

Soli Deo Gloria

JEDINÉMU BOHU BUĎ SLÁVA

Joel W. Hemphill

Z angl. originálu **TO GOD BE THE GLORY**, 2006

přeložil David Starosta, 2012

Všechny citace z Bible jsou z Českého studijního překladu, nebo z Bible 21. století (pokud není uvedeno jinak).

Obsah:

Předmluva 3

Bud' Bohu sláva: Sláva Boha – Stvořitele 5

Sláva Ježíše 5

Kapitola 1 – „Poznáte pravdu“ 6

Kapitola 2 – Božství 13

Bůh je jeden ve Starém Zákoně 20

Jeden Bůh v Novém Zákoně 23

Kapitola 3 – Bůh má Syna 25

Co znamená být nazván Božím Synem? 27

Pán Bůh sám stvořil světy 33

Ježíš popíral, že by on sám byl Bůh 34

Když je Ježíš nazván Bůh 35

Kapitola 4 - Člověk Kristus Ježíš 41

Duch svatý je duch Boha (není další osobou) 50

Boží plán zahrnuje mnoho synů 59

Člověk nemůže být všemohoucí Bůh! 62

Bůh Otec je žárlivý ohledně svého uctívání 63

Ježíš je „svědek“ Boha Otce! 65

Za koho se považoval sám Ježíš, který jistě znal pravdu 75

Bůh má mnoho synů 77

Kapitola 5 - Jaké je Boží jméno? 80

Kapitola 6 - Kde je Ježíš nyní? 89

Kapitola 7 - Já a můj Otec jsme dva 99

Co dal Bůh Ježíši 106

Kapitola 8 - Má Ježíš Boha? 107

Kapitola 9 - Když Ježíš přijímal uctívání 111

Kapitola 10 - Jak se modlil Pavel 118

Kapitola 11 - Jiný Ježíš 125

Kapitola 12 - Bůh a Ježíš v Knize zjevení 134

Kapitola 13 - Báje – Katolictví 150

Kapitola 14 - Báje zvaná Islám 159

Kapitola 15 - Protestantské báje 174

Báje zvaná „teologie náhrady“ 176

Kapitola 16 - Bohu bud' sláva! 182

Dodatek A – Zpráva od Boha 192

Dodatek B – Nejasné Verše 193

Dodatek C – Pro Mé Židovské Bratry 194

Předmluva

Na jaře roku 1986 jsem zažil setkání s Bohem Abrahama, Izáka a Jáкова, které předčilo jakékoliv mé očekávání. Bůh mi tehdy sdělil, abych studoval Písmo, protože se mi zjeví ve svém slově. Zdálo se mi to zvláštní. Bylo mi 46 let, od svých 10 let jsem byl zachráněn, v 19 letech jsem začal kázat evangelium a domníval jsem se, že vím docela dobře, kdo je Bůh. Jak jsem se mýlil! Také řekl, že jednoho dne napíše knihu (nebo knihy) o Jeho slávě. Bylo mi jasné, že mé porozumění v této oblasti je nedostačující, protože jsem se na Boží slávu příliš nezaměřoval. Věděl jsem, že Boží sláva byla spatřena na hoře Sinaj, ve svatostánku a v chrámu, že ji zahlédli pastýři, když jim anděl oznámil narození Ježíše. Vše, co jsem o tom věděl, by se vešlo na jedinou stránku. Začal jsem hledat v Bibli a soustředil jsem se na výraz *Shekina* (vyzařování Jeho málokdy spatřené přítomnosti), ale brzy jsem poznal, že mám-li psát knihu o Boží slávě, bude nutné, aby mi ji Bůh lépe zjevil. Pochopil jsem, že načasování je na Něm, tak jsem zůstal připraven, ale nijak jsem se do toho netlačil. Léta jsem říkal blízkým přátelům: „Jednou napíšu knihu o Boží slávě“. Začátkem listopadu 2005 jsem byl inspirován dát nějaké myšlenky na papír v domnění, že by to mohl být evangelizační traktát pro naši službu. Když moje žena LaBreeska viděla, s jakým zapálením píšu, řekla mi, že by to mohla být právě ta kniha, o které ke mně Pán mluvil. V tu chvíli jsem si to ale nespojil. Nyní, po 500 ručně napsaných stránkách věřím, že jsem vylil své srdce. Toto ohromující téma jsem zdaleka nevyčerpal, ale udělal jsem, co jsem mohl. **Přestože je tato kniha cele založena na Bibli, není pro každého. Není pro ty, kdo jsou ochotni upřednostnit slovo teologů, biblických učitelů a církevních vyznání před „je psáno...“. Také není pro ty, kdo si v srdci říkají: „Vím, čemu o Bohu věřím, tak mě nepleť tím, co o Něm říká Bible“. Doufám, že takových lidí bude málo.** Nezabýval jsem se každou částí Písma, která by mohla osvětlit téma této knihy. Bylo by to nemožné. Samozřejmě ani neznám veškeré relevantní pasáže. Snažil jsem se podat přesvědčující biblické důkazy pro každé doktrinální tvrzení, které jsem učinil a jsem přesvědčen, že jakákoliv další místa Písma jsou v souladu s těmi pasážemi, které cituji. Pavel nepopírá Pavla ani

nepopírá Petra, Jana, Mojžíše nebo Ježíše. Všichni jsou v souladu. Napsal jsem mnoho gospelových písní a článků do časopisů, ale doposud žádnou knihu. Byla to pro mě škola. Záměrně se někde opakuji, protože si myslím, že opakování je důležité pro jasné porozumění. Král David napsal 26x v Žalmu 136 „Jeho milosrdenství trvá na věky“. Některá slova a fráze jsem pro zdůraznění zvýraznil. Protože Nejvyšší Bůh je absolutním středem této knihy, rozhodl jsem se zvýraznit všechna podstatná jména a příjmení, která se na Něj vztahují, vyjma citací z Písma. Tato kniha v žádném případě nesnižuje Ježíše. On je vším, co o něm Svaté Písmo říká. Narozený z panny, spravedlivý, pomazaný, vyvolený, potvrzený Boží Syn, Izraelský Mesiáš. On je naším milujícím Zachráncem, Vysvoboditelem a Králem, který se brzy vrátí. A právě zde je ten problém - on není vším, čím někteří křesťané tvrdí, že je. **Nejsem zastáncem ani odpůrcem žádné denominace.** Byl jsem pastorem u Jižních Baptistů a u Letničních a záleží mi hlavně na tom, aby lidé poznávali Boha Otce skrze našeho Pána Ježíše Krista protože „v tom je život věčný“ (Jan 17:3). Nyní poznámka pro pastory a biblické učitele. Pokud uvidíte a přijmete pravdy zde napsané, musíte o nich mluvit. Ale prosím modlete se, a prostě Boha, aby Vám dal moudrost ohledně toho, kdy a jakým způsobem se o nich sdílet (např. zvažte, zda nedat kopii této knihy). To to je Boží zpráva, a není nic tak mocného jako pravda, pro kterou nadešel čas. Vyžaduje to nejen zásadní změny v našem myšlení, ale také přijetí na emocionální úrovni. To někomu trvá déle než jinému. Nejlepší učitel je dobrý příklad, tak chod'me ve světle tak, jak ho vidíme a důvěřujeme dílu Ducha Svatého. „*Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do **veškeré pravdy**...oznámí vám i to, co má přijít*“ (Jan 16:13) Na závěr chci říci, že jsem přistupoval k tématu této knihy opatrně a s modlitbami, protože je to příliš důležité, než abych se mohl mýlit. Také jsem měl na mysli Ježíšova slova Petrovi, „Krmte mé ovce“. Ty jsou různě vyzrálé a potřebují různou stravu. Možná je mezi nimi i pár kozlů. Výzvou je probudit kozly a zároveň neublížit ovečkám a jehňatům. Pouze čas ukáže, zda jsem uspěl. Miluji vás všechny.

BOHU BUĎ SLÁVA!

SLÁVA BOHA STVOŘITELE

„ Toto praví Hospodin, Svatý Izraele a jeho Tvůrce... **Já jsem učinil zemi i člověka na ní jsem stvořil. Já - mé ruce roztáhly nebesa - a prikazuji celému jejich zástupu... Vždyť není jiného Boha kromě mě. Jiný Bůh, spravedlivý a zachraňující, mimo mě není. Obraťte se ke mně a zachraňte se, všechny končiny země, protože já jsem Bůh a jiného není.** “ (Iz 45:11-12, 21-22).

„ Já jsem Hospodin, to je mé jméno, a **svou slávu jinému nedám, ...** “ (Iz 42:8) „...**Svou slávu jinému nedám.** “ (Iz 48:11).

„ Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: „**Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.** “ (Zj 14:6-7).

SLÁVA JEŽÍŠE

„...Syn člověka, když přijde v **slávě své i Otcově a svatých andělů.** “ (Luk 9:26).

„...až se Syn člověka při obnovení všech věcí posadí na trůn **své slávy**“ (Mat 19:28).

„ Otče... **Slávu, kterou jsi mi dal... aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal...** “ (Jan 17:21, 22, 24).

„ On byl **předem poznán před založením světa, a byl na konci časů zjeven pro vás, kteří skrze něho věříte v Boha, jenž ho probudil z mrtvých, a dal mu slávu, takže vaše víra i naděje se upíná k Bohu.** “ (1. Petr 1:20-21).

„POZNÁTE PRAVDU“

„*Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.*“ Jan 4:24 „*Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.*“ Jan 8:32.

Ježíš, narozený z panny, bezhříšný Boží syn, právě vyučoval v chrámu v Jeruzalémě, když ho vyrušili zákoníci a přivedli ženu, která byla přistižena při cizoložství. Jakmile jim udělil lekci v odpuštění, pokračoval v mocném učení o tom, že je světlem a pravdou, mluvil o své misi, o svém Otci a o nebezpečí, které jim hrozilo, když zemrou ve svých hříších. V Janovi 8: 30-31 čteme: „*Když toto mluvil, mnozí v něho uvěřili. Ježíš říkal Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky“*“

Ježíš dal novým věřícím nádherné zaslíbení, že pokud ho budou následovat, budou „**znát pravdu**“, a budou pravdou osvobozeni. Toto zaslíbení bylo a je nanejvýš důležité, protože i oni žili ve světě, kde mnozí lidé věřili a učili, že pravda je nepoznatelná. Věřili, že absolutní pravda určená Stvořitelem neexistuje, a že vědomosti mohou být získány pouze zkušeností. Když se Ježíš o několik měsíců později setkal s někým, kdo se této filozofie držel, Pontským Pilátem, tak řekl: „*Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas*“. Pilátova odpověď měla nádech sarkasmu: „**Co je pravda?**“ (Jan 18: 37-38) Ježíš už samozřejmě tuto otázku s konečnou platností zodpověděl v modlitbě ke svému Nebeskému Otci, když řekl, „*Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda*“. Boží slovo je pravda, věčná, čistá, mocná, neotřesitelná, životodárná pravda!

Deut. 32:4 říká: „*Skála - jeho dílo je bezúhonné, ano, všechny jeho cesty jsou spravedlivé. On je Bůh věrný a není v něm špatnost, je spravedlivý a přímý.*“

Žalm 100:5: „*protože Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné a jeho věrnost od pokolení do pokolení.*“

Apoštol Pavel to říká jasně v Římanům 3:3-4: „ Co tedy, když někteří byli nevěrní? Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? *Naprostě ne! Ale ať je Bůh pravdivý a každý člověk lhář.* “

Boží psané slovo ve svaté Bibli je pravdivé, jak také dosvědčují všechna biblická proroctví, která se již přesně naplnila.

Proč je poznání pravdy tak důležité? Ježíš řekl ženě u studny v Janovi 4:24, „*Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.*“ **Naše chvály Bůh nepřijímá, pokud nejsou založeny na Jeho pravdě.** Pravda o tom kým je, pravda o Jeho svaté podstatě, milosti a připravenosti přijmout hřešící lidi a odpustit jim. V Markovi 7:7 Ježíš cituje Izajáše, kde Bůh říká, „*Marně mne však uctívají, vyučující nauky, jež jsou jen lidskými příkazy.*“ Boží pravda je zjevena Duchem Svatým, „Duchem pravdy“ (Jan 14:17, 15:26, 16:13) v Jeho synu Ježíši, který řekl v Janovi 14:6 „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“

Jaká je pravda ohledně Všemohoucího Boha a Jeho syna Ježíše Krista? V 1. Tim. 2:3-5 se píše:

„*To je dobré a milé před Bohem, naším Zachráncem, který chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy. Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.*“

Rozumíte této pravdě? A znovu, když Ježíš v Janovi 8:17-18 říká: „*A ve vašem Zákoně je napsáno, že svědectví dvou osob je pravé. Jsem to já, kdo svědčí o sobě, a svědčí o mně také ten, který mne poslal, Otec.*“

Ježíš říká, že on a Otec jsou dva svědkové. Rozumíte této pravdě? Milujete tu pravdu? Snažím se říci, že jsme se opírali o kréda, dogmata a denominační doktríny už tak dlouho, že je možná milujeme víc, než „*tak praví Boží slovo.*“ Nezáleží na tom, co říká tradice, ortodoxie, teologové, církevní otcové nebo koncily. **Bible má pravdu!** Jediná autorita, na které můžeme založit jakékoliv učení, jehož se držíme, je neomylné Boží slovo, Bible. David říká v Žalmu

119:128: „*Proto považují všechna přikázání za zcela správná, nenávidím každou stezku klamu.*“

Bible

Bůh je strážcem Svého slova. Nebylo napsáno teology ani pro teology, ale aby ho četli a rozuměli mu obyčejní lidé. Boží slovo máme i v češtině, abychom mu mohli rozumět tak, jako když čteme jakoukoliv jinou knihu v našem jazyce. Něco jsou podobenství nebo alegorie, ale velká většina má být brána doslovně tak, jak to čteme. Bůh se nesnaží zakrýt pravdu. Čtenář může celkem snadno rozpoznat, kdy jde o podobenství či alegorie a kdy ne. (I ty části, ve kterých jde o podobenství nebo alegorie se vztahují k něčemu reálnému). My máme milovat pravdu. Připomínám, že zahrávat si lehkovážně s pravdou je nemorální a nebezpečné. Musíme milovat pravdu, abychom byli zachráněni. Na ty, kdo nepřijali lásku k pravdě, pošle Bůh brzy mocný blud a budou tak odsouzeni. Pavel v 2. Tes. 2:9 ohledně antikrista píše:

„Příchod Bezzákonného je podle působení Satana se vší mocí, znameními a lživými zázraky a s veškerým klamem nepravosti pro ty, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli zachráněni. Proto na ně Bůh posílá mocné působení bludu, aby uvěřili lži a aby všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti, byli tak odsouzeni.“

Byl jsem smutný, když jsem nedávno v médiích četl slova známého židovského rabína: „Nevěřil bych, že Ježíš je mesiaš, i kdyby mi to řekl sám Mojžíš.“ A Mojžíš mu to samozřejmě říká v Dt. 18:15: „*Hospodin, tvůj Bůh, ti ustanoví proroka jako jsem já ze tvého středu, ze tvých bratrů. Jeho poslouvejte.*“ Dále Bůh řekl Mojžíšovi: „*Ustanovím jim proroka z jejich bratrů, jako jsi ty. Dám svá slova do jeho úst a poví jim všechno, co mu přikáží. I stane se, že toho, kdo neuposlechne má slova, která promluví v mém jménu, toho sám povolám k odpovědnosti.*“ (Dt 18:18-19) Vim, že rabín ani většina ostatních židů, těmto veršům nerozumí, ale rozumíš jim ty? Zde není řeč o dalším „Bohu“, kterého Pán Bůh slíbil Izraeli, ale o „*proroku ze tvých bratrů, jako jsi ty*“ (Mojžíš). To není nikdo jiný, než

Ježíš Kristus, Mesiáš (Jan 1:45, Sk 3:22 a 7:37). Ježíš jednal jako výhradní Boží zástupce v pravdě, spasení a soudu; ale žádné zaslíbení, že by měl být Bohem, neexistuje. Ježíš řekl Bohu Otci, „*A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha...*“ (Jan 17:3), taková je pravda. Pochopme také následující pravdu. Bůh řekl o tomto proroku a mesiáši: „...*má slova, která promluví v mém jménu...*“ Ježíš řekl v Janovi 10:25: „*Skutky, které já činím ve jménu svého Otce,*“ Otcovo jméno není „Ježíš.“ **V Božím jménu je Jeho autorita.** Bůh řekl Mojžíšovi ohledně anděla, který vedl Izrael do země zaslíbené: „*Měj se před ním na pozoru a poslouvej ho. Neprovokuj ho, neboť nesejme vaše přestoupení, protože mé jméno je v něm.*“ (Ex. 23:21) Všimněme si, Bůh zde řekl Mojžíšovi, že ten prorok (Ježíš) bude **z jejich bratří.** Židům 2:17 říká o Ježíši: „*A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratrům.*“ Ježíš zde není popsán jako jedna z Božích osob, ale patří do „rodiny lidí“. On je naším bratrem, „člověk Kristus Ježíš“. Nevěřící rabín má pramalou šanci na spasení, pokud neprodělá podobnou zkušenost jako apoštol Pavel na cestě do Damašku, což je nepravděpodobné. On i my musíme přijmout, a věřit Božímu psanému slovu, jinak jsme ztraceni. Bůh dal svému psanému slovu nejvyšší míru důležitosti. Petr říká o Ježíši, zaslíbeném proroku, ve Sk. 3:23, „*A stane se, že každá duše, která neuposlechne toho proroka, bude vyhlazena z lidu.*“ Jak víme, co Ježíš řekl? **Věrní muži to zaznamenali!** Poslechněme si Davida v Žalmu 138:2: „*Neboť jsi vyvýšil svou řeč nad každé své jméno.*“ Bůh vyvýšil své slovo nad své jméno, takže s jistotou víme, že ho vyvýšil i nad **církevní kréda a doktríny.** Všimněme si, co říká Petr v 2. Petr. 1:17-21:

„On přijal od Boha Otce čest a slávu, když k němu z velebné slávy zazněl takovýto hlas: ‚Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.‘ A tento hlas, který zazněl z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na té svaté hoře. A máme ještě pevnější prorocké slovo. Dobře činíte, že se ho držíte jako světla, které svítí v temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka nevzejde ve vašich srdcích. Toto především vězte, že žádné proroctví Písma není záležitostí vlastního výkladu. Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno

*z lidské vůle, nýbrž **unášeni Duchem Svatým mluvili lidé posláni od Boha.***“

Možná budete muset přečíst tato slova několikrát, abyste porozuměli tomu, co Petr říká. „Slyšeli jsme Boží hlas z nebe ohledně Ježíše, ale máme **ještě pevnější prorocké slovo**, nežli hlas z nebe.“ Máme proroctví Písma, kterého se máme držet. Já jsem to nepsal, ale vím, že jsem povolán to hlásat. I my, kteří si říkáme evangelikální křesťané a jsme hrdí na svůj postoj „sola scriptura“ (pouze Písmo), jsme dovolili, aby tradice zastřela naše porozumění toho, co o Bohu říká Bible. V Janovi 16:13 Ježíš nazývá Ducha Svatého „Duchem Pravdy“, a slibuje, že „nás uvede do veškeré pravdy“. S jeho pomocí mohou zajisté upřímně hledající nalézt pravdu o Bohu. Jde o zásadní věc. Chybná učení a doktríny nejsou **pravda**. Pravda nás osvobozuje. Ježíš řekl Otcí v Janovi 17:17, „*Tvé slovo je pravda*“. **Když se pravda smísí s omylem, zničí se!** Ti, kdo věří Bibli, budou souhlasit, že si její pasáže neprotiřečí. Má jednoho autora, Boha Otce, i když si použil asi 40 pisatelů, aby ji pod vedením Ducha svatého napsali. (2. Petr 1:21, 2.Tim 3:16). Bůh si neprotiřečí, proto kdykoliv se **zdá**, že je jedna pasáž Písma v rozporu s jinou pasáží, vypovídá to pouze o tom, že naše porozumění je neúplné. Pak musíme studovat a modlit se, aby se nám to objasnilo. V Luk. 24:45 je psáno, že Ježíš „*otevřel jejich mysl, aby rozuměli Písmu*“, což je přesně to, co musíme hledat. Pavel napsal mladému Timoteovi dobrou radu: „*Horlivě usiluj, aby ses před Boha postavil jako člověk osvědčený, pracovník, který se nemusí stydět a který správně rozděluje slovo pravdy.*“

(2. Timoteovi 2:15) Nejlepším komentářem k Bibli je opět Bible. Kontext často vysvětluje text. Mrzí mě, že to musím říci, ale máme příliš mnoho mužů a žen na kazatelkách, v rádiu a televizi, kteří „*nesprávně rozdělují*“ slovo pravdy. Jeden muž kdysi řekl pohrdavě mému dědovi: „Bibli můžeš dokázat cokoli. Bible například říká, že „*Jidáš šel a oběsil se*“ a jinde „*jdi a udělej totéž*“, a na jiném místě „*co děláš, udělej rychle.*“ Spojování nesouvisejících pasáží v jeden myšlenkový celek je „špatné rozdělování“ slova pravdy. K ustanovení základních pravd musíme přestat vytrhávat jednotlivé verše nebo

části veršů z kontextu. Musíme sami sobě klást otázku, zda naše věrouka odpovídá **celému** Písmu. V šesté a sedmé kapitole Jana čteme o Ježíšově rané službě, když byla oblast zvaná Galilea na nohou kvůli otázce „Kdo to je?“ Někteří v něho věřili a jiní ne. Protože mluvil s autoritou a dělal zázraky, mnozí říkali, že to musí být prorok nebo mesiáš. Nevěřící farizeové říkali, že není ani jedno ani druhé. Davy ho následovaly kamkoliv šel a někteří by ho tehdy rádi donutili stát se králem. Shrnuli to otázkou: „*Což Mesiáš přijde z Galileje?* (Ježíš se narodil v Betlémě, ale vyrůstal v Nazaretu Galilejském) *Neříká Písmo, že Mesiáš přijde z potomstva Davidova a z Betléma, kde žil David?*‘ *Tak vznikl v zástupu kvůli němu rozkol.*“ (Jan 7:41-43) Když Nikodém promluvil na Ježíšovu obhajobu, odpověděli mu: „*Nejsi také ty z Galileje? Prozkoumej to a viz, že z Galileje prorok nepovstane.*“ *A každý se odebral do svého domu.*“ (Jan 7:52-53) Pochopte, prosím, co se zde událo. Uprostřed té vřavy a diskuze někdo citoval verš z Písma, z Micheáše 5:2: „*Ale ty Betléme...*“ a bylo rozhodnuto! Mesiáš měl přijít z Betléma, ale Ježíš byl z Galileje, proto usoudili, že nemůže být mesiáš. S biblickým veršem, který vybrali, a který měli pevně zasazený v mysli, odmítli Ježíše, šli domů spát a už se tím vážněji nezabývali. Kdykoliv pak někdo zmínil Ježíše, byli s ním rychle hotovi, protože ho odepsali jedním biblickým veršem. Ale Ježíš řekl: „*Zkoumáte Písmo, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mně.*“ (Jan 5:39) V Matoušovi 22:39 Ježíš říká: „*Bloudíte, protože neznáte Písma...*“ Takhle reagovali Berojští, když jim apoštol Pavel kázal doktrínu, kterou dříve nebyli vyučováni: „*A tamější Židé byli ušlechtilejší než ti v Tesalonice: přijali Slovo se vši dychtivostí a denně pečlivě zkoumali Písmo, zdali je tomu tak.*“ (Sk 17:11) „To, čemu jsem vždy věřil“ není dobrým argumentem pro jakoukoliv doktrínu. Můžeme se upřímně mýlit. Ti, kteří ukřižovali Ježíše a pronásledovali apoštoly, byli upřímní, ale ne podle poznání pravdy. Bible je duchovní kniha a musí být duchovně poznávána. Tělesná mysl nemůže přijímat věci Boží. Co je záměr verše? Co říká Duch? Dopouští se tvůj výklad násilí na textu? Ježíš věděl, že davy „slyší“ co říká, ale zároveň věděl, že ve skutečnosti neslyší, respektive nerozumí. „*Vložte si do svých uší tato slo-*

va“ (Lk 9:44) „*Ušima začali slyšet ztěžka*“ (Mt 13:15) „*Uši máte a neslyšíte?*“ (Mk 8:18)

Slyšení dělalo v Ježíšově době lidem problém. Osmkrát v evangeliích Ježíš říká: „Ten kdo má **uši k slyšení, slyš.**“ Pro mne je psaní této knihy upřímnou snahou poddat se a obejmout pravdu ohledně toho, co nám Bůh skrze svaté Písmo říká. Vidím, že tato pravda často jde proti tomu, co jsem dříve věřil a vyučoval. Vyrůstal jsem v letniční církvi typu „Jedinost“ (angl. Oneness), kteří věří, že Ježíš a Bůh, Otec jsou jedna a tatáž osoba. Byl jsem pastorem církve této víry deset let a obhajoval jsem ji s přesvědčením. Ted' vidím a přijímám, že jsem se mýlil. Ježíš řekl Otcí v Janovi 17:3, „*A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“

Chtěl bych také říci mým trinitářským bratřím, že Bůh nejsou tři osoby, **Bůh je jeden.** Pavel píše v 1.Kor 8:4 a 6, „*Není žádný jiný Bůh, jen Jeden.... my máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho.*“

Starý a Nový Zákon obsahují přes 10 tisíc jednotných zájmen a sloves vztahujících se k jednomu Bohu (Já, Mně, On, Jeho – **nikoliv** „oni“, „my“, „jejich“). Jestliže takové množství jednotných zájmen člověka nepřesvědčí, že **Bůh je jedna osoba**, pak je nepravděpodobné, že cokoliv jiného v našem jazyce ho přesvědčí. **Pravda se neurčuje většinovým hlasováním.** Mnoho lidí, kteří nevěnují dostatek času, aby prozkoumali biblické pravdy sami za sebe se utěšují skutečností, že jsou součástí velké skupiny nebo denominace a že miliony dalších věří stejně jako oni. Tomu se říká „davová mentalita“ a v náboženství je nebezpečná. Zvažte, prosím, tento fakt - pravda se nezmenší ani nezmění, i kdyby ji popíral celý svět, a omyl nebude posílen, i kdyby ho vyznávali miliony! Kolik lidí za doby Noeho věřilo, že přichází potopa? Kolik lidí rozumělo a věřilo, že Ježíš je ten zaslíbený mesiáš Izraele v roce 32 n.l.? Kolik lidí věřilo, že Bůh vylije Ducha Svatého i na pohany? Mějte odvahu se kvůli Boží pravdě lišit! S otázkou Boha zápasilo mnoho ctihodných mužů chytřej-

ších a lépe vzdělaných než jsem já, nicméně častokrát dospěli k mylným odpovědím. S tímto na mysli k této otázce přistupuji, s bázní a chvěním, ale po pečlivém studiu Bible si myslím, že k tomu mám co říci v duchu Gal 4:30: „*Co však praví Písmo?*“

Příteli, pokud nemiluješ pravdu více než cokoli jiného, tak asi nebudeš chtít dále pokračovat s touto knihou. Souhlasím s již zesnulým Dr. J. Vernonem McGee, že pravděpodobný důvod Ježíšovy řeči k zákoníkům a farizeům v podobenstvích bylo vědomí, že ho stejně odmítnou a ukřižují; budou pak sice Bohem souzeni, ale pouze pro odmítnutí obrazných pravd, ne doslovných. Za to, co slyšíme, nese me zodpovědnost. V našem srdci k tomu musíme říci ano nebo ne a následně to zvěstovat. **Milovat pravdu znamená nenávidět omyl!** Někteří se mě ptali: „Jestliže takto věříš, proč si to nenecháš pro sebe?“ Na to je dobrá odpověď v Písmu. „*Protože však máme téhož Ducha víry podle toho, co je napsáno: ‚Uvěřil jsem, proto jsem mluvil,‘ i my věříme, proto také mluvíme.*“ (2 Kor 4:13) Pro křesťana a služebníka Ježíše Krista vidět pravdu znamená ji mluvit. **A já věřím, proto také mluvím! Tato kniha je o hledání pravdy.** Ti, kteří hledají pravdu, se nemusí nikdy bát faktů. Jestli je nějaký verš v Písmu, který nesouhlasí s vaším učením, nevyhýbejte se mu, ale postavte se mu čelem a žádejte Boha, aby vám dal porozumění. „*Potom otevřel jejich mysl, aby rozuměli Písmu*“ (Lk 24:45) Existuje víc než jeden druh pýchy, jak také říkal bratr McGee. Je rasová pýcha, pýcha vzhledu, pýcha společenského postavení, a také pýcha víry. Byla to pýcha víry, která způsobila, že farizeové nepoznali svého mesiáše. Přistupujme k Božímu slovu s pokorou, aby „pýcha víry“, historická dogmata a denominační doktríny nezpůsobily, že přehlédneme opravdového Ježíše.

Kapitola 2

BOŽSTVÍ

„Protože jsi veliký a konáš divy; ty jediný jsi Bůh!“ (Žalm 86:10)

„A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, *jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“ (Jan 17:3) „není

žádný jiný Bůh, jen Jeden.... my máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista.... Ale ne ve všech je to poznání.“ (1.Kor 8:4, 6-7)

Proč jsme udělali učení o postavení Boha a Pána Ježíše tak těžké, když o tom Bible mluví jasně? Proroku Danielovi a Janovi je v Božích zjeveních o budoucích událostech řečeno, aby zapečetili části těchto proroctví, protože jim porozumíme až v čase konce. Nikde v Písmu ale nevidím, že by Bůh tímto způsobem zapečetil porozumění o tom, kdo On sám je. Právě naopak v Iz 43:10-11 Bůh říká: „Vy jste mými svědky, je Hospodinův výrok, jste mým otrokem, kterého jsem vyvolil, **abyste mne poznali a uvěřili mi a porozuměli, že to jsem já. Předě mnou nebyl vytvořen žádný Bůh ani po mně žádný nebude. Já, já jsem Hospodin a kromě mne žádný zachránce není.**“ Všemohoucí Bůh řekl prostřednictvím proroka Jeremjáše: „**ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok.**“

(Jeremjáš 9:23) Apoštol Pavel píše v Římanům 1:19-20: „**protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy.**“ (Ř.1:19-20) Potřebujeme další důkazy o tom, že můžeme poznat, kdo je Bůh a že nám je do značné míry srozumitelný? Podívejme se znovu na použitá slova - poznat, uvěřit a porozumět, je rozumný a zná mě, jasně vidět. Proč tedy mnoho křesťanských kazatelů říká, že Bůh je příliš složitý, že mu nelze porozumět? Zdá se mi, že jsme biblický pohled na Boha nechali daleko za sebou a snažíme se vtěsnat Písmo do našich naučených formulací a představ o Bohu. Pro nesprávné formulace a představy o Bohu existují důvody. Za prvé, když sledujeme, co o tomto nejdůležitějším tématu říká Bible, díváme se skrz brýle zabarvené mylným učením některých post-apostolských církevních otců a nebiblickými závěry a dogmaty církevních koncilů v Niceji (325 n.l.) a Chalcedonu (451 n.l.). Neexistují důkazy o tom, že by raní církevní otcové do roku 200 učili o trojjediném Bohu ve

smyslu pozdějších koncilů. Jde tedy o dost dlouhé období od smrti Ježíše, apoštolů a těch, kdo je osobně znali. Je dobře známo, že mnohé z učení apoštolů bylo později chybně vyloženo muži, kteří byli vychováni v úplně jiném myšlenkovém systému. Juda, z půlky bratr Ježíše, před tímto neuhem již kolem roku 66 varoval ve své krátké epištole, kde píše: „*pokládal jsem za nutné vám napsat povzbuzení, abyste vytrvale zápasili o víru, která byla jednou provždy svěřena svatým.*“ (Ju 1:3) Koncil roku 325 byl do Niceje svolán císařem Konstantinem, který údajně konvertoval ke křesťanství. V jeho říši vznikl vážný rozpor mezi křesťanskými teology dvou významných měst, Antiochie a Alexandrie, ohledně osoby Ježíše Krista a jeho vztahu k Bohu Otci. V Alexandrii věřili, že Ježíš věčně, tj. vždy existoval společně s Otcem a po svém narození v lidském těle se zjednodušeně řečeno pouze **zdál být** skutečným člověkem, ale především měl stejnou podstatu jako Bůh. V Antiochii, městě mnohokrát zmíněném v Novém zákoně, a popsaném jako místo, kde byli věřící poprvé nazváni křesťany (Sk 11:26), měli tradičnější pohled. Zakládali svůj pohled na židovském monoteismu, tedy věřili, že jediný věčný a nejvyšší je pouze Bůh Otec a Ježíše považovali za zplozeného Božího Syna (tedy neexistujícího věčně), který je s Otcem v jednotě, ale není Bohu Otci roven, je podobné podstaty, ale ne totožné podstaty jako Bůh Otec. Císař Konstantin napsal oběma stranám dopisy vyzývající je k uklidnění, protože se snažil tento zneklidňující rozpor vyřešit. V identických dopisech mimo jiné stálo: „Jak hluboce byly mé uši, ale i mé srdce raněno ze zprávy, že jsou mezi vámi spory. Po důkladném zjištění původu a základu těch rozdílů vidím, že jejich příčina je **opravdu nepodstatného rázu** a nezasluhuje si tak hořkou rozepři.“ Když tato snaha selhala, svolal Konstantin do svého paláce v tureckém městě Nicea koncil 300 biskupů. Rozdílů v porozumění, kdo je Ježíš, **nebyly** „nepodstatné“ a císař nemohl tušit, jak zásadní vliv bude mít tento koncil na základní články víry stovek milionů vyznávajících křesťanů v budoucích staletích. Konstantin byl profesionální voják, muž násilí, který měl na svědomí mnoho vražd, poprav a vyhazování obyvatelstva. Zabil i své příbuzné, aby zajistil, že jeho tři synové zdědí trůn. Přes svou deklarovanou konverzi ke křesťanství,

jeho život moc nesvědčil o tom, že by křesťanem skutečně ve svém srdci byl. Ježíš řekl: „*Po jejich ovoci je poznáte*“ (Mt 7:20). Paul Johnson píše ve své knize „Dějiny křesťanství“, že „Konstantin byl dle všeho uctíváč slunce, jednoho z mnoha pozdně pohanských kultů, které měli některé svátky společné s křesťany. Uctívání takových bohů nebylo nic nového. Každý Řek nebo Říman očekával, že politický úspěch přichází po náboženském uctívání. Křesťanství bylo náboženství Konstantinova otce. Přes Konstantinovo tvrzení, že je třináctým apoštolem, se jeho konverze příliš nepodobala náhlému procitnutí na cestě do Damašku. Vskutku je velmi nepravděpodobné, že kdy opravdu opustil uctívání slunce. Po svém vyznání, v němž přijal křesťanství, postavil triumfální oblouk bohu slunce a v Konstantinopoli nechal vytesat bohu slunce sochu mající jeho vlastní podobu. Nakonec byl po své smrti zbožštěn oficiálním říšským ediktem, stejně jako mnozí Římští panovníci.“ Konstantin, který předsedal koncilním debatám ze svého trůnu ze zlata, plně nerozuměl diskutovaným záležitostem, ale přikláněl se k menšinovému pohledu Alexandrijských delegátů. Jeho příchod je popsán takto historikem Shaffem, citující Eusebia z Cezareje: „Ve chvíli kdy byl příchod císaře oznámen, všichni vstali a císař se objevil jako nebeský posel Boží, ověšen zlatem a drahokamy, byl velmi vysoký a štíhlý, plný krásy, síly a majestátu.“ Právě v těchto kulisách udělala církev Ježíše Krista prudký obrat od monoteismu Bible k nebiblické doktríně o Trojici rozhodnutím, že Ježíš je sou-podstatný a sou-věčný s Bohem, „pravý Bůh z pravého Boha, stejné podstaty s Otcem“. To je víra, které se drží většina křesťanů až do dnešních dnů, o téměř sedmáct století později. V církvi převládlo myšlení teologů z Alexandrie, myšlení silně ovlivněné řeckou filozofií. Miliony upřímných křesťanů se dnes ve svém porozumění Bohu nevědomky klaní u Konstantinova zlatého trůnu. Bůh Bible ale stále zůstává jen jeden! Nicejské vyznání mimo jiné praví – „Věříme v jednoho Boha, vševládnuícího Otce, Stvořitele všeho viditelného i neviditelného a v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, zrozeného z Otce, to jest z podstaty Otce, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, Pravý Bůh z Pravého Boha, zrozeného, ne stvořeného, jedné podstaty s Otcem.“ Ti, kteří

se stavěli proti tomuto vyznání, učili, že Syn není Bůh ve stejném smyslu jako je Otec Bůh. Být Bůh mimo jiné znamená být bez počátku, nemít žádný původ. Syn a Otec nemohou být oba bez počátku, protože je pouze jeden Bůh. Pouze Otec je bez počátku, a je pravý Bůh (tak jak vyznává Ježíš); Syn má původ v Otci. Přesto, že Syn převyšuje všechno stvoření v dokonalosti, je stále tím stvořeným ve vztahu ke svému Otci. Když koncil řekl, že Syn je stejné podstaty s Otcem (řecky: homo-ousios), připsal tím Synovi stejné Božství, jako má Otec. Jinými slovy, „Syn je pravý Bůh, stejně jako je Otec pravý Bůh.“ **Ježíš i apoštolové ale říkají něco jiného!**

Na konci kréda koncil připojil psané zatracení pro kohokoliv, kdo by popíral jeho vyznání, hlavně pro ty, kdo věřili, že Kristus neexistoval věčně. Církevní otec čtvrtého století Athanasius to shrnul takto: „**Bůh se stal člověkem, aby se z nás mohli stát bohové.**“ To není biblické učení, ale řecké a římské myšlení. S Konstantinovým posvěcením bylo krédo přijato a dekret zatracení vydán proti všem nesouhlasícím. **Křesťané, kteří byli do té doby obětí římské moci, nyní používali moc Říma ke vzájemné perzekuci.** Nebylo překvapením, že Konstantin předsedal koncilu, který definoval Boha o dvou osobách, protože Římský a Řecký svět byl plný mnohobožství (Sk 17: 16-23). Ani to, že člověk (Ježíš je nazýván člověk, nebo „muž“ asi dvacetkrát v NZ) byl prohlášen za Boha. Konstantin nařídil, aby jeho vlastní otec byl zbožštěn a později po své smrti byl sám poctěn stejným způsobem. Po své smrti byl Konstantin rovněž prohlášen za třináctého apoštola. Dle Eusebia z Nikomédie někteří delegáti z Antiochie, kteří podepsali závěr koncilu, později poslali písemný protest Konstantinovi s vyznáním, že „**jsme se dopustili nesvatého skutku, když jsme ze strachu z Tebe souhlasili s rouháním.**“ Ve své práci, „Shrnutí dějin křesťanství“, Robert Baker a John Roberts píší: „Každý věděl, že rozhodnutí koncilu bylo **svévolné**. Konstantin určil, jak by koncil měl rozhodnout, a usnesení koncilu byla závazná pro křesťanskou věrouku. Přemýšliví vůdci se nad tímto vývojem zamýšleli. Začali věřit, že křesťanské **motivy jednání jsou druhotné**; jejich cílem bylo dosáhnout autoritativních rozhodnutí. Mnoho obecných koncilů došlo ke svým závěrům **fyzickým nátlakem** a nekalými

praktikami. Právě křesťanství je v mnoha koncilech jen obtížně rozeznatelné... Vývoj, který začal prvním světovým koncilem v Niceji roku 325, **vedl přímo ke vzniku Římsko-katolické církve**. Takový vývoj by byl nemožný bez přátelské podpory a **silné paže sekulární moci**.“ Konstantin přinesl do své říše sjednocení, ale bylo to za cenu zničujícího úderu pravdě! Učení o trojici, jak je známe dnes, bylo dále rozvinuto na koncilu v Konstantinopoli roku 381, kde byl přidán Duch Svátý, jako třetí Boží osoba a to v následujícím vyznání: „Věřím v jednoho Boha, Otce Všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného. Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky. Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha... a v Ducha Svatého, Pána a dárce života.... „Toto vyznání se stalo závazným dogmatem křesťanské církve. Pokud s tímto vyznáním během následujících století někdo nesouhlasil, riskoval svůj život. Mnozí ale raději zemřeli, než by to takto vyznávali. Historické záznamy svědčí o tom, že během dvou století po koncilu, tisíce „křesťanů“ povraždilo tisíce jiných, kvůli učení o trojici, Encyklopedie Katolicismu nazývá učení o trojici „křesťanskou doktrínou pozdního čtvrtého století“, citují: „Dnes se učenci všeobecně shodují v tom, že Bible **nikde učení o trojici neobsahuje**. Zacházeli bychom mimo záměr a způsoby myšlení Starého zákona, pokud bychom tam chtěli nalézt křesťanské **učení pozdního čtvrtého století**. Podobně Nový zákon neobsahuje explicitní učení o trojici.“ Pokud jde o víru „raných církevních otců“ (po 100 n.l.), je slovo varování rozhodně na místě. Výroky těchto mužů jsou citovány z kazatelen a v knihách, jako by šlo o apoštoly a jejich slovo má být bráno jako biblické učení, přestože historické záznamy ukazují, že i přes své možná dobré úmysly, byli v omylu ve dvou hlavních bodech. První z nich je jejich nenávistný antisemitismus, o němž mimo jiné pojednává kniha Johna Hageeho „Jeruzalémské odpočítávání“, (Jerusalem Countdown) kde píše: „Antisemitismus začal v křesťanství výroky raných církevních otců, včetně Eusebia, Cyrila, Chrysostoma, Augustina, Origena, Justina a Jeronýma. Označovali Židy za vrahy Krista, nositele moru, demony, děti ďábla, krvežíznivé pohany, kteří jsou lstiví, jako Jidáš.“

Postoj těchto a dalších, který adoptovala Katolická církev ve formě „teologie náhrady“, byl také zodpovědný za vyvražďování statisíců nevinných Židů při křížáckých výpravách, za násilí Španělské inkvizice a za další násilnosti v době temna. Reformátoři, Martin Luther, Jan Kalvín a další, v této herezi, bez vážného přezkoumání, pokračovali. Každé učení nese nějaké ovoce, a toto nese velice hořké ovoce. Je zaznamenáno, že některé otřesné výroky Martina Luthera citoval Adolf Hitler a jimi zdůvodňoval svoji nenávist k Židům. Druhé mylné učení, které po-apoštolské církevní otcové dali křesťanství, je učení o trojici. Stejný Nicejský koncil, který rozhodl, že Ježíš je „jedné podstaty s Otcem“ (že Syn je Bůh stejně jako Otec je Bůh) rozhodl, že křesťané budou slavit Velikonoce v neděli, místo 14. Nisanu, kdy slavili svátek Pesach Židé. Napsali dopis, v němž mimo jiné stálo: „Všem se zdálo velmi nevhodné následovat zvyk Židů ohledně slavení tohoto nejsvětějšího svátku. Ti **znečištění ubožáci** zašpinili své ruce **hrozným zločinem** a jsou po právu zaslepeni ve své mysli. Necht' nemáme nic společného s touto **nepřátelskou lůzou**... necht' se vzdálíme od toho **hanebného společenství**..., které je hnáno bezbřehými impulsy kamkoliv je jejich **vrozené šílenství** pudí.“ S takovou nenávistí k Židům byli více než ochotni rozloučit se s **židovským pohledem na Boha** jakožto jednu osobu. A co bylo tím „hrozným zločinem“, kvůli kterému tento koncil nařkl Židy? Zabití Boha! Jak napsal později Chrysostom: „Za zabití Boha neexistuje žádné odpuštění, žádné usmíření. Křesťané nikdy nemohou přestat s odplatou, a Židé musí žít navždy v poddanosti. Bůh vždy nenáviděl Židy. Je úkolem všech křesťanů Židy nenávidět.“ Mnozí Židé trvali na tom, aby Řím ukřižoval Ježíše, Božího Syna, ale rozhodně nezabili Boha, protože **to je nemožné!** Žádný pisatel Nového zákona nikdy ani nenaznačil, že by Židé „zabili Boha“, nebo že by měli být nenáviděni pro jejich podíl na ukřižování Ježíše. Poslechněte si Pavla, který mnoho vytrpěl od Židů stavějících se proti jeho evangeliu: „*Přál bych si, abych já sám byl zavržen od Krista místo svých bratrů, svých příbuzných podle těla*“ (Ř 9:3). „*Pravím tedy: Zavrhl snad Bůh svůj lid? Naprosto ne! Vždyť i já jsem Izraelec, potomek Abrahamův, z kmene Benjamínova*“ (Ř 11:1) „Raní církevní otcové“ se **vážně**

mýlili v obou těchto bodech! Pokud byl Ježíš Mesiáš „sou-podstatný“ a „sou-věčný“ s Všemohoucím Bohem, tak: **Petr o tom nevěděl.** „Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského, **muže** dosvědčeného vám od Boha“ (Sk 2:22) „Toho Bůh jako **vůdce a zachránce vyvýšil** na svou pravici“ (Sk 5:31)

Pavel to nevěděl

„On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho **stvoření**“ (Kol.1:15) „Hlavou Krista je Bůh.“ (1.Kor 11:3) „Vy pak jste Kristovi a **Kristus Boží.**“ (1.Kor 3:23) **A Ježíš to nevěděl.**

„Otec je **větší než já**“ (Jan 14:28) „**Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího,**“ (Zj 3:14) Jestliže Boží Svátá Bible neučí nauku o trojici, **co tedy o Bohu učí? Musíme to vědět s jistotou!** Konstantin rozhodl o tom, jaký bude závěr Nicejského koncilu, ale dogmata neuspokojí srdce hladová po Bohu. Musíme znát pravdu. **Boží Bible má tu odpověď!**

BŮH JE JEDEN VE STARÉM ZÁKONĚ

„Slyš, Izraeli: Hospodin je náš Bůh, **Hospodin je jediný!** Proto miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou.“ (Dt 6:4-5) „Uznej tedy dnes a připomínej si ve svém srdci, **že Hospodin je Bůh nahoře na nebi i dole na zemi, a žádný jiný není.**“ (Dt 4:39) „Tváří v tvář s vámi Hospodin mluvil na hoře z ohně. (Stál jsem v té době mezi Hospodinem a vámi, abych vám oznámil Hospodinovo slovo, neboť jste se báli ohně a nevystoupili jste na horu.) Řekl: **Já Hospodin jsem tvůj Bůh, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy vedle mne.... neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý**“ (Dt 5:4-7,9) „Nyní pohleďte, že já, já jsem to, a **není Bůh mimo mě**“ (Dt 32:39) „Povstaňte, dobrořečte Hospodinu, svému Bohu....**Ty jediný jsi Hospodin.** Ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všechn jejich zástup, zemi i všechno, co je na ní, moře i všechno, co je v nich. Ty oživuješ všechno, **tobě se klanějí** nebeské zástupy.“ (Neh.9:5-6)

„Nikdo není svatý jako Hospodin, **ano není kromě tebe, není taková skála jako náš Bůh.**“ (1.S 2:2) „**Ty jediný jsi Bůh!**“ (Židům 6:10) Prosím zvažte, co znamená jediný? „Chizkijáš se modlil k Hospodinu: *Hospodine zástupů, Bože Izraele, sedící na cherubech, ty jediný jsi Bůh všech království země; ty jsi učinil nebesa i zemi.*“ (Iz 37:15-16) „Vy jste mými svědky, je Hospodinův výrok, jste mým otrokem, kterého jsem vyvolil, abyste mne poznali a uvěřili mi a porozuměli, že to jsem já. **Přede mnou nebyl vytvořen žádný Bůh, ani po mně žádný nebude.** Já, já jsem Hospodin a **kromě mne žádný zachránce není.**“ (Iz 43:10-11) „Toto praví Hospodin, král Izraele a jeho vykupitel, Hospodin zástupů: Já jsem první a já jsem poslední; **kromě mne není žádný Bůh.**“ (Iz 44:6) „Nestrachujte se a nebud'te ochromeni! Což ti to odedávna nezvěstuji a neoznamuji? Vy jste mými svědky. **Cožpak je Bůh kromě mne? Není jiná skála, o žádné nevím.**“ (Iz 44:8) „Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, a ten, který tě utvářel od lůna matky: **Já jsem Hospodin, který činím všechno: Já sám roztahuji nebesa, kdo byl se mnou, když jsem rozprostíral zemi?**“ (Iz 44:24) „**Já jsem Hospodin a jiného není, kromě mě není Boha.** Přepásám tě, ačkoliv mě neznáš, aby poznali od východu slunce i ti od jeho západu, že **není nikoho mimo mě: Já jsem Hospodin a jiného není.**“ (Iz 45:5-6) „Toto praví Hospodin, Svatý Izraele a jeho Tvůrce: Na přicházející věci se mě vyptávejte! Ohledně mých synů, díla mých rukou mi chcete přikazovat? **Já jsem učinil zemi i člověka na ní jsem stvořil. Já - mé ruce roztáhly nebesa - a přikazuji celému jejich zástupu.**“ (Iz 45:11-12) „**Neboť toto praví Hospodin, jenž stvořil nebesa, on je Bůh, který vytvořil zemi a připravil ji, on ji upevnil, nestvořil ji zbytečně, vytvořil ji k bydlení: Já jsem Hospodin a jiného není.**“ (Iz 45:18) „Oznamte a předložte fakta, jen ať se spolu poradí. Kdo to odedávna zvěstoval, odedávna to oznamoval? Zdali ne já, Hospodin? **Vždyť není jiného Boha kromě mě.** Jiný Bůh, spravedlivý a zachraňující, **mimo mě není.** Obráťte se ke mně a zachraňte se, všechny končiny země, protože **já jsem Bůh, a jiného není.**“ (Iz 45:21-22) „Pamatujte na ty první věci odedávna, protože **já jsem Bůh a jiného není, Bůh a není nikdo jako já.**“ (Iz 46:9) „**Ale Hospodin je pravý Bůh, on je živý Bůh a věčný král...**

Svou silou Hospodin učinil zemi, svou moudrostí založil svět a svou rozumností roztáhl nebesa....on je Tvůrcem všeho a Izrael je jeho dědičným kmenem; jeho jméno je Hospodin zástupů.“ (Jr 10:10, 12, 16) „*Ale já jsem Hospodin, tvůj Bůh, z egyptské země. Neznáš Boha kromě mě, mimo mě jiný zachránce není.*“ (Oz 13:4) „*Poznáte, že jsem uprostřed Izraele a že já, Hospodin, jsem vaším Bohem, a nikdo jiný.*“ (Jl 2:27) „*Což nemáme všichni jednoho otce? Cožpak nás nestvořil jeden Bůh?*“ (Mal 2:10)

Mohlo by něco být jasnější? Mohl to Bůh říci ještě jednodušeji? Zeptám se, které části „jeden, jediný, sám, nikdo jiný, jiného není, nikdo jako já,“ nerozumíme? **Já jsem Bůh Stvořitel, Já jsem jeden, Já jsem sám.**“ Této pravdě se učí každé Židovské dítě od dob Mojžíše až po teď. Deuteronomium 6:4, opakováno Ježíšem jako nejdůležitější přikázání v Markovi 12:29. Je to Shema (Krédo) Izraele, „*Slyš Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jediný jest.*“ Zpívají to ve svých písních, říkají to v časech nebezpečných a opakuji to při umírání. Proto je tak těžké přesvědčit Židy že Bůh jsou tři osoby, nebo tři cokoliv. Hebrejské slovo pro jeden je „**echad**“, což je přesně to, co je tím slovem míněno, tedy „jeden“. Nikoliv složený jeden, plurální jeden, nebo mnohonásobný jeden. **Nic takového neexistuje!** Je to jeden, nikoliv dva nebo tři a nemá žádný plurální nádech. Je používáno jako numerické adjektivum, stejně jako naše české slovo „jeden“, a může být používáno s podstatnými jmény i ve smyslu jako např. svazek, trs, skupina, nebo rodina, ale i v takovém případě, to nemění význam slova „echad“, stále to znamená „jeden“. Pokud jedničku rozdělíte jiným číslem, máte zlomek. Pokud jedničku vynásobíte jiným číslem, už to nebude jedna. Jedna je jedna podle všech pravidel gramatiky a rozumu. Izrael se naučil od svých proroků, že Bůh **je jeden**, a můžeme s ním mít láskyplný vztah. V knize Exodus 33:11 čteme: „*Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář, tak jako mluví člověk se svým přítelem.*“ V čase Exodu byl židovský národ přiveden k intimnímu kontaktu se svým jediným pravým stvořitelem, Bohem velikým v moci, a přesto osobním. Tato zkušenost byla vtisknuta do jejich národního vědomí navždy, a rovněž ji předali světu. Jde o **monoteismus**, víru v jednoho Boha, od které neuhnuli. „Cožpak

nějaký národ slyšel Boží hlas mluvící z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? **Tobě bylo dáno vidět a poznat, že Hospodin je Bůh a nikdo jiný kromě něj.** Z nebes k tobě nechal zaznít **svůj hlas**, aby tě poučil, na zemi ti ukázal svůj velký oheň, **z ohně jsi slyšel jeho slova.**“ (Dt 4:33, 35-36). Dnes jsou Židé velice rozděleni hlavně do tří skupin, ortodoxní, konzervativní a reformní; ale společná nit, která se táhne veškerým jejich učením a spojnice, která Židy, jako národ, drží pohromadě, je tato víra v jednoho Boha, jež je tak jasně proklamována v Deuteronomium 6:4, „*Slyš, Izraeli: Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný!*“ (Překlad 21. století). Pohlížíme s údivem na Židy, protože nevidí, že Ježíš je jejich Mesiáš, ale oni se zase podivují nad námi, protože jsme udělali z „člověka“ samotného Boha.

JEDEN BŮH V NOVÉM ZÁKONĚ

V Nové smlouvě a stejně tak i ve Staré, jsou mnohá jasná konstatování, že Bůh je jeden (entita, bytost, osoba). Zde je několik příkladů: „*On mu řekl: „Proč se mě ptáš na dobré? Jeden je dobrý: Bůh.*“ (to říká Ježíš) (Mt 19:17) „*A nikoho nenazývejte na zemi svým Otcem, neboť jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani se nenechte nazývat Vůdci, neboť váš Vůdce je jeden, Mesiáš.*“ (Mt 23:9-10) „*Ježíš odpověděl: „První je: „Slyš, Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jediný jest“ a ,budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly‘. Druhé je toto: ,Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.‘ Není jiné přikázání větší než tato.*“ I řekl mu ten učitel Zákona: „*Dobře, Učiteli, pravdivě jsi řekl, že je jediný a není jiného mimo něho. Když Ježíš uviděl, že odpověděl uvážně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.*“ (Mk 12:29-32, 34) Na jakém základě pak staví křesťané, kteří nevěří, že Bůh je jediný ale trojjediný? V Janovi 5:44, Ježíš říká svým kritikům: „*Jak vy můžete uvěřit, když přijímáte slávu jedni od druhých, ale slávu, která je od jediného Boha, nehledáte?*“ Kdo je tím, o kterém Ježíš mluví jako o jediném Bohu? Ve verši 45 vidíme, že řeč je o Otcí. V Janovi 17:3 Ježíš ve své významné modlitbě k Otcí říká: „*A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“ V Římanům 3:29-30, Pavel píše: „*Nebo je snad*

Bůh pouze Bohem Židů? Není i Bohem pohanů? Ano, i pohanů! *Vždyť je přece jeden Bůh, který ospravedlní obřezané z víry a neobřezané skrze víru.*“ Pavel dále jasně říká: „**Není žádný jiný Bůh, jen Jeden.** Neboť i když jsou takzvaní ‚bohové‘, ať už v nebi nebo na zemi -jakože jsou mnozí ‚bohové‘ a mnozí ‚páni‘ -- **my máme jediného Boha, Otce,** od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a **jediného Pána, Ježíše Krista,** skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. **Ale ne ve všech je to poznání.**“ (1.Kor 8:4-7) „**Prostředník však není jen pro jednu stranu, Bůh však je jeden.**“ (Ga 3:20) „**Jeden Pán, jedna víra, jeden křest; jeden Bůh a Otec všech, ten nade všemi,** skrze všechny a ve všech nás.“ (Ef 4:5-6) „**Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému moudrému Bohu** čest a sláva na věky věků.“ (1.Tm 1:17) „**To je dobré a milé před Bohem, našim Zachráncem, který chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy. Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš**“ (1.Tm 2:3-5) Jakub, bratr Ježíše, píše ve svém listu v kapitole 2. verši 19: „**Ty věříš, že je jeden Bůh.** Dobře činiš. **Také démoni tomu věří, avšak chvějí se.**“ Ve Zjevení 4:2, 3 a 8 Jan viděl Boha Stvořitele na trůnu a popisuje tu scénu takto: „**A hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl. A ten, kdo na něm seděl,** byl na pohled jako kámen jaspis a karneol; a kolem trůnu duha na pohled jako smaragd....**Ty čtyři živé bytosti bez přestání dnem i nocí říkají: „Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh Všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází.**“ Nyní se podívejte zpět na 1. Kor. 8:6. Pokud je pouze jedna osoba tím Nejvyšším a Všemohoucím Bohem – nebeský Otec, kdo je pak ten, koho Pavel nazývá „Pán Ježíš Kristus“? V další kapitole si ukážeme, jak na tuto zásadní otázku odpovídá Boží slovo.

„Věť můj příteli, že Trojice se zrodila 300 let poté, co bylo Evangelium zvěstováno; byla počata v nevědomosti a uvedena a udržována násilně.“ William Penn (1644-1718), Anglický Křesťanský kazatel a státník, zakladatel Pensylvánie. (Pro jeho proti-trinitářské postoje byl uvězněn v Londýnském Toweru. Když mu bylo nabídnuto propuštění v případě, že odvolá, odpověděl: „Mé vězení bude spíš

mým hrobem, než bych o píd' uhnul, protože své svědomí nedlužím žádnému smrtelníkovi...“).

Kapitola 3

BŮH MÁ SYNA

„*Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone Bar-Jona, protože ti to ne-zjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích“.* (Mt 16:16-17).

Pokud Písmo chápeme správně, tak na základě některých jeho částí vidíme, že již před založením světa bylo vždy Boží kreativní myšlenkou, že bude mít syna. Jakmile Bůh tuto myšlenku vyslovil, začal jednorozený Boží Syn - Kristus reálně existovat jako hlavní Boží záměr a plán (Slovo/řecky: Logos). A to proto, že Boží slovo **je realita**; ve skutečnosti je to jediná existující realita. Žádná moc ho nemůže změnit – je to realita! Vše ostatní je dočasné; Jeho slovo je věčné. To je proč apoštol Jan říká v Janovi 1:1: „**Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh.**“ V mnoha překladech Bible je na tomto místě výraz „slovo“ napsán s velkým S, jakoby mělo jít o jméno osoby existující už na počátku. To je ale pouze rozhodnutí překladatele. Původní překlady, vzniklé daleko před „King James Bible“ nebo „Bibli Kralickou“, velké S ve výrazu „slovo“ neměly. V předchozí kapitole jsme si říkali, že Bůh je jeden a na mnohých místech Písma se uvádí, že stvořil vše sám. Podle Joba 38:7 u toho byli andělé a jásali radostí. Ve Zjevení 3:14 Ježíš říká: „*Toto praví Amen, ten věrný a pravý svědek, počátek Božího stvoření*“ Pavel říká v Koloském 1:15, že Ježíš je „*prvorozený všeho stvoření*.“ Zjevení 19:13 o Ježíši říká, že „jeho jméno je Slovo Boží“. Bůh Otec promluvil Ježíše **před časem**, ale on se zjevil **v čase**. V Galatském 4:4 čteme, „*Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem.*“ 1.Petrův 1:20 říká, „*On byl předem poznán (předzvěděn) před založením světa a byl na konci časů zjeven pro vás.*“ Pisatel Hebrejům je s tím v souladu, když říká v kapitole 9, verši 26: „*Nyní však je zjeven jed-*

nou při dokonání věků ke zrušení hříchu skrze svou obět.“ Podívejme se, co říká anděl Marii v Lukášovi 1:35: „*A anděl jí odpověděl: „Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to Svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží.*“ Podívejme se pořádně na tento verš, protože je velice důležitý pro pochopení, kdo je Ježíš. Anděl neřekl, že Ježíš „bude nazván synem Božím“ protože je „Bůh Syn,“ „věčný Syn,“ že je „Pán Bůh,“ nebo že je „Bůh vtělený,“ ale protože „*Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní.*“ Ježíš byl počat Duchem Svatým v lůně Marie. **(Co Bůh řekl, se stalo tělem,** Jan 1:14). Inkarnace, tak jak je vyučována v moderní teologii, je lidským výmyslem, bájí, která není nikde v Bibli vyučována. Ježíš jako vědomá osoba neexistoval dříve než jeho matka a není stejně starý jako jeho Otec. Taková věc se nikdy od stvoření nestala a nestala se ani v Ježíši. Pavel napsal, že věci Boží můžeme vidět jasně. *Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět.*“ (Ř 1:20). Příroda společně s Písmem nás o narození Ježíše učí, že byl počat z ženy (v Řeckém originále je použito slovo *ginomai*, které znamená generován – způsobit začátek existence)

KDO JE JEŽÍŠ? Neptám se: „Kdo si myslíte, že je?“ , ale ptám se: „Co o něm říká Bible?“ . Předem připravené odpovědi mohou zapřít, že mineme opravdového Ježíše. Židé odmítli svého pravého Mesiáše, protože neodpovídal jejich představě. Vyhlíželi mocného krále, který je osvobodí od Římanů a znovu ustanoví Izrael jako mocný národ. Ale on přišel jako „*opovržený a lidmi zavržený, muž bolestí, který znal nemoci,*“ trpící služebník Izajáše kapitoly 53 a Žalmu 22. Ježíš je zaslíbené símě „ženy,“ Abrahama a Davida (Gn 3:15, Jan 7:42, Ř 1:3, Ga 3:16) Ježíš je zaslíbený Mesiáš (řecky Christos – pomazaný) Izraele (Dan 9:25-26, Jan 1:41, 4:25-26) Ježíš je Boží Syn počatý z panny (Iz 7:14, Mt 1:23, Lk 1:27) Ježíš je bezhříšný a spravedlivý Syn Boží (2. Kor 5:21, 1. Petr 2:22, 1. Jan. 3:5) Ježíš byl rozhodně zaslíbený, popsán a očekávaný ve Staré Smlouvě; ale byl zrozen (jeho genesis, Mt 1:18 „narození“ - řecky „genesis“) Duchem Svatým v Nové smlouvě jako Boží Syn.

CO ZNAMENÁ BÝT NAZVÁN BOŽÍM SYNEM?

V Písmu vidíme, že Bůh je jeden, je unikátní (jeden a jediný, individuální, není mu rovného) jediný v kategorii Nejvyšší Bůh. Každá část Písma a každá doktrína vyučovaná v Bibli musí souhlasit s touto základní pravdou. Pravda se nedá usmlouvat a nikdy se nemění. Nicméně tento jediný Bůh, zvaný též Nejvyšší, Pán Bůh Všemohoucí a Svatý Izraele nazval anděly, některé muže, Izrael jako národ a nás křesťany, „Syny“ Božími. Co znamená výraz „Syn Boží“? Je to označení určité „**pozice**“. Je to pozice vztahu. Bůh stvořil anděly a ti jsou nazváni „syny Božími“ (Gn 6:2, Job 1:6, 2:1, 38:7). Když je v Bibli psáno „Syn“ s velkým S tak to neznamená, že to tak bylo napsáno v původních textech, kde bylo vše psáno velkými písmeny.

Bůh stvořil Adama a vdechl do něj život, proto je o Adamovi psáno, že je syn Boha. (Lk 3:38). Bůh řekl o Davidovu synu Šalomounovi, kterého Bůh **adoptoval** za svého, „*Já budu jeho otcem a on bude mým synem*“ (2. Sam 7:14). Izrael jako národ je také nazván Božím synem, „*Pak řekneš faraonovi: Toto praví Hospodin: **Izrael je můj prvorozený syn**. Řekl jsem ti: **Propust' mého syna**, aby mi sloužil, ale odmítl jsi ho propustit. Hle, **zabiji tvého prvorozeného syna***.“ (Ex 4:22-23) Bůh říká Faraonovi, „*Já mám syna (Izrael), a ty máš syna. Pokud nepropustíš mého prvorozeného, zabiji tvého prvorozeného*“. Bůh nazval Izrael „Efrajim“ v Jeremjáši 31:9 a řekl, „*Stal jsem se Izraeli otcem, **Efrajim je můj prvorozený***.“ Ustanovení Izraele jako národa, s Jeruzalémem jako hlavním městem, nazývá Bůh porodem: „*Svým původem a svým rodištěm jsi z kenaanské země, tvůj otec je Emorejce a tvá matka Chetejka. A ohledně tvého narození: V den, kdy ses narodila, nebyla přerážnuta tvá pupeční šňůra a nebylas obmyta vodou k očištění, vůbec jsi nebyla potřena solí a vůbec jsi nebyla ovinuta plenkami. Procházel jsem nad tebou, viděl jsem tě, jak se zmítáš ve vlastní krvi, a řekl jsem ti, když jsi ležela ve své krvi: **Zůstaň naživu***.“ (Ez 16:3-4, 6). Podívejme se na Ozeáš 11:1: „*Když byl **Izrael mládencem**, zamiloval jsem si ho, z Egypta jsem **povolal svého syna***.“ To se vztahuje na Izrael, Božího syna. V Matoušovi 2:15 je řečeno, že je to také prorocké slovo o Ježíši, Božím synu:

„A byl tam až do Herodovy smrti, aby se naplnilo, co bylo řečeno od Pána skrze proroka: „Z Egypta jsem povolal svého syna“.

To je velice poučné. Matouš nám říká, že Ježíš je Božím synem, podobně jako je Izrael Božím synem. Terminologie je totožná. Bůh „porodil“ Izrael „svého syna“ v Exodu a Ježíše „svého syna“ z lůna panny Marie. Ano, Ježíš je zrozen z panny, bezhříšný Boží Syn, „jediný zplozený Otcem“ (Jan 1:14). Pouze jedinkrát v historii Bůh „zplodil“ z lůna ženy bez oplodnění mužem dítě a nazval ho svým Synem. Ježíš je tedy naprosto unikátní, jediný svého druhu, „jediný zplozený“, nicméně zároveň je stále **člověk** stejného druhu jako my, **náš bratr**. *„Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry, když říká: ‚Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu opěvovat.‘ (He 2:11-12).*

V evangeliích je nazván 28x „Božím Synem“ a 84x „synem člověka“. Je také zajímavé, že se Ježíš sám označuje za „Božího Syna“ pouze pětkrát a jen v Janově evangeliu. I kdyby to bylo psáno jen jednou, tak to stačí, a je to samozřejmě pravda, nicméně je třeba to vidět ve správné perspektivě. Nemůžeme dělat z Ježíše méně, než kým je. Bible říká, že je **vysoce vyvýšený, povoláný, pomazaný, potvrzený Boží Syn**. On je **cesta, pravda i život, dveře, princ pokoje, náš Spasitel, vykupitel, náš Pán a Král, „jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš**.“

Zároveň nemůžeme dělat z Ježíše víc, než kým podle Bible je. Používání nebiblických termínů jako „Bůh Syn“, „věčný Syn“, „Bůh“ (míněno Pán Bůh – Jehova Elohim) nebo „druhá osoba Troj-jediného Boha“ je velice zavádějící. Bible nepoužívá tyto termíny pro Božího Syna, a pokud to děláme my, tak si zahráváme s modlářstvím. V Bibli je pouze jeden Pán Bůh a není to Ježíš Kristus (Mesiáš), Boží Syn. Bůh byl trpělivý s naším neporozuměním a svévolí v této oblasti. **Pro Boha to je důležité**, a je připraven nám dát **správné porozumění**. Soud, který brzy přijde na svět, začne od domu Božího. Pokud se vzepřeme pravdě, budeme souzeni! *„Neboť je čas, aby soud začal od domu Božího. Tedy jestliže nejprve od nás, jaký*

*bude konec těch, kteří jsou neposlušni **Božího evangelia?***“ (1.Pt 4:17) Pravděpodobně téměř dvě miliardy lidí, kteří si říkají „křesťané“, nemají jasné porozumění toho, kdo je jejich Bůh. Nemůžeme dále nechat pohanského vládce ze 4. století, Konstantina, aby pro nás definoval, kdo je Bůh. *Nová Mezinárodní Encyklopedie* pod nadpisem „Doktrína o Trojici“ říká: „Katolická víra učí: Uctíváme jednoho v trojici, je jedna osoba Otce, další Syna a další Ducha Svatého. Ve slávě jsou si rovni; v majestátu spoluvěční. Doktrína se ve své plně rozvinuté podobě v Písmu nenalézá. Moderní teologie ji ve Staré smlouvě ani nehledá. V době Reformace **převzaly protestantské církve doktrínu o Trojici bez vážného přezkoumání.**“

Katolická Encyklopedie říká: „Dnes učenci obecně souhlasí, že ve Staré ani Nové smlouvě se doktrína o Trojici nevyskytuje. Šli bychom daleko za záměry a formy myšlení Staré smlouvy, kdybychom předpokládali, že tam nalezneme křesťanskou doktrínu pozdního čtvrtého století. Podobně ani Nová smlouva explicitní doktrínu o Trojici neobsahuje.“ *Mezinárodní Encyklopedie* říká: „Doktrína o Trojici nebyla součástí kázání apoštolů, tak jak je zaznamenala Nová smlouva.“ Rozumíte tomu? Bůh k nám mluví nejenom v Bibli ale i skrze tyto encyklopedie! Žádejte Boha, aby vás vedl do správného porozumění, jděte zpátky do Bible, abyste viděli kdo je Bůh, **kdo je tvůj Bůh!** (Bůh není společenství, On je jeden). Co znamená biblické označení Ježíše – „Boží Syn“?

PETROVO ZJEVENÍ

Šimon Petr byl s Ježíšem možná dva roky, když se ho (a dalších učedníků) Ježíš zeptal: „*Za koho lidé pokládají Syna člověka?*“ (Mt 16:13) Jejich odpovědi byly různé - od Jana Křtitele až po Elijáše, Jeremjáše nebo „jednoho z proroků“. Pak se zeptal „*A za koho mě pokládáte vy?*“ Petr odpověděl, a řekl, „Ty jsi **Mesiáš**, Syn živého Boha.“ Držel se Ježíš zpátky s tím, že jsi pomyslel: „Jeho porozumění není úplné, ale později si uvědomí, kdo opravdu jsem, vtělený Nejvyšší Bůh, druhá osoba Trojjediného Boha“? **Ne!** Ježíš měl z Petrovy odpovědi velikou radost a řekl,

„*Blahoslavený jsi, Šimone Bar-Jona, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích.*“ A co bylo to Petrovo Boží zjevení? Že Ježíš byl ten zaslíbený Mesiáš Izraele, **nikoliv Bůh**, ale ten **Pomazaný** Bohem. Všimněte si verše 20: „*Tehdy přísně domluvil svým učedníkům, aby nikomu neřekli, že on je Mesiáš.*“ (Mt.16:20). On jim nedomlouval, „Neříkejte nikomu, že jsem Bůh“, protože by je něco takového vůbec nenapadlo. Byli Izraelité a věděli, že když Bůh promluvil, tak se třásla celá zem. Marek jednoduše cituje Petrovo vyznání jako, „*Ty jsi Mesiáš.*“ (Mk 8:29). To byla ta důležitá část Petrova zjevení, že Ježíš je Mesiáš, nikoliv Bůh. V Lukášově verzi Petr říká, „*Ty jsi Kristus Boží.*“ Je velký rozdíl mezi „Bůh“ a „Boží Mesiáš“. Jak jsme se v křesťanství dostali na místo, kde „Kristus“ rovná se „Bůh“ nebo kde „Syn Boží“ rovná se „Bůh“? V Písmu se to nikde nevyučuje! O pár měsíců později o Letnicích, se Petrův názor nezměnil. Ježíš byl stále „muž dosvědčený vám od Boha“ (Sk 2:22), kterého „Bůh vzkřísil“ z mrtvých (v. 24) a posadil na trůn Davidův (v.30), byl „vyvýšen pravicí Boží a přijal od Otce zaslíbeného Ducha Svatého“ (v. 33) Změnil se Petrův pohled o dalších 25 let později, když napsal svou první epištolu? „*Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista.*“ (1. Pt 1:3) „*Drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny.*“ (1:19) „*Boha, jenž ho probudil z mrtvých a dal mu slávu*“ (1:21) Petr věděl, že sláva Ježíše je **odvozená** od Boha Otce. Pouze Bůh má existenci sám v sobě („Já jsem“), která není odvozená od nikoho. Boží sláva je tedy mnohem větší než Kristova, jemuž byla „dána“. „*Jenž přišel do nebe, byli mu podrženi andělé, vlády a moci, a je na pravici Boží.*“ (1. Pt 3:22) „*Aby byl ve všem oslavován Bůh skrze Ježíše Krista.*“ (4:11) Ježíš si nepřivlastnil Boží slávu pro sebe, to my jsme dali v našich srdcích a v našich chválách Boží slávu (čest/úctu) jeho Synu, Člověku. Bůh Otec říká v Malachiáši, 1. kapitole: „*Syn ctí otce a otrok svého pána. Jestliže jsem otec, kde je úcta ke mně?... neboť jsem velký král, praví Hospodin zástupů, mé jméno vzbuzuje bázeň mezi národy.*“ (v. 6, 14).

NATANAELOVO ZJEVENÍ. Ježíš procházel Galilejí a vybral si Filipa jako jednoho z dvanácti. „*Filip nalezl Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně a proroci, Ježíše,*

syna Josefova z Nazareta.“ (Jan 1:45) Filip věděl, že Ježíš byl „Prorok jako Mojžíš,“ kterého Bůh slíbil „ustanovit z jejich bratrů“ a dal „svá slova do jeho úst, aby jim pověděl všechno, co mu přikáže“ (Dt 18:18) „Ježíš uviděl Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „Hle, to je opravdu Izraelita, ve kterém není lsti.“ Natanael mu řekl: „**Odkud mne znáš?**“ Ježíš mu odpověděl: „Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod tím fíkovníkem.“ Natanael mu odpověděl: „**Rabbi, ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele.**“ (Jan 1:47-49) Natanael byl „opravdový Izraelita“, který znal proroctví ohledně příchodu Mesiáše, proroka – krále Izraele. Když Filip řekl Natanaelovi o Ježíši (ve verši 45), tak v jeho srdci začala růst víra. Když mu Ježíš řekl, že ho viděl pod fíkovníkem, tak Natanael uvěřil, že to je skutečně Kristus, král Izraele a tudíž Boží Syn. „Boží Syn“ byl **mesiánský titul**. Podívejte se na Žalm 2, kde David prorokuje o přicházejícím Mesiáši. Petr nazval Davida prorokem ve Skutcích 2:29-31, protože David viděl vzkříšení Krista o nějakých 1000 let dříve než se to stalo a věděl, že Kristus bude sedět na jeho trůnu. „*Proč se bouří národy, proč lidé přemítají o prázdných věcech? Srocují se králové světa a mocnáři se spolu radí proti Hospodinu a proti jeho pomazanému. Zpřetrhejme jejich pouta, odvrhněme jejich provazy. Ten, jenž trní na nebesích, se směje. Panovník se jim vysmívá. Přednesu Hospodinovo ustanovení. Řekl mi: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Líbejte syna, ať se nerozhněvá. Jinak zahynete na cestě, jestliže jen málo vzplane jeho hněv. Blahoslavení jsou všichni, kdo v něm hledají útočiště.*“ David měl syna Šalomouna, který byl nazván Božím synem, ale na tomto místě vidíme popis „důležitějšího“ Davidova syna, Ježíše, jenž je také nazván Synem Božím. Všimněte si, že Boží syn (Mesiáš) byl zplazen. Ježíš je Mesiáš, Král Izraele, a tudíž Syn Boží. Když je Král Mesiáš ustanoven na trůn v Jeruzalémě, tak je Pán Bůh na trůnu v nebesích a svým nepřátelům se směje (v tomto případě nejde o žádnou legraci). Prosím zvažte jednu další věc. I když Ježíš viděl Natanaela pod fíkovníkem již z velké dálky, neznamená to, že by byl vševědoucí, a tudíž Bůh. V té době nevěděl, kdy se vrátí na zem (Mk 13:32), ani nevěděl budoucí události knihy Zjevení (Zj.1:1). Nadpřirozené vědomosti, které Ježíš při této příležitosti

předvedl je prorocký dar Ducha, který byl také patrný u Samuela, Eliši a dalších.

JEŽÍŠ VĚDĚL, KDO JE. Ježíš věděl přesně kdo je, a nikdy se od toho neodchýlil ve slově ani skutku: „*Syn nemůže sám od sebe činit nic... Já sám od sebe nemohu dělat nic.... Svědčím-li já sám o sobě, není mé svědectví pravé* (Jan 5:19, 30, 31). „*Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mne poslal, ten mi dal příkaz, co mám říci a co promluvit. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi pověděl Otec*“ (Jan 12:49-50).

Ježíš věděl že není Bůh. Ani jednou nepoužil termíny „Bůh,“ „věčný Syn,“ nebo „Bůh Syn,“ když mluvil o sobě. Ve spisech těch kteří učí doktrínu Trojice opakovaně čteme přiznání, že Ježíš není explicitně nazván Bohem, ale že je to „odvozujeme“ z Písma. Ježíš řekl Pilátovi „*Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě*“ (Jan 18:37). Pokud by byl Ježíš samotný Bůh, tak nás miluje natolik, že by nám to jasně řekl. Nenechal by nás to „odvozovat.“ Pokud Ježíš, „svědek pravdy,“ nikdy neřekl že je Bůh, pak to potřebujeme přestat říkat! Je to příliš důležité na to abychom se mylili! **Ježíš odmítal že by byl Bůh.** V Matoušovi 19:16-17 čteme: „*A hle, přistoupil k němu jeden člověk a řekl: „Učitel, co dobrého mám učinit, abych obdržel věčný život?“ On mu řekl: „Proč se mě ptáš na dobré? **Jeden** je dobrý: Bůh.“* Ježíš zde nehraje slovní hříčky. On říká „Nejsem Bůh.“ Tak jako ten člověk byl „jeden“ Bůh je také „jeden“, a Ježíš není tím Bohem. Dříve ve stejné kapitole Ježíš mluvil o rozvodu, a řekl: „*Nečetli jste, že ten, který stvořil člověka, od počátku učinil je jako muže a ženu?*“ (Mt 19:4) On neříkal „Já jsem je stvořil,“ ale ve verši 6 říká, že to byl Bůh. Jako Slovo (logos) byl Ježíš tím důvodem pro všechno co Bůh stvořil, ale nebyl Stvořitelem. V dopisech apoštola Pavla jsou verše, které se zdají naznačovat, že Ježíš měl podíl na původním stvoření - Zejména Koloským 1:13-18, ale musíme to číst v širším kontextu. Pavel nevěděl nic o trojjedinosti a koncily, které tuto ideu formulovali, proběhly staletí po jeho smrti.

„On nás vysvobodil z pravomoci temnoty a přenesl **do království Syna své lásky**, v němž máme skrze jeho krev vykoupení, odpuštění hříchů. On je obraz neviditelného Boha, **prvorozený všeho stvoření**, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On je přede vším a všechno v něm spočívá. A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo“ (Kol.1:13-18). Všimněme si třech věcí na těchto verších: (1) Ježíš je nástrojem Stvoření, (2) všechno v něm spočívá, (3) vše spěje k němu jako k cíli. Pavlova slova „v něm bylo stvořeno všechno“ musí být brána v kontextu následujícího výroku „všechno v něm spočívá. A on je hlavou těla, církve.“ Když si to dáme dohromady vidíme, že Pavel považoval Ježíše za stvořitele **vzhledem k jeho roli vykupitele** všech. Bůh Otec by nestvořil vše viditelné i neviditelné bez budoucího spasitele, kterým je Kristus. Jeho funkce stvořitele je nahlížena na základě jeho následujícího vykupitelského díla. Jinými slovy Kristus je stvořitel v tom smyslu, že je spasitel. Podívejme se na 1.Korintským 8:6. „*My máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho.*“ (1.Kor 8:6) Takže Ježíšova role ve stvoření byla vykoupení všech věcí od pádu jeho smrti na kříži. Podívejme se na tento výrok Jamese Hastings, teologa a uznávané autority Písma a také Trinitáře: „Musíme se vyhnout jakémukoliv jazyku, který by naznačoval, že pro Pavla bylo (Ježíšovo) nanebevstoupení **deifikací**. Pro **Žida** by byla idea, že by se **člověk mohl stát Bohem nesnesitelným rouháním**. Je zřejmé, že sláva, kterou Pavel a všichni pisatelé N.Z. dávají Kristu po jeho vzkříšení souvisí pouze s jeho důstojností, jeho „theokratické pozice“, nikoliv jeho esencionální osobností.“

PÁN BŮH SÁM STVOŘIL SVĚTY

„*Toto praví **Hospodin**, Svatý Izraele a jeho Tvůrce: **Já** jsem učinil zemi i člověka na ní jsem stvořil. Já - **mé ruce** roztáhly nebesa“ (Iz 45:11-12). „*Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, a ten, který tě**

utvářel od lůna matky: **Já jsem Hospodin, který činím všechno: Já sám roztahuji nebesa, kdo byl se mnou, když jsem rozprostíral zemi?**“ (Iz 44:24) „Nyní pohleďte, že já, já jsem to, a **není Bůh mimo mě**“ (Dt 32:39) „Což nemáme všichni **jednoho otce**? Cožpak nás nestvořil **jeden Bůh**?“ (Mal 2:10) Stvořitel, věčný Bůh, nepotřeboval žádnou pomoc v „Božím oddělení,“ ale potřeboval **bezhríšného člověka**, beránka, aby zemřel za hříšného člověka: spravedlivého člověka jehož krev nebyla porušena původním hříchem Adama.

JEŽÍŠ POPÍRAL, ŽE BY ON SÁM BYL BŮH.

Ježíš řekl, „*Ne že by někdo Otce viděl*“ (Jan 6:46). Teď se podívejme na kapitolu 10. „*Ježíš se procházel v chrámě, v Šalomounově sloupoví. Tu ho obklopili Židé a říkali mu: „Jak dlouho chceš naši duši držet v nejistotě? **Jsi-li Mesiáš**, řekni nám to otevřeně.*“ (Jan 10:23-24). Židé, kteří proti Ježíši hledali záminku se ho neptali jestli je Bůh, protože on i oni věděli, že žádný člověk nemůže být Bůh. Otázka byla „*Jsi Mesiáš?*“ „*Ježíš jim odpověděl: „**Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které já činím ve jménu svého Otce, ty o mně svědčí. Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí... **Můj Otec**, který mi je dal, je větší nade všechny a nikdo je nemůže vytrhnout z ruky mého Otce. Já a Otec jsme jedno**“* (25-26, 29-30) Ježíš ani jednou netvrdil, že je Bůh nebo Bůh Otec nebo, že on a Otec jsou jedna bytost. Oni jsou **jedno**, tak jako touží, aby i **Křesťané byli jedno**: jedno v lásce, jednotě, cíli, a obecenství, („*aby byli jedno, jako jsme jedno my*“ Jan 17:11). „*Židé se opět chopili kamenů, aby jej ukamenovali. Ježíš jim řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od svého Otce. Pro který z nich mne chcete kamenovat?*“ Židé mu odpověděli: „*Nechceme tě kamenovat pro dobrý skutek, ale pro **rouhání**, že ty, člověče, děláš ze sebe Boha.*“ (Jan 10:31-33)

Ježíš odpověděl: „Proč mně, kterého Otec posvětil a poslal na svět, říkáte: „*Rouháš se,*“ protože **jsem řekl: „Jsem Boží Syn**“? (Jan 10:36) Židé se snažili překroutit Ježíšova slova a usvědčit ho z rouhání, ale on je usadil slovy „*řekl jsem: Jsem Boží Syn,*“ a také že je. Co by řekl Ježíš dnes těm, kteří tvrdí, že je samotný Bůh? Ježíšovo odmítnutí tohoto nařčení bylo tak rozhodné, že už nikde v Bibli nečte-

me, že by ho znovu takto obvinili. Ani při jeho soudu a ukřižování nebyl nařčen z toho, že by říkal, že je Bůh (což také nikdy neříkal), ale byl obviněn z toho, že se označoval jako Mesiáš (Kristus), Syn Boha (což říkal). „Ježíš však mlčel. Velekněz mu řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi **Mesiáš, Syn Boží!**“ Ježíš mu říká: „Tys to řekl. Avšak pravím vám, od nynějška spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích.“ Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Hle, teď jste slyšeli rouhání. Co si o tom myslíte?“ Oni odpověděli: „Je hoden smrti.“ (Mt 26:63-66) „Když ho velekněží a strážci uviděli, zvolali: „Ukřižuj! Ukřižuj!“ Pilát jim řekl: „Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm vinu nenalézám.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za **Syna Božího**.“ (Jan 19:6-7) Mesiáš (Kristus) nejsou synonymy pro Boha ale znamenají „ten pomazaný“, zaslíbený vykupitel Izraele a náš Spasitel, „Boží Syn.“ „Já budu jeho otcem a on **bude mým synem**“ (2.Sam 7:14).

KDYŽ JE JEŽÍŠ NAZVÁN BŮH

V této diskusi s Židy Ježíš otevírá téma, na které bychom se měli podívat blíže, abychom lépe porozuměli kdo je. V písmu jsou někdy i lidé nebo andělé nazváni „bůh“ nebo „bohové.“ Podívejme se na Ježíšův argument ve verších 34-36 kde říká, že se nerouhal, když řekl, že Bůh je jeho „Otec“, že jsou „jedno“ (v jednotě), nebo že je „Boží Syn.“ „Ježíš jim odpověděl: „Což není ve vašem Zákoně napsáno: „Já jsem řekl: **Bohové** jste? Jestliže ty, ke kterým se stalo slovo Boží, **nazval bohy**, - a nemůže být zrušeno Písmo - proč mně, kterého Otec posvětil a poslal na svět, říkáte: „Rouháš se,“ protože jsem řekl: „Jsem Boží Syn?““ (Jan 10:34-36) Ježíš zmiňuje Žalm 82, kde Bůh nazývá starší Izraele „bohy.“ „Řekl jsem: **Jste bohové, všichni jste synové Nejvyššího**“ (v.6). Dnešní čtenář Bible si možná není vědom skutečnosti, že v Písmu jsou andělé, starší, vládci, králové, Mesiáš a ti, co jednají pod Boží autoritou nazýváni „bohové.“ Sám Bůh to říká například o Mojžíši: „**I řekl Hospodin Mojžíšovi: Pohled, dal jsem tě faraonovi za Boha a tvůj bratr Áron bude tvým**

prorokem. „Ty budeš mluvit všechno, co ti přikáží“ (Ex 7:1). Mojžíš byl určen, zmocněn a poslán Bohem k Faraonovi s Boží autoritou proměnit vodu v krev a byl na čas „bůh“ Egypta. Mojžíš byl „bůh“ „vykoupení“ Izraele a všichni, kdo měli být zachráněni, ho museli poslouchat. Někteří Egypťané věřili Mojžíši a přišli a poklonili se mu, a někteří vyšli s Izraelem z Egypta. (Ex 9:20, 11:8, 12:38, Nu 11:4). On je typ Ježíše, bůh **našeho vykoupení**, který zachraňuje jak Žida, tak pohana. Mojžíš jednal na místě Boha, jako Boží agent a měl i proroka, jeho bratra Aarona. Bůh řekl Mojžíši ohledně jeho bratra: „Budeš k němu mluvit a vložíš slova do jeho úst.... On bude tobě ústy a ty budeš jemu **Bohem**“ (Ex 4:15-16) Prosím pochopme tuto skutečnost. Bible používá slovo „bůh“ podobně jako my dnes používáme třeba slovo „president.“ Pokud řekneme „viděl jsem dnes Presidenta,“ asi bychom tím mysleli presidenta naší země. Mohli bychom tím ale také označovat presidenta nějaké firmy. Kontext, v kterém bylo slovo president použito by nám pomohlo pochopit jeho míněný smysl. Stejně je to s biblickým slovem „Bůh.“ Je to Hebrejské slovo „Elohim“, a nějakých 2 700-krát v Písmu je jím označen Pán Bůh; ale někdy je použito i na jiné osoby. „Jemu se klanějí všechny božské bytosti.“ (Ž 97:7) „Bůh povstane ve shromáždění bohů, **mezi bohy vynese soud**“ (Ž 82:1-2)

„Vždyť Hospodin, váš Bůh, je Bohem bohů a Pánem pánů“ (Dt 10:17) S tímto na vědomí se podívejme na Žalm 45, žalm o Izraelských králích a konečně naplněn v přicházejícím králi Mesiáši. „Mé srdce přetéká dobrým slovem, přednesu tedy své dílo **králi**. Můj jazyk je jako rydlo zběhlého písaře. Jsi nejkrásnější ze synů lidských, ze tvých rtů plyne milost. **Proto ti Bůh požehnal navěky**.

K boku si připaš meč, hrdino, v nádheře a důstojnosti.“ (Ž 45:2-4) „Tvůj trůn, **Bože**, trvá navěky a navždy. Žezlo přímosti je žezlo tvého království. Miluješ spravedlnost a nenávidíš ničemnost. **Proto tě, Bože, tvůj Bůh pomazal olejem veselí nad tvé druhy.**“ (Ž 45:7-8) Prosím všimněte si že trůn Izraele v Jeruzalémě je nazván trůnem Pána. „**Šalomoun seděl na Hospodinově trůnu** jako král po svém otci Davidovi, dařilo se mu, a celý Izrael ho poslouchal.“ (1.Pa

29:23) Králové byli Bohem ustanovení vládcové. Davidovský vládce byl „Bohem pomazaný“ (2.Sam.19:22), a díky jeho vztahu s Bohem byl při korunovaci nazván „syn“ Boha (Ž.2:7, 2.Sam 7:14, 1.Pa 28:6). Byl nazván „bůh“ na znamení cti. Vidíme, že i když je Žalm 45 Mešiánský, tak byl nejprve vyřčen Davidovskému králi. Všimněte si ve verších 10 až 13, že má dcery; ve verši 17 pak, že „syny ustanoví za knížata po celé zemi“ a jméno, které bude známé na věky (v.18). Všimněte si, kdo nazval krále Bohem. „**Tvůj Bůh tě pomazal olejem veselí nad tvé druhy.**“ Není pochyb, že tento žalm je nakonec naplněn v Kristu. Podívejme se do Židům 1:8-9: „*avšak o Synovi: ,Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo přimosti je žezlem tvého království.*

Miloval jsi spravedlnost a nenáviděl nepravost; proto pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselí nad tvé společníky.‘ Pisatel Židům tím nemínil říci, že Ježíš je součástí jediného Boha, že on je také ten jediný (dvojjediný nebo trojjediný) Bůh. Všimněme si, že Ježíš „Bůh“ je náš „druh“ či „společník.“ Dále v Židům je psáno: „*A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím*“ (He 2:17) nejsme Bůh, a on byl ve všem učiněn podobný nám. V Bibli je více než 2 700krát použito slovo „Bůh“ (Elohim), a pouze čtyřikrát s určitostí o Ježíši. V novém i starém zákoně se o Bohu velice konzistentně mluví v jednotném čísle a 1 300-krát je v N.Z. Bůh zmíněn aniž by se to vztahovalo na Ježíše. Apoštol Pavel vždy jasně rozlišuje mezi Pánem Ježíšem a Pánem Bohem (500krát). James Hastings (Trinitář) píše v jeho Biblickém Slovníku ohledně Pavlova pohledu na Ježíše: „Je možné, že Pavel nikde nenazývá Krista „Bůh“ a verše, které se to zdají naznačovat musí být vyloženy v souladu s jeho dalšími výroky, které nic takového nenaznačují.“ Hastings to nazývá „jeden z nejvíce **matoucích problémů N.Z. teologie.**“ Říká že „žádný upřímný teolog nemůže popřít, že Kristu je opakovaně dána pozice podřadná Bohu. Jeho celé vykupitelské dílo je jaksi odvozeno od Boha Otce. Máme takové výrazy jako „Bůh poslal svého Syna,“ a „neušetřil svého Syna,“ „Bůh ho velice vyvýšil“, ve kterých dar Krista světu nebo oslavení Krista **je deklarováno jako Boží skutek. Vše je přijímáno, snášeno, dokonáno k slávě Boha Otce.**“ Hastings pokračuje „ještě

více explicitní je 1.Kor 11: „*Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a **hlavou Krista Bůh***; a v 1.Kor 15:28 Kristus předává Království Bohu, a sám se mu podřizuje, aby Bůh mohl být všechno ve všem. Zdá se, že Pavel nám v řešení této nesrovnalosti příliš nepomáhá.“ (Pavel si ale nikde neprotiřečí. Je to náš výklad Pavla ve snaze udělat z Ježíše Boha, který nás uvádí do problémů). Podívejme se do Izajáše 9:5. „*Neboť **chlapec** se nám narodil, **syn** je nám dán; na jeho rameni spočinulo panství. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje.*“ To je veliké proroctví o Ježíši, „chlapeci“, „synu.“ Musíme v tom vidět vše co Izajáš říká ale ne více než říká. Ano, on je „mocný Bůh“ nade vším co mu jeho Bůh, Nejvyšší Bůh svěřil. On je mocný ale nikoliv Všemohoucí. Ano, on je věčný Otec všeho co mu jeho Otec dal. **Syn rozhodně není svým vlastním Otcem.** Slovo „věčný“ je zde Hebrejské „Ad“ ze slova „Adah“, a znamená pokračovat dále (od určitého momentu). Jediné další použití tohoto slova je v Abakukovi 3:6 „**Odvěká** pohoří se tříští.“ Ani Syn ani hory neexistovaly od věčnosti, ale budou „pokračovat.“ Když Izajáš, Abakuk, a všichni starozákonní pisatelé mluví o „věčném Bohu,“ používají Hebrejské slovo „Olam“ což opravdu znamená věčný, bez počátku. Vidíte ten rozdíl? Nezapomeňme Pavlova slova „**My máme jediného Boha, Otce... Všichni ale k tomuto poznání nedošli**“ (1.Kor 8:6-7). Ještě jedna poznámka ke slovu „Olam.“ Někteří se budou snažit aplikovat slovo věčný (Olam) na Mesiáše v Micheáši 5:1, ale to je chyba. „*A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe **mi vzejde** ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných.*“ Slovo „věčný“ v tomto verši je Olam, ale nevztahuje se k Mesiáši, ale k Bohu. Všimněme si části „z tebe mi vzejde.“ Mesiáš měl „vzejít“ z Betléma, ale věčný Bůh má původ „ode dnů věčných.“ Pro potvrzení se podívejme do Micheáše 7:20: „*Prokážeš věrnost Jákobovi, milosrdenství Abrahamovi, jak jsi přísahal našim otcům od **dávných časů.***“ Je zde použita (alespoň v Hebrejštině) stejná terminologie a Micheáš mluví o věčném Bohu. Ježíš řekl Marii Magdalenské po jeho vzkříšení: „*Nedrž se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otcí. Jdi k **mým bratřím** a řekni jim: , Vystupuji*

k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.“ (Jan 20:17). Pokud by Ježíš byl Bůh, tak zde by byla ideální příležitost to jednou pro vždy objasnit, ale i po vzkříšení má stále svého Boha. Pojdme se nyní podívat na jediné místo v N.Z. kde je Ježíš nepochybně nazván „Bůh“ „*Tomáš mu odpověděl slovy: „Můj Pán a můj Bůh.*“ (Jan 20:28) Vzkříšený Ježíš se setkává s učedníky poprvé v místnosti v Jeruzalémě a Tomáš tam není. Ježíš jim ukázal jeho ruce a bok a řekl „*Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.*“ (Jan 20:21). Učedníci měli radost a řekli Tomášovi že viděli Pána, ale on tomu neuvěřil a zůstal osm dní na pochybách. O čem pochyboval? **Že Ježíš je vzkříšený**, že je Mesiáš a Syn Boha. Pavel napsal v Římanům 1:4, že Ježíš byl ustanoven za Syna Božího v moci tím, že byl vzkříšený a Tomáš tomu nevěřil! „*Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.*“ *On jim však řekl: „Pokud neuvidím stopu hřebů v jeho rukou a nevložím svůj prst na místo hřebů a svou ruku do jeho boku, neuvěřím.*“ *Po osmi dnech byli jeho učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi. Postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.*“ *Potom řekl Tomášovi: „Vztáhni svůj prst sem a pohleď na mé ruce, vztáhni svou ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící.*“ (Jan 20:25-27) Když poté Tomáš provolal „Můj Pán a můj Bůh“ přešel od nevíry, že Ježíš je ten Mesiáš Izraele k náhlému poznání, že Ježíš je nejenom Kristus Boží ale ve skutečnosti Všemohoucí Bůh nebo věčný Syn? **Ne!** Tomáš použil slovo „theos“ což znamená bůh, ale pouze „ho theos“ je s určitostí Bůh Izraele, Jahve. Jak už jsme si říkali (a jak připomíná Ježíš zákoníkům) bohy byli nazýváni i lidé zastupující Boha. Tomáš si nemyslel, že Ježíš o kterém před chvílí ani nevěřil, že je Mesiáš je najednou ten jediný Bůh Izraele, Jahve, kterého „*nikdo z lidí nespatriřil a nemůže spatřit*“ (1.Tim 6:16). Ježíš je „Bůh“ (Hebrejsky Elohim) jako Boží agent vykupující z hříchu, pekla a smrtivšechny ty (z jeho bratrů), kteří ho přijímají. Podobně byl Mojžíš „Bůh“ když vyvedl Židy (jeho bratry) z Egyptského zajetí. „*On bude tobě ústy a ty budeš jemu Bohem.*“ (Ex 4:16) „*Hospodin, tvůj Bůh, ti ustanoví proroka jako jsem já ze tvého středu, ze tvých bratrů.*“ (Dt 18:15) Dělat z Ježíše více než to, co o něm Písmo říká, a hlavně vyvyšovat

ho na místo, které patří pouze Bohu Otci, dávat ho na stejnou úroveň jako Boha, Jahve, znamená zahrávat si s modlářstvím. („*Nebudeš mít žádné jiné bohy mimo Mne*“, říká Pán Bůh, Svatý Izraele, Ex 20:3). Ano, on je ten Mesiáš, pomazaný Bohem, vysoce vyvýšený člověk, nyní sedící na pravici Boží druhý v autoritě pouze samotnému Bohu, ale není jeden a jediný Pán Bůh Všemohoucí! Prosím zvažte se mnou následující fakt z Písma. Žádný S.Z. pisatel neřekl, že Mesiáš Izraele, který má přijít má být Všemohoucí (El Shaddai), Pán Bůh (Elohim), Nejvyšší (El Elyon), nebo Ten Svatý Izraele. Žádný S.Z. prorok nic takového neprorokoval. Žádný pisatel N.Z. neargumentuje že by Ježíš byl Nejvyšší Bůh. Ježíš sám nikde neříká, že by byl Bůh Stvořitel. Pokud by takový revoluční návrh byl presentován Židům od narození vyučováním v Monoteismu Tory, vášnivé **diskuse a spory** by nebraly konce, a bylo by svoláno mnoho **koncilů**. Nic takového ale nevidíme! Bylo psáno opakovaně a důrazně, že má být a je Syn Boží, syn Davida, **Mesiáš** Izraele, **vykupitel, spasitel**, ale **nikoliv Všemohoucí Bůh**. Pomyslete na odpor, který museli Ježíš a apoštolové snášet za jejich tvrzení, že on je Syn Boha, Mesiáš, a představte si jaké by byli reakce kdyby tvrdili, že je sám Všemohoucí Bůh. Koncily byli svolány k řešení obřízky, konzumaci dříve zakázaných potravin, nebo jestli vůbec zvěstovat evangelium pohanům. Ale žádná diskuse o revoluční idey, že „člověk Kristus Ježíš“ je Všemohoucí Bůh, nebo Bůh Syn, nebo pre-existující člen Svaté Trojice. Nikde to nebylo ani vyřčeno a žádný koncil v biblické době se o tom nezmiňuje. To mlčení v Písmu mluví jasně! Ježíš má Otce, kterému říká „Abba“ (Otče) a to ukazuje na intimní vztah mezi Ježíšem a jeho Otcem. Také to ale definuje náš intimní vztah s Bohem naším Otcem. Třikrát je toto slovo použito v Písmu. Jednou Ježíš mluví k Bohu: „*Abba, Otče, tobě je všechno možné*“ (Mk 14:36) A dvakrát se to vztahuje na nás Křesťany: „*Přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!*“ (Ř 8:15) „*A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: „Abba, Otče.“*“ (Gal 4:6) My také jsme Boží synové a dcery. „*Pohled'te, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; a také jimi jsme*“ (1.J 3:1-2) Příště až budete číst něco v evangeliu podle Jana co se „zdá nazna-

čovat“ že „Boží Syn“ znamená „Bůh,“ nezapomeňte proč Jan celé evangelium napsal, „*aby ste uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží*“ (Jan 20:31). Kristus je synonym pro „Boží Syn.“ Podívejte se na výrok Marty v Janovi 11:27, „*já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží.*“ Jan píše, že v Kristu jsme také „synové Boha.“ S tímto porozuměním se mnou pojd'te do další kapitoly, abychom se dozvěděli více o tom, kdo Ježíš náš Spasitel je.

„Dnes nicméně učenci obecně souhlasí, že doktrína Trojice jako taková se nenachází ve Starém Zákoně ani v Novém... Zacházeli bychom mnohem dále než jsou záměry S.Z., pokud bychom tam chtěli najít Křesťanskou doktrínu pozdního čtvrtého století... Podobně ani v N.Z. není nikde explicitně doktrína Trojice.“ (The Harper Collins Encyclopedia of Catholicism; 1995; st.564-565).

Kapitola 4

ČLOVĚK KRISTUS JEŽÍŠ

„*Nyní mne usilujete zabít, člověka, který vám pověděl pravdu, kterou slyšel od Boha*“ (Ježíš mluví) (Jan 8:40) „*To je dobré a milé před Bohem, naším Zachráncem, který chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy. Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví ve svůj čas.*“ (1.Tim 2:3-6).

Musíme přizpůsobit naše myšlení ohledně osoby Ježíše Krista. Přes 1 700 let nám teologové pod vlivem Řeckého a Římského myšlení tvrdí, že Ježíš byl a je „Bůh Syn,“ „věčný Syn,“ druhá osoba Boží Trojice, „sám Bůh od samého Boha,“ a „spolu-věčný s Otcem.“ Téměř sto let „Oneness (pouze Ježíš) věřící učí, že Ježíš byl Bůh-člověk, Všemohoucí Bůh, Bůh Otec v těle. Vyučují, že měl dvojí podstatu, že byl 100% Bůh a 100% člověk. Cituji pasáž z Křesťanské trojiční literatury, „V Ježíši Kristu jsou dvě podstaty nebo vůle: lidská vůle a božská vůle. Byl člověk (tělo) a byl Bůh (Duch).

Takže jako člověk se Ježíš modlil v jeho lidské podstatě k jeho božské podstatě.“ Problém s těmito pohledy na Ježíše je, že neodpovídá tomu co je o něm řečeno v Boží Bibli. Ani jeden z těch pohledů není biblický. Co učí Bible o pravé povaze a osobě Syna Božího, Ježíš Krista našeho Spasitele?

CO O NĚM ŘÍKALI STAROZÁKONÍ PROROCI?

Izajáš Kapitola 53 je jedno z nejmocnějších S.Z. proroctví ohledně života a smrti Ježíše, a o smyslu jeho prvního příchodu. Bylo napsáno nějakých 700 let před Kristem, a bylo rozhodně inspirováno Duchem Svatým spolu s celým Písmem. Verše 5 a 6 jsou velice významné. *„Ale on byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho dolehla kázeň pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni. My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.“* Teď se podívejme zpět na verš 3: *„Opovržený a lidmi zavržený, **muž bolesti**, který znal nemoci; jako někdo, před nímž člověk skryje tvář -- všemi opovržený, takže jsme si ho nevážili.“* Řekl Izajáš, že on bude člověk, bude žít jako člověk, trpět jako člověk, a zemře jako člověk? Ano, to je ohromující pravda Božího slova. *„V oněch dnech a v oné době způsobím, aby Davidovi vyrašil spravedlivý **Výhonek**. Bude v zemi vykonávat právo a spravedlnost. V oněch dnech bude Juda zachráněn a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. Toto je jméno, jímž ho budou nazývat: Hospodin je naše spravedlnost. Neboť toto praví Hospodin: **Davidovi nebude vyhlazen muž** sedící na trůnu domu izraelského.“* (Je 33:15-17) Bůh tedy řekl skrze proroka Jeremjáše, že to bude „**muž**“ kdo bude sedět na trůnu Izraele jako Davidův dědic. Prorok Zacharjáš říká v kapitole 13 verších 6 a 7, že pastýř Izraele bude muž „druh.“ *„A zeptá-li se ho někdo: A co ty rány na prsou, on odpoví: Tak jsem byl bit v domě svých přátel. Probuď se, meči, proti mému **pastýři**, proti mému **druhu**, je výrok Hospodina zástupů. Bij pastýře a ovce se rozprchnou.“* Ježíš potvrdil, že mluvil o něm (Mt 26:31, Mk 14:27). Prorok Micheáš souhlasí s dalšími proroky, když mluví o Ježíšově narození a službě. V Micheáš 5:2 je řečeno, že jeho narození bude v Betlémě Efratském. Nenašel

jsem žádného Starozákonního proroka, který by říkal, že Ježíš bude „Pán Bůh“ nebo „Bůh Syn,“ ale proroci jasně říkají, že bude „muž.“ Doktrína Trojice se mohla vyvinout pouze ve stoletích po tom, co S.Z. ztratil svůj význam pro Křesťanskou Církev.

JAN KŘTITEL VĚŘIL, ŽE JEŽÍŠ BYL ČLOVĚK

Novozákonní prorok a předskokan Ježíše, Jan Křtitel, věřil a učil, že Ježíš je člověk. V evangeliu Jana, kapitola 1:29,30 se píše: „*Druhého dne Jan uviděl Ježíše, jak k němu přichází, a řekl: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa. Toto je ten, o němž jsem řekl: „Za mnou přichází muž, který je přede mnou, neboť byl dříve než já.“*“ Nebuďte zmateni Janovým výrokem že Ježíš byl před ním, což jednoduše znamená, že i když byl Jan Křtitel o šest měsíců starší než jeho bratranec Ježíš, tak v Božím předurčeném plánu je Ježíš „*původ Božího stvoření*“ (Zj 3:14) a „*prvorozený všeho stvoření*“,“ (Kol. 1:15).

SOUČASNÍCI JEŽÍŠE HO VNÍMALI JAKO ČLOVĚKA.

I když jejich názor nemá zdaleka takovou váhu, jako výroky proroků a apoštolů, podívejme se jak Ježíše vnímali ostatní lidé. Žena u studny, které Ježíš řekl tajemství jejího srdce, řekla: „*Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není snad on ten Kristus?*“ (Jan 4:29) Slepý člověk, kterého Ježíš uzdravil řekl: „*On odpověděl: „Člověk, který se jmenuje Ježíš, udělal bláto, potřel mi oči a řekl mi: „Jdi do Siloea umyj se. ‘ Šel jsem tedy, umyl jsem se a vidím.“*“ (Jan 9:11).

Vojáci, kteří byli posláni Knězi a Farizeji, aby zatkli Ježíše se vrátili bez něho a vysvětlili proč, „*Nikdo nikdy takto nemluvil, jako mluví tento člověk.*“ (Jan 7:46) Pontský Pilát řekl o Ježíši: „*Hle, vedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm nenalézám žádnou vinu.*“ Ježíš vyšel ven, měl na sobě trnový věnec a purpurový plášť. Pilát jim řekl: „*Hle, člověk!*“ (Jan 19:4-5). Římský setník, který dohlížel na Ježíšovo ukřižování a byl svědkem Boží moci při ukřižování řekl, „*Tento člověk byl opravdu Boží Syn.*“ (Mk 15:39) Učedníci, kteří chodili s Ježíšem viděli že se unavil, měl hlad, a měl tělesné funkce

stejně jako oni, věděli že je člověk. Ale na Galilejském jezeře, když Ježíš uklidnil bouři svým slovem, si kladli otázku, která stále platí pro všechny z nás. „*Kdo to asi je, že ho i větry a moře poslouchají?*“ (Mt 8:27) Pisatelé N.Z. nám mohou pomoci odpovědět.

APOŠTOL PETR VNÍMAL JEŽÍŠE JAKO MUŽE

Petr říká v jeho důležitém kázání na den Letnic: „*Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského, **muže dosvědčeného vám od Boha** mocnými činy, divy a znameními, které Bůh uprostřed vás skrze něho učinil, jak sami víte, **tohoto muže, vydaného podle ustanoveného úradku a předzvědění Božího**, jste skrze ruce bezbožníků přibili na kříž a odstranili. Ale **Bůh ho vzkřísil**, zprostitv ho **bolestí smrti**, protože nebylo možné, aby byl od ní držen. Neboť **David o něm říká**: „Viděl jsem Pána stále před sebou, neboť je po mé pravici, abych nezakolísal; proto se mé srdce zaradovalo a můj jazyk se rozjásal, nadto i **mé tělo bude přebývat v naději**, neboť **nezanecháš mou duši v podsvětí**, aniž dáš svému Svatému uvidět zkázu.“* (Sk.2:22-27) Petr pokračuje o Davidovi: „Byl to prorok a věděl, že se mu Bůh přísahou zavázal, že na jeho trůn posadí potomka z jeho beder; viděl do budoucnosti a promluvil o Kristově zmrtvýchvstání, když řekl, že jeho duše nebyla zanechána v podsvětí a jeho tělo nevidělo zkázu.“ (v.30-31) David je jeden z největších proroků v S.Z. a Petr ho hojně cituje v jeho kázání o Ježíši. Pojdme se podívat, co se můžeme naučit od Petra (a Davida). Ježíš byl **muž** (v.22). „Muž dosvědčený od Boha.“ Ježíš byl odsouzen, ukřižován, a vydán podle předzvědění Božího (v.23): „*toho Beránka zabitého od založení světa*“ (Zj.13:8) (překlad z Youngova doslovného překladu). To není pre-existence; je to „Boží předzvědění.“ Prosím pochopme tuto pravdu. Pro lepší porozumění „předzvědění Božího“ se podívejme na verš 31. Petr říká: „(David) viděl do budoucnosti, a promluvil o Kristově zmrtvýchvstání.“ Jak mohl David vidět vzkříšení Krista a psát otom v Žalmu 16, nějakých 1 000 let před tím, než se to stalo? Protože to bylo skutečností v neměnném záměru a plánu Boha. V Boží mysli to už bylo hotové, i když v dějinách se to stalo až zhruba v roce 32. Ježíš byl vzkříšen Bohem, „*zprostitv ho bolestí smrti*“ (v.24).

Ježíš sám postavil své tělo („tento chrám“ Jan 2:19), ale on to udělal v moci Boha jako jeho agent ve vzkříšení. „*Mám moc ji položit, a mám moc ji opět přijmout. Tento **příkaz jsem přijal** od svého Otce.*“ (Jan 10:18) Prosím rozumějte, že Ježíš přijal tuto moc od Boha jako **Jeho určený a zmocněný agent**, „muž dosvědčený od Boha.“ Ježíšovo vzkříšení nedokázalo, že je druhá osoba „trojjediného Boha“; dokázalo, že je Boží Syn, Mesiáš, Syn Davidův. „*Byl vzkříšením z mrtvých ustanoven za Syna Božího*“ (Ř 1:4) David prorocky pod pomazáním Ducha Svatého cituje Ježíše od verše 25 do 27 a vidí, že je utěšen, raduje se a odpočívá v ujištění, že Bůh Otec je s ním a nenechá jeho duši v podsvětí. Není to obraz „Boha-člověka“ ale „člověka“, Božího Syna, který si je naprosto jistý láskou jeho Boha, Otce. Bůh nenechá Ježíšovu duši v podsvětí. **Ježíš má duši** (v.27, 31). Má člověk duši? Ano. Měl Ježíš duši? Ano. „***Má duše** je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou.*“ (potřeboval své přátele) (Mt.26:38). Den před jeho zatčením Ježíš řekl, „*Nyní je **má duše rozrušena**. Co mám říci? ,Otče, zachraň mne od této hodiny? Vždyť proto jsem přišel k této hodině.*“ (Jan 12:27) Poslouchejte, co Izajáš říká o Ježíšově duši v Izajáši 53:10-12: „*Hospodin si přál zdeptat ho nemocí: Když položí **svou duši** jako oběť za vinu, uvidí potomstvo, prodlouží své dny, a Hospodinovo přání se jeho prostřednictvím zdaří. Z námahy **své duše** uvidí ovoce a nasytí se. Svým poznáním můj spravedlivý otrok ospravedlní mnohé a jejich provinění on sám ponese. Proto mu dám podíl ve velikých zástupech a s nespočetnými bude dělit kořist, protože vylil na smrt **svou duši** a byl započten mezi vzpurné. On odnesl hřích mnohých a je přímělníkem za vzpurné.*“ Ježíšova duše sestoupila do pekla! Petr to řekl, David to řekl, Boží Slovo to říká (v.27, 31). Díky Bohu, že Ježíš tam šel za mě, abych já tam nemusel! Tento fakt měl stále Petr na mysli o několik let později, když napsal svou první epištolu: „***Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu. V těle byl sice usmrčen, ale v Duchu oživen. V něm také přišel a vyhlásil zvěst duchům ve vězení, kteří kdysi neuposlechli, když Boží trpělivost ve dnech Noemových vyčkávala, zatímco byl stavěn kóráb, v němž jen několik, to jest osm duší, bylo zachráněno skrze vodu.***

Naplnění tohoto předobrazu - křest - i vás nyní zachraňuje, ne jako odložení tělesné špíny, nýbrž jako odpověď dobrého svědomí Bohu, skrze zmrtvýchvstání Ježíše Krista, jenž přišel do nebe, byli mu podřízeni andělé, vlády a moci, a je na pravici Boží.“ (1.Pt 3:18-22) Drahý čtenáři Bůh v Bibli nehraje slovní hříčky. Ježíš byl člověk, který zemřel a sestoupil do pekla (hebr. šol), kde „vyhlásil zvěst duchům ve vězení.“ Po třech dnech vstal z mrtvých jako vítěz, a má klíče smrti i podsvětí. Nejsme „bohové“ ale lidé, tak jsme nepotřebovali, aby za nás zemřel „Bůh Syn“ ale „**člověk Kristus Ježíš**“ (1.Tim 2:5). On je náš **hrdina**, náš **šampion**, náš **přímluvce**, a **protože on žije, tak my budeme žít navždy!**

VELKÝ APOŠTOL PAVEL VĚŘIL, ŽE JEŽÍŠ JE ČLOVĚK

V třinácti epistolách napsaných Pavlem píše „Bůh“ více jak 500 krát, a ani jednou nelze dokázat, že mluvil o Ježíši. Jestli je Ježíš „Bůh,“ tak Pavel to nevěděl. On řekl, že ten jediný Bůh je Otec. „*My máme jediného Boha, Otce.*“ (Můžete se přít s Pavlem.) „*Máme-li naději v Kristu jen v tomto životě, jsme nejubožejší ze všech lidí. Avšak Kristus vstal z mrtvých, prvotina těch, kdo zemřeli. Když tedy přišla skrze člověka smrt, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. Každý však ve svém pořadí: jako prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi*“ (1.Kor 15:19-23). Pozorně si přečtěte, co zde Pavel píše: skrze člověka přišlo vzkříšení mrtvých. Jako v Adamovi (člověku) všichni umírají, tak také v Kristu (člověku) budou všichni obživeni. Kristus jako prvotina. Ježíš žil jako člověk, zemřel jako člověk, a byl vzkříšen jako člověk. „*Zatímco o tom mluvili, postavil se on uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám.“ Vyděsili se a vystrašení se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste tak rozrušení a proč ve vašem srdci vystupují pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy, že jsem to já. Dotkněte se mne a podívejte se: duch nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.*“ A když to řekl, ukázal jim ruce a nohy. Když tomu ještě pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: „*Máte tu něco k jídlu?*“ Podali mu kus pečené ryby a plást medu. Vzal si a pojedl

před nimi.“ (Lk 24:36-43). Můj příteli, Ježíš zde nehraje divadlo. To je muž vzkříšený z mrtvých s oslaveným tělem, který není duch ale „maso a kosti,“ kterého se mohli dotýkat, a který jedl jídlo. Neodpovídá to na všechny naše otázky, ale je nám řečeno **vše, co potřebujeme vědět**. Měl hlad? Nevíme, ale jedl a dle všeho jídlo, které snědl bylo stráveno v těle člověka. Pavel píše ve Filipským 3:20-21: *„Vždyť naše občanství je v nebesích, odkud také dychtivě očekáváme Zachránce, Pána Ježíše Krista, který přetvoří tělo naší poníženosti ve stejnou podobu těla jeho slávy působením, kterým je mocen si také všechno podmanit.“* Po našem vzkříšení nebo proměně až přijde budeme jako on, muži a ženy s oslavenými těly, a budeme s ním hodo-
vat na svatební hostině Beránka (Zj.19:9, Lk.14:17, 22:16). Pavel říká ve Skutcích 13:38: *„Budiž vám tedy známo, muži bratři, že skrze něho se vám zvěstuje odpuštění hříchů.“* Pavel píše ve Skutcích 17:31: *„Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem o tom poskytl důkaz tím, že jej vzkřísil z mrtvých.“* Pavel říká v Římanům 5:15: *„Avšak s darem milosti tomu není tak jako s proviněním. Jestliže **proviněním jednoho člověka** mnozí zemřeli, mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a dar spravedlnosti v milosti toho **jednoho člověka, Ježíše Krista**.“* V Filipským 2:7-8 Pavel píše: *„Když se ukázal v podobě **člověka**, ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.“* Podívejme se, co nám Pavel říká v listu Koloským. *„On je **obraz neviditelného Boha**, prvorozený všeho **stvoření**,”* (Ko 1:15) *„Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s **Kristem v Bohu**“* (Ko 3:3) *„Nelžete jedni druhým, když jste svlékli toho **starého člověka** s jeho skutky a **oblékli toho nového**, který se obnovuje k pravému poznání **podle obrazu toho, který ho stvořil**.“* (Ko.3:9-10) To jsou důležité verše k pochopení toho, kdo je náš Pán Ježíš vůči Bohu, a naší pozice v něm. Podívejte se na kontext, aby jste porozuměli, co Pavel říká. *„Když jste tedy přijali **Krista Ježíše**, Pána, pak v něm **žijte**“* (2:6) *„V něm jste byli také obřezáni obřízkou, která nebyla udělána lidskou rukou, nýbrž spočívala ve **svlečení těla hříchů**, v obřízce Kristově“* (2:11) *„Když jste byli **spolu s ním ve křtu pohřbeni**, a v něm jste byli **spolu i vzkříseni skrze víru v působení Boha, který ho vzkřísil**“*

sil z mrtvých.“ (2:12) „*Jestliže jste tedy s Kristem vstali, usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici*“ (3:1). Nyní se prosím znovu podívejte na verš 10, „oblékli toho nového.“ Kristus Ježíš je ten nový člověk. A Bůh ho stvořil! (Ježíš je stvořená bytost – „prvorozený všeho stvoření“). „Oblékněte toho nového člověka (Krista)“ souhlasí s dalšími výroky Pavla. „*Nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista*“ (Ř.13:14) „*Vždyť vy všichni, kteří jste byli v Krista pokřtěni, Krista jste oblékli*“ (Gal 3:27) „*A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu a Otci.*“ (Ko 3:17)

INSPIROVANÝ PISATEL ŽIDŮM NÁS UČÍ, ŽE JEŽÍŠ JE ČLOVĚK

V Hebrejům 2:9 se píše: „*....z milosti Boží za každého* okusil smrti.“ Hebrejům 2:18 – 3:1 říká: „*Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. Proto, svatí bratři, účastníci nebeského povolání, pohledte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše.*“ „*At' nikdo, kdo je pokoušen, neříká: 'Jsem pokoušen od Boha. ' Bůh nemůže být pokoušen ke zlému a sám také nikoho nepokouší. Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí.*“ (Jk 1:13-14) Ježíš byl opravdu pokoušen ale nikdy nepodlehł hříchu. „*Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.*“ (He 4:15) Proč nám tolik pasáží svědčí o tom, že Ježíš byl člověk? Proč se Ježíš sám zdaleka nejčastěji označuje jako „syn člověka“? Otec chtěl, abychom s jistotou věděli, že všechnu slávu a bohatství, které nám Ježíš Mesiáš získal jeho bezhříšným životem, jeho smrtí a vzkříšením, nám získal ne jako Bůh, ale jako člověk! Přesto jsme to popletli! Udělali jsme z něj „Boha“ v našich myslích, srdcích a chválách. Takže co bychom měli dělat? Činite pokání, a začněte přeprogramovávat svou mysl podobně, jak jsem to musel udělat i já. Bůh Otec je milující, trpělivý a odpouštějící. My to víme, když studujeme Jeho Slovo a díváme se na Jeho Syna Ježíše, který je věrným „obrazem“ Otce (2.Kor 3:18) a „září jeho slávy a otiskem jeho podstaty“ (He 1:3).

VÍCE O JEŽÍŠOVĚ LIDSTVÍ

Podívejme se, co Bible ještě dále říká o Ježíšově lidství. Písmo nás učí, že Ježíš měl lidskou duši, tak jako všichni lidé. Podívejme se, co Bible říká o lidské duši. „*Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší.*“ (Gn 2:7). V Jobovi 34:14-15 se píše, „*Kdyby zaměřil svou pozornost jen na sebe a vzal zpět k sobě svého ducha a svůj dech, všechno tvorstvo by společně naposled vydechlo a člověk by se obrátil v prach.*“ Takže lidská duše je dech života od Boha. (Slovo „duše“ v Hebrejštině znamená „dech“). V Markovi 8:11-12 čteme: „*Vyšli proti němu farizeové a začali se s ním přit. Žádali od něho znamení z nebe, aby ho zkoušeli. Hluboce povzdechl svým duchem a řekl: „Proč toto pokolení hledá znamení?“*“ Zde je řečeno, že Ježíš povzdechl svým duchem. V Lukáši 2:40 čteme, „*Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním.*“ Moudrost, kterou byl Ježíš naplněn, pocházela od Boha Otce a milost, která byla s ním, byla od Boha. Lukáš 4:1, „*Ježíš pak plný Ducha Svatého se vrátil od Jordánu. Duch ho vodil pustinou.*“ Zde se mluví o Ježíši, který je plný Ducha Svatého z kterého byl počat („*co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého*“ Mt 1:20), a je veden Duchem – stejným Duchem Božím. Nebuďte zmateni faktem, že Ježíš byl počat v Marii Duchem Svatým, a Bůh je jeho Otcem. Bůh je Duch; On je Duch Svatý. Jsou jeden a též. Duch Svatý byl seslán v jiné podobě a naplnil věřící, ale je to ten samý Duch. Více o tomto později.

ZPĚT K JEŽÍŠOVU LIDSKÉMU DUCHU

Lukáš 10:21 říká: „*V tu hodinu Ježíš zajásal v Duchu a řekl: „Vzdávám ti chválu, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům. Ano, Otče, protože tak se ti zalíbilo.*“ Ježíš se raduje ve svém duchu vděčný za Otcovu moudrost a dobrotu. (Všimněme si také jeho slov „Pane nebe i země.“ Dali jsme tuto chválu Ježíši, ale on říká, že patří jeho **Otci**). Jan 11:33-35 říká, že když Ježíš potkal Marii u hrobky jejího bratra Lazara, tak plakala u jeho nohou. „*Když ji Ježíš uviděl, jak pláče a jak pláčou Židé, kteří přišli s ní, v duchu se rozhorlil, zachvěl se a*

řekl: „Kam jste ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojd' a podívej se!“ **Ježíš zaplakal.**“ To jsou jasně lidské reakce od Ježíšova lidského ducha. V 13. kapitole Jana čteme o poslední večeři, jak Ježíš umývá učedníkům nohy a mluví o své blížící se smrti. Verš 21 praví: „*Když to Ježíš řekl, rozrušil se v duchu a dosvědčil: „Amen, amen, pravím vám, že jeden z vás mne zradí.“*“ Ježíš se zdá být rozrušen, nejenom v Duchu Svatém, ale ve svém lidském duchu.

DUCH SVATÝ JE DUCH BOHA (NENÍ DALŠÍ OSOBOU)

V tomto bodě si pojd'me ukázat z Písma, že Duch Svatý není nikdo jiný než Bůh, Boží Duch. Podívejme se do Matouše 1:18, „*S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Marie byla zasnoubena Josefovi. Dříve než se sešli, zjistilo se, že je těhotná z Ducha Svatého.*“ Verš 20 praví, že anděl Páně řekl Josefovi, „*neboj se přimnout Marii, svou ženu; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého.*“ Je zřejmé, že otcem dítěte je ten, který ženu oplodní. Duch Svatý, neboli samotný Bůh, je otcem Ježíše. On je také nazván Zastánce, o kterém Ježíš řekl, že přijde, až on odejde k Otci (Jan 14:16, 26; 16:7). Duch Svatý je také v S.Z., ale není nazván tímto jménem. „*Byli mezi sebou rozděleni a začali se rozcházet, když Pavel řekl jedno slovo: „Dobře promluvil Duch Svatý k vašim otcům skrze proroka Izaiáše“ (Sk 28:25) „Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž unášení Duchem Svatým mluvili lidé poslaní od Boha.“* V Skutcích 1:16 se píše, „*muselo se naplnit slovo Písma, které předpověděl Duch Svatý ústy Davidovými o Judovi,*“ 1000 let předem. Podívejme se na záznamy Ježíšova vodního křtu. V Markovi 1:10 je psáno, „*a hned když vystupoval z vody, uviděl roztrhávající se nebesa a Ducha jako holubici, jak sestupuje k němu*“ (Ježíš). V Matoušovi 3:16 čteme, „*otevřela se mu nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho,*“ a Lukáš 3:22, „*sestoupil na něho Duch Svatý v tělesné podobě jako holubice.*“ Sestoupil na Ježíše „Duch Boží“ (první osoba trojice), nebo „Duch Svatý“ (třetí osoba trojice)? Samozřejmě jsou jedna a ta samá osoba, nikoliv dva Duchové! Bůh je Duch a On je Duch Svatý. „*Neboť v jednom Duchu jsme my všichni byli pokřtěni v jedno tělo... a všichni jsme*

z **jednoho Ducha** dostali napít“ (1.Kor 12:13). „*Jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží*“ (1.Kor.3:16) Ježíš nás učí v Mt 12:32, že on a Duch Svatý nejsou jeden a ten samý Bůh. „*A tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale tomu, kdo by promluvil proti Duchu Svatému, nebude odpuštěno ani v tomto věku, ani v budoucím.*“ (Vážné varování!) On byl **naplněn Duchem Svatým**. „*Ježíš pak plný Ducha Svatého se vrátil od Jordánu. Duch ho vodil pustinou.*“ (Lk 4:1) Jiní byli již před tím naplnění Duchem Svatým. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým (Lk 1:41). Její muž „*Zachariáš byl naplněn Duchem Svatým*“ (v.67). Ježíš byl naplněn Duchem Svatým do vši plnosti. Jan Křtitel, který sám byl plný Ducha Svatého již od svého početí řekl o Ježíši: „*Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh dává Ducha bez odměřování.*“ (Jan 3:34) **Ježíš byl pomazán Duchem Svatým**. „*Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým; poslal mne vyhlásit zajatcům propuštění a slepým nabytí zraku, propustit zlomené na svobodu*“ (Lk 4:18). Petr říká ve Skutcích 10:38: „*Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše, toho z Nazareta, jenž procházel zemí, činil dobře a uzdravoval všechny, kteří trpěli pod mocí Dávla, protože Bůh byl s ním.*“ Všimněme si, že Petr neříká, „protože byl Bůh,“ ale „Bůh byl s ním.“ Už jsme si říkali, že když Ježíš zemřel na kříži, tak sestoupil ve svém lidském duchu do místa mrtvých, a „vyhlásil zvěst duchům ve vězení.“ Pavel píše v Efezským 4:8-10, že Ježíš vzal sebou do nebe „zajatce,“ když vstal z mrtvých. „*Proto praví: Vystoupil do výše, odvedl s sebou zajatce a dal dary lidem. Co jiného znamená, vystoupil, než že nejprve i sestoupil do nejnižších částí země? Ten, jenž sestoupil, je také ten, jenž vystoupil vysoko nad všechna nebesa, aby naplnil všechno.*“ **Ježíš byl stále člověk, „Syn člověka,“ když vstal z hrobu v jeho oslaveném těle.** „*A když sestupovali z hory, Ježíš jim přikázal: Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých.*“ (Mt 17:9) „Syn člověka“ je Mesiánský titul z osmého Žalmu, Žalm Davidův, kde obdivoval Boží jméno, Jeho slávu, a **Jeho dílo stvoření**. „*Hospodine, náš Pane, jak vznešené je tvoje jméno na celé zemi! Tys dal svou velebnost na nebesa...* Když hledím na tvá nebesa - dílo tvých prstů,

měsíc a hvězdy, které jsi upevnil - co je člověk, že na něj pamatuješ, syn člověka, že jej navštívuješ? Trochu jsi jej omezil, aby nebyl božskou bytostí, a korunoval jsi ho slávou a důstojností. Svěřil jsi mu vládu nad dílem svých rukou, všechno jsi mu položil pod nohy, všechen brav a skot i polní zvěř, nebeské ptactvo, mořské ryby i vše, co se brodí mořskými stezkami. Hospodine, náš Pane, jak vznešené je tvoje jméno na celé zemi!“ (Žalm 8:2, 4-10)

POROZUMĚNÍ JEŽÍŠOVĚ LIDSTVÍ Z DRUHÉ KAPITOLY ŽIDŮM.

Hebrejům druhá kapitola jasně dává Ježíše do tohoto Žalmu, a je obdivuhodné a poučné kam. On není v prvních třech verších, tam je Pán Bůh, se jménem které je vznešené na celé zemi, slávou, která je nad nebesa, stvořitel všeho. Následně pisatel Židům cituje verš 5. žalmu, „*co je člověk, že na něj pamatuješ*“ (He 2:6). Proč by se tak vznešený Bůh vůbec zabýval **nízkým, hříšným člověkem**? Když Bůh řekl andělům v Genesis 1:26, „*Učiňme člověka*,“ hovořil určitě Hebrejsky, protože to je jazyk S.Z., jazyk Židů, a jazyk, ve kterém Pán Ježíš promluvil z nebe k Saulovi (Pavlovi) na cestě do Damašku. Slovo „člověk“ (muž) je v Hebrejštině „adam“, a znamená „**lidská bytost**.“ Druhotný význam je „**nízkého stupně**“. Král David a pisatel knihy Hebrejům se udivují nad skutečností, že Nejvyšší Bůh, Stvořitel všeho se zabývá člověkem (adama). Druhá věc nad čím se David a pisatel Židům pozastavují je „*co je syn člověka, že jej navštívuješ*“ (Žalm 8:5, He 2:6). Prosím podívejme se pozorně, Bůh pamatuje na člověka (adama), první generaci, a navštívuje „**syna člověka**,“ další nebo druhou generaci člověka (adama). Slovo syn je v hebrejštině „ben“, a znamená „dítě, narozené.“ Druhotný význam člověka (adama), „nízkého stupně“ nalezneme v Žalmu 8:5 a Hebrejům 2:6. „*Nakrátko jsi ho (člověka) postavil níže než anděly, slávou a ctí jsi ho ověnil a ustanovil jsi ho nad dílem svých rukou.*“

Nyní se podívejme na Hebrejům 2:8: „*Všechno jsi (Bůh) poddal pod jeho (člověka) nohy. ‘Tím tedy, že mu (člověku) poddal všechno, neponechal nic, co by mu (člověku) nebylo poddáno.*“ Zde se mluví o vládě, kterou Bůh svěřil Adamovi a Evě, jak vidíme v Genesis

1:26-31: „*I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, **aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobyt看em a nad celou zemí i nad všemi plazi pohybujícími se na zemi. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu. Bůh je požehnal a řekl jim: **Plod'te a množte se a naplňte zemi, podmaňte si ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem a nad vším živým**, co se na zemi hýbe. A Bůh řekl: Hle, dal jsem vám každou rostlinu mající semena na povrchu celé země a každý strom, na němž je ovoce mající semena. To budete mít za pokrm. Veškeré zemské zvěři, všemu nebeskému ptactvu a všemu pohybujícímu se na zemi, v čem je živá duše, jsem dal za pokrm každou zelenou rostlinu. A stalo se tak. Bůh viděl všechno, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré. A byl večer a bylo ráno, den šestý.***“ Bůh neříká žádná planá slova. Bůh viděl vše, co učinil a dal člověku, aby byl plodný a panoval nad vším živým na zemi. Ale muž a žena v Edenské zahradě zhřešili a ten had, Satan, ďábel si uzurpoval jejich Bohem danou autoritu a stal se „**bohem tohoto světa**“ (2.Kor 4:4). Pro další doklad Satanovi uzurpované moci se podívejme do Lukáše 4:5-7: „**Ďábel ho vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto pravomoc a jejich slávu dám tobě, protože mně je dána, a komukoli chci, tomu ji dám. Jestliže se tedy ty přede mnou pokloníš, všechna bude tvá.**“ Ježíš Satanovi nevyvracel, že ty království jsou jeho, ale jednoduše řekl, „*Je napsáno: „Pánu, svému **Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.**“*“ Jednoho dne brzy Satan dá tuto uzurpovanou autoritu anti-kristovi. „*A drak jí dal svou sílu, svůj trůn a velikou pravomoc*“ (Zj 13:2). Pro porozumění současných omezení Satanovi autority se podívejme do Joba 1:6, „*Tu nastal den, kdy přišli Boží synové, aby se postavili před Hospodina; mezi nimi přišel také Satan.*“ Tyto „synové Boží“ jsou andělé, **stvoření synové Boží**. „*Hospodin tehdy Satanovi řekl: **Odkud přicházíš?** Satan Hospodinu odpověděl: **Z obchůzky na zemi, z procházení po ní sem a tam.***“ (Job 1:7) Bůh upozorňuje Satana na bohabojného muže jménem Job a dává mu moc nade vším co Job má, s jedním omezením. „*Hospodin řekl Satanovi: **Hle, vše, co má, je ve tvé ruce; pouze na***

něho ruku nevztahuj. A Satan odešel z Hospodinovy přítomnosti.“ (Job 1:12) Satan odchází a způsobuje chaos v Jobově životě. Ale Job s vírou v Boha se staví k nepříteli s chválou Boha (v.20-21). „V tom všem Jób nezhřešil a nepřihlížel Bohu nic bláhového.“ (v.22). „Tu nastal den, kdy přišli Boží synové, aby se postavili před Hospodina; mezi nimi přišel také Satan, aby se postavil před Hospodina. Hospodin tehdy Satanovi řekl: Odkud přicházíš? Satan Hospodinu odpověděl: Z obchůzky na zemi, z procházení po ní sem a tam.“ (Job 2:1-2) Pamatujeme, že tyto andělé, s kterými Satan přichází k Bohu, jsou stvořenými „syny Boha“, ale nejsou „příbuzní“ Boha. Nejsou stejné podstaty jako Bůh, ale byli, jako celé živé stvoření, stvoření „*duchem Jeho úst*“ (Ž 33:6). Tentokrát dává Bůh Satanovi svolení, aby zašel dále. „Tu Hospodin Satanovi řekl: **Hle, je ve tvé ruce; avšak zachovej jeho duši.** Satan pak odešel z Hospodinovy přítomnosti, a ranil Jób zlémi vředy od paty až k hlavě.“ (Job 2:6-7). Když člověk zhřešil, a ztratil svou Bohem danou autoritu, tak Bůh neztratil žádnou svou moc a autoritu! On je stále Všemohoucí Bůh a koná dle svého zalíbení. On je Bůh! Nebúkadnesar to dobře poznal. „*Avšak po uplynutí té doby jsem já, Nebúkadnesar, pozdvihl své oči k nebesům a mé poznání se mi navrátilo. Nejvyššímu jsem dobrořečil a věčně živého chválil a oslavoval, neboť jeho vláda je vláda věčná a jeho království trvá z pokolení na pokolení. Všichni obyvatelé země se počítají za nic, vždyť jak se mu zlíbí, nakládá s vojskem nebeským i s obyvateli země. Není, kdo by mu mohl dát přes ruku a říci mu: Cos to provedl?!*“ (Dn 4:31-32) V Danielovi 5:21 se píše: „*Dávali mu spásat porost jako dobytku a nebeskou rosou se mu tělo smáčelo, dokud nepoznal, že v lidském králování vládne Bůh Nejvyšší a ustanovuje v něm, kohokoli ráčí.*“

Porovnejme to s tím, co říká Ježíš v Lukášovi 22:29: „*A já vám udělují království, jako je můj Otec udělil mně.*“ Pisatel Židům říká: „*Pohled'te na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše, který je věrný tomu, kdo ho ustanovil.*“ Job se pevně drží svého Boha a své integrity, a Bůh ho uzdravuje, a znovu pozvedá. (Job 42:10-16) „*I zemřel Jób starý a sytý dnů.*“ Ale on umírá s nadějí vzkříšení. „*Můj Vykupitel žije, to jedno vím, a že nakonec se nad prachem postaví.*

*I kdyby ze mě kůži sedřeli, já ve svém těle **Boha uvidím.***“ (Job 19:25-26). To je ta naděje, kterou nám dal Ježíš, že uvidíme Boha Otce, i když v Janovi 5:37 říká, „*Vy jste nikdy neslyšeli jeho hlas, ani jste neviděli jeho podobu.*“ „**Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.**“ (Mt.5:8). Pokud chcete trochu předběhnout, tak jako já to někdy dělám, podívejte se do Zjevení 22:3-4, a uvidíte, že trůn Boha je v novém Jeruzalémě, „**a budou vidět jeho tvář.**“

VÍCE O JEŽÍŠI Z DRUHÉ KAPITOLY HEBREJŮM.

S tímto porozuměním Písma se pojdme podívat zpět do druhé kapitoly Židům, abychom viděli, kam do toho obrazu Bůh umísťuje Ježíše. Pisatel Židům začíná kapitolu důrazným varováním: „*Proto musíme věnovat mnohem větší pozornost tomu, co jsme slyšeli, abychom nebyli strženi proudem.*“ Ve verši 9 pak píše: „*Avšak toho, který byl **nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti** ověčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za každého okusil smrti.*“ Bůh nemůže být nikdy postaven níže než andělé! Bůh, či „věčný Syn“ nemůže zemřít, ale Ježíš Kristus, bezhříšný Syn Boha, zemřel. Podívejme se na proroctví Kaifáše: „*Jeden z nich, nějaký Kaifáš, který byl onoho roku veleknězem, jim řekl: „**Vy nic nechápete; ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.**“ Toto však neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz onoho roku **vyslovil proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, a ne jenom za národ, ale také za to, aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno.***“ (Jan 11:49-52). Pavel souhlasí: „*Jestliže proviněním jednoho člověka (Adama) mnozí zemřeli, mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a dar spravedlnosti v milosti toho jednoho člověka, Ježíše Krista.*“ (Ř 5:15) „**Ověčeného slávou a ctí**“ (v.9). Ježíši byla dána sláva. Evangelium Jana říká, „*Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn*“ (Jan 1:14). Neopovažujeme se dávat Ježíši slávu Otce! Bůh Otec řekl nějakých 700 let před příchodem Ježíše (Iz 42:8), „*Já jsem JHVH, to je mé jméno, a svou slávu jinému nedám.*“ Bůh říká v Izajáši 43:10-11: „*Vy jste mými svědky, je Hospodinův výrok, jste mým otrokem, kterého jsem vyvolil, abyste mne poznali a uvěřili mi a porozuměli, že to*

jsem já. Předě mnou nebyl vytvořen žádný Bůh ani po mně žádný nebude.“ Pak to říká znovu, „Svou slávu jinému nedám.“ (Iz 48:11). Bůh dal Ježíši jeho vlastní slávu, nikoliv slávu Otce! To my jsme mu dali slávu, která patří pouze Otci, k naší hanbě. „Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, až se Syn člověka při obnovení všech věcí posadí na trůn **své slávy**, usednete také vy, kteří jste mne následovali, na dvanáct trůnů a budete soudit dvanáct kmenů Izraele.“ (Mt 19:28).

„*Neboť kdo by se styděl za mne a za má slova, za toho se bude stydět Syn člověka, když přijde v **slávě své** i Otcově a svatých andělů*“ (Lk 9:26). Ježíš přijde „v své vlastní slávě,“ která mu byla dána Otcem (Jan 17:22); a je odrazem Boha a Jeho slávy, tak jako měsíc odráží slunce (1.Kor 15:41). „... *aby nás osvítil poznáním **Boží slávy** ve tváři Ježíše Krista.*“ (2.Kor 4:6). Při Ježíšově narození andělé chválili Boha říkajíce „**Sláva na výsostech Bohu**“ (Lk 2:14). Prosím pochopme to správně, Ježíš náš Pán a Zachránce má velikou slávu, ale není stejná jako Otcova.

„*Potom se ukáže znamení **Syna člověka** na nebi, a tehdy se budou bít v prsa všechny kmeny země. A uvidí Syna člověka přicházejícího na nebeských oblacích s mocí a **velikou slávou.***“ (Mt 24:30) Není to vinou našeho Zachránce, že po nějakých 1700 let je mu vzdávána chvála, která **patří pouze Bohu Otci, stvořiteli. Ježíš nám ukazuje na Otce!**

„*Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny*“ (Jan 10:28). „*Otec je větší než já*“ (Jan 14:28). „*Ježíš odpověděl: „Já nemám démona, ale **ctím svého Otce**, vy však mne znevažujete. **Já nehledám svou slávu**; je však někdo, kdo hledá a soudí.*“ (Jan 8:49-50)

BŮH A JEŽÍŠ VE ČTVRTÉ A PÁTÉ KAPITOLE ZJEVENÍ

Drahý čtenáři, prosím představ si, co apoštol Jan viděl ve Zjevení čtvrté a páté kapitole: „ *Ihned jsem se ocítl v Duchu. A hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl.*“ (4:2) „*Ty čtyři živé bytosti měly každá po šesti křídlech, dokola i uvnitř plno očí. A bez přestání dnem i nocí říkají: „**Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh Všemohoucí, ten, který***

byl a který jest a který přichází. “ A kdykoli ty živé bytosti vzdají **slávu a čest a díky** Sedícímu na trůnu, **Žijícímu na věky věků**, padne-těch čtyřiaadvacet starších před Sedícím na trůnu a pokloní se Žijící-mu na věky věků; pak hodí své věnce vítězů před trůn a říkají: „Ho-den jsi, **Pane a Bože náš, Svatý, přijmout slávu a úctu i moc**, neboť ty jsi stvořil všechny věci, z tvé vůle existovaly a byly stvořeny.“ (Zj 4:8-11) To je chvála před Božím trůnem, „Pán, Bůh Všemohoucí.“ Pak se scéna mění. „I přišel a vzal ten svitek z pravice sedícího na trůnu. A když ho vzal, čtyři živé bytosti i čtyřiaadvacet starších padlo před Beránkem; každý měl harfu a zlaté misky plné kadidel, což jsou modlitby svatých. A zpívají novou píseň: „Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, **protože jsi byl zabit, a svou krví** jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu, a **učinil jsi je králi a kněžími našemu Bohu; a budou kralovat na zemi**.“ I uviděl jsem a uslyšel jsem hlas mnoha andělů okolo trůnu a těch živých bytostí a těch starších, jejich počet byl desetitisíce desetitisíců a tisíce tisíců, a říkali mocným hlasem: „**Hoden jest Beránek, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení**.“ (Zj 5:7-12). To je Ježíš, Beránek Boží, kdo byl zabit pro naše spasení, a kdo vzal ten svitek z pravice Všemohoucího, který sedí na trůnu. Když si vzal knihu, tak ty čtyři živé bytosti a 24 starších padlo před Beránkem, hráli na harfy a zpívali. Andělé také chválí Beránka. To je ohromující, a zasluhuje si chválu našeho Pána Ježíše Krista, ale v tom popisu chybí jedno slovo. Není řečeno, že chválili Beránka, tak jako Boha Otce ve čtvrté kapitole, verši 10. To je významné. Ve verši 13 se píše: „A všechno stvoření, které je v nebi, na zemi, pod zemí i na moři, všechno, co je v nich, jsem slyšel volat: „**Tomu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi dobrořečení, úcta, sláva i moc na věky věků!**“ Verš 14 pak říká: „A ty čtyři bytosti řekly: "Amen!" A těch čtyřia-dva-cet starců padlo a klanělo se Živému na věky věků.“ Tento verš mluví o Bohu Otci, tak jak můžeme vidět z předchozí kapitoly, kde „živý na věky věků“ se vztahuje pouze na Boha Otce. Když je Ježíš pokoušen na poušti tak říká: „**Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit**.“ (Lk 4:8). V Janovi 4:23 pak říká: „Praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové

ctitele.“ „*Padl jsem (Jan) mu k nohám, abych se mu poklonil. Ale on mi řekl: „Varuj se toho! Jsem spoluotrok tvůj a tvých bratrů, kteří mají Ježíšovo svědectví. **Bohu se pokloň!**“ (Zj 19:10) „Bohu se pokloň.“ (Zj 22:9)*

NYNÍ ZPĚT DO DRUHÉ KAPITOLY HEBREJŮM

Ve verši 9 je psáno: „*Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověčeného slávou a **ctí**; tak z milosti Boží za každého okusil smrti.*“ Podívejme se na čest, kterou je ověčen. Pán Bůh Všemohoucí je nejvyšší vládce, velký Král nebe. „***Bůh je můj král** odedávna. Uprostřed země koná spásné činy.*“ (Žalm 74:12)

„*Kdo to je, ten Král slávy? **Hospodin zástupů -- on je Král slávy!***“ (Žalm 24:10) „*Král Danielovi odpověděl a řekl: Opravdu, **váš bůh je bůh bohů a pán králů.***“ (Da 2:47) „*Nyní já, Nebukadnesar, uctívám a vyvyšuji a oslavuji **Krále nebes.***“ (Da 4:34) Bůh Otec učinil jeho syna Ježíše Princem (Kníže) a vůdcem. (Princ je pod králem). „*Pomazaný vůdce*“ (Da.9:25) „*Kníže pokoje*“ (Iz 9:6) „*Princ života*“ (Sk 3:15) (Ve většině českých překladů je „Původce života“) „*vůdce a zachránce*“ (Sk 5:31) (Ve většině anglických překladů je „princ a zachránce“) „*od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, prvorozený z mrtvých a vládce králů země*“ (Zj 1:5) Ale co Zjevení 17:14, kde je psáno, „*Ti budou válčit s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů?* To je velice vysoké postavení nade všemi vládci země, ale neznamená to, že Beránek (Ježíš) je Král nebe. Prorok Daniel řekl Nebukadnesarovi, „*Ty, králi, jsi král králů, neboť Bůh nebes dal tobě království, moc, sílu i čest*“ (Da 2:37). Tento titul značí Bohem danou autoritu nad ostatními pozemskými králi. Ano, náš Pán Ježíš je velice vyvýšený Otcem, je jediným zplozeným Synem Boha. „*Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu **jméno, které je nad každé jméno,** aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, a **k slávě Boha Otce** aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.*“ (Fp 2:9-11) Ježíš je „***apoštol a velekněz** našeho vyznání*“ (He 3:1) „*Každý velekněz bývá ustanovován k obětování darů a obětí; proto je nutné, aby i on měl něco, co by obětoval*“ (jeho bezhříšnou krev) (He 8:3) „***Tuto čest si***

*nikdo nemůže přisvojit sám, nýbrž je povoláván Bohem, jako i Áron. Tak ani Kristus neoslavil sám sebe, když se stal veleknězem, neboť ho jím učinil ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.“ (He 5:4-5) Proč dal Bůh Otec Ježíši tuto slávu a čest? „Tak aby z milosti Boží za každého okusil smrti.“ (He 2:9). Bůh nás omlouštuje skrze svého Syna, svou milostí. „*Slušelo se totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy.*“ (He 2:10).*

BOŽÍ PLÁN ZAHHRNUJE MNOHO SYNŮ

Když Bůh Otec promluvil Jeho syna na začátku stvoření, aby byl poslán ve svém čase, byl důvodem pro celé stvoření. Ale Hebrejům 2:10 nám pomáhá porozumět, že Bůh měl další důvod, „*aby přivedl mnoho synů do slávy.*“ Proč Bůh naplánoval smrt jeho jednorozeného Syna? Aby přivedl mnoho synů do slávy! „*Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi*“ (Jan 1:11-12). „*Pohledte, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; a také jimi jsme. Proto nás svět nezná, neboť nepoznal jeho. Milovaní, nyní jsme děti Boží*“ (1.J 3:1-2) „*Neboť všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové. Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se opět báli, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží. Jsme-li však děti, jsme i dědicové -- dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud vskutku spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni. Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která na nás má být zjevena. Vždyť celé tvorstvo toužebně vyhlíží a očekává zjevení Božích synů.*“ (Ř 8:14-19). My jsme synové Boží a Bůh si nás chce mocně používat v těchto posledních časech, abychom přinášeli uzdravení a vysvobození bolavému světu, stejně jako Ježíš. „*Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já, a bude činit ještě větší skutky než tyto, neboť já jdu k Otci.*“ (Jan 14:12). „*Jeho srdce bude jednat i proti svaté smlouvě... A ty, kdo kazí smlouvu, on poskvrní úlisností, ale lid, který zná svého Boha, projeví sílu a bude jednat.*“ (Da

11:28, 32) „... ono samo (tvorstvo) **bude vysvobozeno z otroctví zániku do slavné svobody Božích dětí**. Víme přece, že celé tvorstvo až dodnes společně sténá a pracuje k porodu“ (Ř 8:21-22). Celé stvoření sténá v bolesti. Naši přátelé a milovaní sténají, my sténáme očekávající zjevení Božích synů. Synové Boha jsme my, kteří jsme zplozeni Bohem v Kristu. Drahý čtenáři, Bůh nás chce zmocnit svým Duchem a pomazáním, abychom mohli „**přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře**.“ Aby mohli být nazváni „**Duby spravedlnosti, setba Hospodinova, aby byl oslaven**. Oni vybudují odvěké trosky, dají povstat místům od počátku opuštěným, obnoví zpustlá města, opuštěná z generace na generaci.“ (Iz 61:1-4)

MOC BEZ VĚDOMOSTÍ A POROZUMĚNÍ JE NEBEZPEČNÁ

Když Samaritáni nepřijali Ježíše, tak učedníci bez správného porozumění řekli, „**Pane, chceš, abychom přikázali ohni sestoupit s nebe, a zahubit je jako to učinil i Eliáš?**“ Nebezpečné! „**Obrátil se a pokáral je**. Řekl: „**Nevíte, jakého jste ducha**.“ (Lk 9:55-56)

Nerozumní Galat'ané kráčeli do nebezpečí. „**Ó, nerozumní Galat'ané, kdo vás očaroval**“ (Ga 3:1). „**Bojím se o vás, abych se pro vás nakonec nelopotil nadarmo**“ (Ga 4:11). „**Jestliže se však navzájem koušete a požíráte, dávejte si pozor, abyste nebyli jeden druhým pohlcení**“ (Ga 5:15). Nebezpečné! „**Abyste byli bezúhonní a beze lstní, Boží děti bez poskvrny**“ (Fp 2:15).

Dokonce Ježíš, jednorozený syn, nebyl zmocněn **dokud se ne-naučil poslušnosti**. „**Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany**“ (He 5:8-9). „**já spolustarší a svědek Kristových utrpení**“ (1.Pt 5:1). „**Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni**“ (He 2:18). „**Ježíš zatím rostl a byl čím dál moudřejší a milejší Bohu i lidem**.“ (Lk 2:52) (Bible 21) Poslušní synové rostou v oblíbenosti u svých otců. „**A Jan (Křtitel) vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestupoval jako holubice z nebe a zůstal na něm**.“ (Jan 1:32) „**Stalo se, když byl křtěn všechen lid,**

a když i **Ježíš byl pokřtěn a modlil se**, že se otevřelo nebe a sestoupil na něho **Duch Svatý v tělesné podobě jako holubice** a z nebe zazněl hlas: „**Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.**“ (Lk 3:21-22) „**Ježíš pak plný Ducha Svatého se vrátil od Jordánu. Duch ho vodil pustinou čtyřicet dní a Ďábel ho pokoušel.**“ (Lk 4:1-2) Ježíš nebyl Duch Svatý, Boží Duch, protože Duch Svatý sestoupil na Marii, a počal Ježíše. Po tom co byl Duch Svatý poslán jako Utěšitel, je nazván duchem Krista dvakrát (Ř.8:9, 1.Pt.1:11). Důvod je, že zastánce (Duch Svatý), byl poslán skrze Ježíšovi modlitby k Otci (Jan 14:16) ve jménu Ježíše (Jan 14:26), ale pocházel od Boha Otce, „Duch Pravdy, jenž vychází od Otce“ (Jan 15:26). Tento Duch Pravdy byl koupen Ježíšovou smrtí na kříži a vzkříšením. (Sk 2:32-33) „**Když byl tedy vyvýšen pravicí Boží a přijal od Otce zaslíbeného Ducha Svatého, vylil to, co vy nyní vidíte i slyšíte.**“ (Sk 2:33) (V tomto případě mluvení v jazycích). Je psáno, že Ježíš je „plný Ducha Svatého“ (Lk 4:1). Ale až po jeho tvrdé zkoušce a vítězství na poušti „se v **moci Ducha** vrátil do Galileje a pověst o něm se rozšířila do celého okolí.“ (Lk 4:14) My nebudeme zmocnění Duchem a zjevení světu jako synové Boží, dokud nebudeme **poslušní přemožitelé v Boží bázni!**

MUSÍME SPLŇOVAT ALESPŇ JEŠTĚ JEDEN DALŠÍ POŽADAVEK, ABYCHOM MĚLI BOŽÍ MOC

Musíme s jistotou vědět kdo Bůh je! Podívejme se znovu do Daniele 11:32, „**ale lid, který zná svého Boha, projeví sílu a bude jednat.**“ Bůh ve své moudrosti nezmocní církev, která neví, **kdo je. Bůh není trojosobní**, tak jak si myslí nějakých dvě miliardy křesťanů. **Ježíš Kristus není Všemohoucí Bůh**, jak se domnívá mnoho křesťanů. Nejvyšší **Bůh není člověk, a člověk nemůže být, a nikdy nebude Pán Bůh**. Lidé umírají. **Bůh nemůže zemřít!** Každý člověk je pokoušen. Bůh nemůže být pokoušen (Jakub 1:13-14). „Bůh není člověk“ (Nu 23:19, 1.S 15:29), „ani syn člověka“ (Nu 23:19). V našich myslích jsme udělali z Ježíše Boha. Takové myšlení je nebezpečné! Když člověk, anti-krist vstoupí na světovou scénu s lživými zázraky a znameními, a uvede svůj mírový plán, a pak se prohlásí za

Boha, ti lidé, i křesťané, kteří věří, že člověk může být Bůh nemají šanci! „*Celá země nad tou šelmou užasla; poklonili se drakovi, že dal té šelmě svou pravomoc, a poklonili se také šelmě se slovy: „Kdo je podobný té šelmě a kdo s ní může bojovat?... Budou se jí klanět všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od založení světa zapísána v knize života toho zabitého Beránka.“* (Zj 13:3-4, 8) „Kdyby to bylo možné, svedli by i vyvolené.“ (Mt 24:24) Přes čtrnáct století byla dlouhá řada papežů (papa – otců), kteří tvrdí, že jsou „Vikáři Krista“, „Boha“, tady na zemi a přes miliardy věřících to vyhovuje. Nazývají ho „Svatý Otče“, zatím co možná i vědí, že Ježíš řekl, „*A nikoho nenazývejte na zemi svým Otcem, neboť jediný je váš Otec, ten nebeský.*“ (Mt 23:9) Od doby Reformace druhý největší segment křesťanství, Protestanti, přijali katolickou doktrínu Boha. „Trojjediný, Bůh ve třech osobách, Otec, Syn, a Duch Svatý – stejné slávy; spolu-věčného majestátu.“ **Během reformace převzala protestantská církev trojiční doktrínu bez vážnějšího přezkoumání.** Co si zasluhuje „**vážné přezkoumání**“ více než to, kdo je náš Bůh?

ČLOVĚK NEMŮŽE BÝT VŠEMOHOUCÍ BŮH!

„Oneness“ Letniční přijali stejně nebiblickou doktrínu, a měli i takové, kteří byli „místo Krista“. V čtyřicátých letech dvacátého století jeden baptistický kazatel začal mít vidění, a zakoušel údajné zázraky uzdravení, a získal mnoho následovníků. Brzy přešel na „Oneness“ (Ježíš je tím jediným Bohem, Jahve) víru. Byl jsem na vlastní oči svědkem, jak vyvolával lidi a říkal jim věci, které nemohl normálně vědět. V tom shromáždění to vysvětlil tak, že podvědomí člověka ví věci, které jeho vědomí neví. Řekl, že někteří lidé jako on se narodí s „převísem“, kde vědomí přechází přes nevědomí, takže si je vědom svého nevědomí. (Pouze opakuji, co říkal). Možná byli uzdraveni nemocní, ale jeho zvěst nebyla biblická. (Poslouchal jsem kdysi jeho kázání a četl jeho knihy). Dostal se do podivných teorií jako „hadí símě“ podle kterého Eva měla pohlavní styk s hadem (Satanem), které dalo vzniknout pokolení „Hadího Símě“. Na základě společnosti jmen Abraham, Graham, a Branham se rozhodl, že on a Billy Graham (kterého respektuji) jsou dva andělé z knihy Zjevení

posláni k církvi v Laodiceji. Graham měl být andělem poslán světu a Branham (on) anděl církve. Jeho služba skončila tragicky při autohavárii v roce 1965. Každé mylné učení nakonec přináší hořké ovoce. Jeho následovníci prý čekali, že bude po třech dnech vzkříšen, pak 10 dnů, pak 40 dnů. Mnozí ho nadále uctívají - jmenují se Branhamité. Má následovníky po celém světě, a čtvrtá největší církev v Zaire jsou prý Branhamité. Na jeho kostelech vždy visí jeho velká podobizna se svatozáří kolem jeho hlavy. Když jsou tázáni na toto rouhání, tak jejich obvyklá odpověď je „Vy nechápete kdo to je.“ Kdo je to? Člověk, z kterého udělali boha.

BŮH OTEC JE ŽÁRLIVÝ OHLEDNĚ SVÉHO UCTÍVÁNÍ

*„Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim otročit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý“ (Ex 20:5). „Nebudete se klanět jinému bohu, neboť Hospodin, jehož jméno je Žárlivý, je Bůh žárlivý“ (Ex 34:14). „Vždyť Hospodin, tvůj Bůh, je stravující oheň, žárlivý Bůh“ (Dt 4:24). „Nebudeš se jim klanět a nebudeš jim sloužit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý“ (Dt 5:9). „Hospodin, tvůj Bůh, ve tvém středu, je Bůh žárlivý. Jinak vzplane hněv Hospodina, tvého Boha, proti tobě a vyhladí tě z povrchu země.“ (Dt 6:15) „Tu řekl Jozue lidu: Nebudete schopni sloužit Hospodinu, protože on je svatý Bůh. On je žárlivý Bůh, nesnese vaše přestoupení a vaše hříchy. Když opustíte Hospodina a budete sloužit cizím bohům, odvrátí se a zle s vámi naloží, skoncuje s vámi i poté, co vám prokazoval dobro. (Joz.24:19-20) „Hospodin je Bůh žárlivý a mstící se; Hospodin se mstí a je plný hněvu. Hospodin se mstí svým protivníkům, drží hněv proti svým nepřátelům. Hospodin je pomalý k hněvu, avšak velký v moci; Hospodin jistě nenechá viníka bez trestu. Jeho cesta je ve vichřici a bouři, oblaka jsou prachem jeho nohou. Okřikne moře a vysuší ho, všechny řeky vysuší. Vadne Bášan a Karmel, i květ Libanonu vadne. **Hory se před ním třesou, kopce se rozplývají, zvedá se před ním země, svět i všichni, kdo na něm bydlí. Před jeho rozhořčením kdo ob stojí, kdo ob stojí před jeho planoucím hněvem? Jeho zloba se rozlévá jako oheň a skály se před ním tříští. Hospodin je dobrý, je záštitou v den soužení, zná ty, kteří v něm mají útočiště.**“*

(Na 1:2-7) „**Ani jejich stříbro ani jejich zlato je nebude moci vysvobodit v den Hospodinova hněvu. Ohněm jeho žárlivosti bude strávena celá země, ano, náhlý konec učiní se všemi obyvateli země. Proto čekejte na mě, je Hospodinův výrok, na den, kdy povstanu jako svědek, neboť mé rozhodnutí je sebrat národy, shromáždit království, vylít na ně své rozhořčení, všechn svůj planoucí hněv, **neboť celá země bude strávena ohněm mé žárlivosti.****“ (Sf 1:18, 3:8) „**Neboť já Hospodin jsem se nezměnil**“ (Mal 3:6). „**Takto jsi jednal a já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty. Kárám tě a předložím ti to před oči. Pochopte to, vy, kdo na Boha zapomínáte, abych vás nerozsápál a nebylo by, kdo by vás vysvobodil. Ten, kdo obětuje oběť diků, ten mě oslaví. Kdo napraví svou cestu, tomu ukážu Boží spásu.**“ (Žalm 50:21-23) Všimněme si verše 21, „představoval sis, že jsem jako ty.“ Znáte toho Boha, kterého Ježíš nazýval, „**můj Bůh a váš Bůh**“ (Jan 20:17) a „**jediný pravý Bůh**“ (Jan 17:3)? Ježíš řekl, abychom Ho milovali celým srdcem, duší a myslí (Mt 22:37). On je lásky hoden! Ježíš říká, abychom před ním měli bázeň: „**Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má pravomoc vás po zabítí uvrhnout do Gehenny. Ano, pravím vám, toho se bojte.**“ (Boha) (Lk 12:5).

JAK JSME PŘED BOHEM ZTRATILI BÁZEŇ?

Co se stalo s naší bázní před Bohem, zdravé, pokorné bázní před Pánem Bohem v našich církvích a společnosti, která produkuje bohabojné a morální muže a ženy? Jeden z důvodů byl, že odpadlý kazatel Charles Darwin začal učit teorii evoluce kolem roku 1859 a zasel v lidských myslích pochybnosti o tom, jestli Bůh vůbec existuje. Časopis Newsweek měl v listopadu 2005 hlavní článek nazvaný „Skutečný Darwin,“ který říkal, „Plánoval stát se knězem (už studoval teologii), ale jeho objevy na osudové cestě před 170 lety otřásl jeho vírou a změnili naše představy o původu života.“ On je vyjmenován jako jeden ze čtyř „revolučních myslitelů, kteří nejvíce ovlivnily intelektuální dějiny minulého století. Společnosti, která byla zvyklá hledat pravdu na stránkách Bible, Darwin představil ideu evoluce. Světu, který byl naučen vidět Boží ruku v každé části přírody

přestavil úplně jinou kreativí sílu. Jeho teorie, když dovedena do svých logických závěrů, se zdála podkopávat základ Křesťanství.“ Hlasitý zastánce evoluce, Britský biolog Richard Dawkins, napsal, že evoluce „umožňuje být intelektuálně naplněným ateistou.“ Darwin se nakonec prohlásil za agnostika. Mnohým, včetně jeho ženy, se zdálo že Darwinova „destinace bylo zjevně peklo.“ „Ema byla mučena myšlenkou, že stráví věčnost rozdělení.“ Tyto démonické nauky si našli cestu do našich myslí, teologií, církví a škol. *Newsweek* se ptá, „Kde je Bůh?“ Pak dodává, „Přes všechny své sítě, pušky a čocky Darwin nikdy nenalezl Boha“, a přes to je pohřben ve Westminster Abbey, tisíc let starém kostele v Londýně, spolu s Anglickými králi a královnami. Navštívil jsem jeho hrob zrovna tento týden, a nechtěl jsem si radši ani představovat, kde je asi teď jeho duše. Pro Charlese Darwina, všechny jeho následovníky a všechny, ve kterých Darwin zasel pochybnosti má Bůh odpověď: „*Blázen si v srdci říká: Bůh není.*“ (Žalm 14:1)

JEŽÍŠ JE „SVĚDEK“ BOHA OTCE!

Pokud nevidíme Boha Otce v životě a učení Ježíše, tak to rozhodně není vinou našeho drahocenného Pána a Spasitele. Ti, kteří učí „Oneness“ (Ježíš je sám Bůh, Jahve) doktrínu mají následující rčení, „Pán Bůh Starého zákona je Ježíš Kristus Nového zákona.“ Není to tak! Ježíš ve Zjevení 1:5 řekl, „*od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek.*“ A znovu ve Zjevení 3:14 říká, „*Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, původ Božího stvoření.*“ Takže Ježíš přišel jako Boží „svědek.“ Tak jako Jan Křtitel přišel jako svědek, připravit Ježíši cestu, tak Ježíš přišel jako svědek Boha Otce. Ježíš přišel a brzy přijde zpět, aby vládl celému světu po tisíc let na trůně jeho otce Davida v Jeruzalémě. (Lk 1:32, Zj 3:21, 20:4-6). To je Ježíš Kristus a jeho vykoupení svatí ve Zjevení 20, kteří vládou na zemi. Ale podívej se na Zjevení 21, Bůh sám přichází! „*A to svaté město, nový Jeruzalém, jsem uviděl sestupovat z nebe od Boha, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého muže. A uslyšel jsem mocný hlas z trůnu, který řekl: „Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi a bude jejich Bohem. A Bůh setře*

každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, neboť první věci pomínuly.“ Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, činím všechno nové.“ A řekl mi: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ A řekl mi: „Stalo se. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Já dám žíznivému zadarmo napít z pramene vody života. Kdo vítězí, dostane toto jako dědictví; **budu mu Bohem a on mi bude synem**. Avšak bázlivi, nevěřící, ti, kdo propadli modlářské ohavnosti, vrahové, smilníci, kouzelníci, modloslužebníci a všichni lháři mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou, což je smrt druhá.“ (Zj 21:2-8) **Bůh přichází, aby nám vládl a žil s námi** a On poslal svého Syna jako Svého předchůdce, aby nás připravil. Porovnejte verš 5 „Tato slova jsou **věrná a pravá**,“ s tím co Ježíš říká ve Zjevení 3:14: „Toto praví Amen, svědek **věrný a pravý**.“ Ježíš je Boha Otce „svědek“, „ten Amen.“ Všem co Bůh pravil v S.Z. řekl Ježíš „Amen“ (budiž tak) v N.Z. Bůh řekl, že On vše stvořil v Genesis první kapitole a Ježíš řekl „Amen“ (Mk 13:19) Bůh řekl, že Jahve je jediný (Dt 6:4) – Ježíš řekl „Amen“ (Mk 12:29) Bůh řekl, „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou.“ (Dt.6:5). Ježíš řekl „Amen“ (Mk 12:30). Bůh dal 10 přikázání (Ex 20:1-17) – Ježíš řekl „Amen“ (Mk 10:19) Bůh řekl „*kromě mne není žádný Bůh*“ (Iz 44:6) – Ježíš řekl „Amen“ (Mk 10:18, Jan 17:3) „*Kristus se stal služebníkem obřezaných pro pravdu Boží, aby potvrdil zaslíbení daná otcům*“ (Ř 15:8). Písmo jasně vyučuje, že Ježíš věděl, že Bůh je jeho Otec už od raného dětství. To Boží símě, které bylo v Ježíši, ho ujišťovalo, že Bůh je jeho Otec. Lukáš píše následující o Ježíšově narození: „*A když se naplnily dny jejich očišťování podle Mojžíšova zákona, přinesli jej do Jeruzaléma, aby ho postavili před Pána*“ (Lk 2:22). Oni ho přinesly do chrámu, kde byl obřezán. Verše 25-34: „*A hle, v Jeruzalémě byl člověk, který se jmenoval Simeon. Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekávající potěšení Izraele, a Duch Svatý byl na něm. Jemu bylo Duchem Svatým zjeveno, že nespátrí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Ten přišel v Duchu do chrámu. Když rodiče přinesli chlapce Ježíše, aby s ním učinili podle obyčeje Zákona, on si ho vzal do náručí, vzdal chválu, dobrořečil Bohu a řekl: „Nyní, Panovníku, podle svého výroku pro-*

pouští svého otroka v pokoji, neboť mé oči spatřily tvou záchranu, kterou jsi připravil před tváří všech lidí, světlo ke zjevení národům a slávu tvého lidu Izraele.“ Jeho otec a matka se podívali nad tím, co bylo o něm mluveno. Simeon jim požehnal a řekl Marii, jeho matce: „Hle, on je určen k pádu a povstání mnohých v Izraeli, a jako znamení, jemuž bude odpíráno“ (viz Sk 28:22 a Iz 7:14). Ježíš byl v této době také rozpoznán zbožnou vdovou jménem Anna (v.38). „A v té hodině přistoupila, děkovala Bohu a říkala o něm (Ježíši) všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.“ Nikdo z lidí kolem Ježíšova narození (Zachariáš, Alžběta, Marie, Josef, pastýři, Simeon, Anna nebo anděl Gabriel) si nemysleli, že nemluvně Ježíš je „Bůh Syn“, „věčný Syn“, „druhá osoba Boží trojice“, nebo Všemohoucí Bůh. Věděli ale, že je Mesiáš Izraele, kterého Bůh zaslíbil ústy svých proroků. „A když vykonali všechno podle Pánova zákona, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta.

***Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním.** Jeho rodiče chodili každý rok do Jeruzaléma na svátek velikonoc. Také když mu bylo dvanáct let, vystupovali do Jeruzaléma, jak bylo o této slavnosti zvykem. A když se po dokonání těch dnů vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče zpozorovali. Protože se domnívali, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty a hledali ho mezi příbuznými a známými. A když ho nenalezli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. I stalo se, že ho po třech dnech našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, **naslouchá jim a vyptává se jich.** Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi.“ (Lk 2:39-47) Toto nebyl Bůh, ale dvanáctiletý chlapec, vyškolen v S.Z., tak jako všichni židovští chlapci, ale s podstatnou výjimkou: Bůh se mu dal poznat a on začínal vidět svou misi. (Jeho matka mu také určitě řekla o okolnostech jeho narození). „Když ho rodiče spatřili, zhrozili se a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ A on jim řekl: „Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?“ Ale oni neporozuměli tomu slovu, které jim pověděl. I sestoupil s nimi, přišel do Nazareta, a byl jim poddán. Jeho matka pečlivě uchovávala všechna tato slova ve svém srdci. A Ježíš prospí-*

val v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí“ („Ježíš zatím rostl a byl čím dál moudřejší a milejší Bohu i lidem,“ je přesnější překlad posledního verše z Bible 21) (Lk 2:48-52). Držme se toho, co říká Bible, a tam kde mlčí, tak mlčme také. Bůh k Ježíši mluvil a zdá se, že jeho rodiče o tom ani nevěděli. Určitě k němu mluvil skrze Písmo, možná skrze sny, anebo přímo slyšitelným hlasem, tak jako k Samuelovi. „Tehdy Hospodin zavolal Samuela a on odpověděl: Tady jsem. Samuel ještě neznal Hospodina a Hospodinovo slovo mu ještě nebylo zjeveno. Potom přišel Hospodin, stál tam a zavolal jako předtím: Samueli, Samueli! Samuel řekl: Mluv, neboť tvůj otrok slyší.“ (1.Sam 3:4, 7, 10). Tato zkušenost na cestě do Jeruzaléma určitě přispěla k Ježíšově dospívání a porozumění, tak jak pak svědčí Lukáš ve verši 51, „I sestoupil s nimi, přišel do Nazareta a byl jim poddán.“ To, že Ježíšova mysl byla lidská mysl, je z Písma jasné. „**Není mou věcí, abych dal někomu usednout po mé pravici a po mé levici, neboť tam usednou ti, pro které je to připraveno od mého Otce**“ (Mt 20:23). „**Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby svým otrokům ukázal, co se má brzy stát. On to prostřednictvím svého anděla naznačil svému otroku Janovi.**“ (Zj 1:1) Kniha Zjevení byla zjevena nejprve Ježíši, a pak prostřednictvím anděla Janovi. Před tím než mu to bylo zjeveno Bohem, to Ježíš nevěděl. Drahý čtenáři, uronil jsem mnoho slz při psaní této knihy, protože jsem dříve věřil a učil, že Ježíš je Bůh. Nyní radostně souhlasím s Ježíšem, když říká: „Můj Otec je větší nade všechny.“ „Můj Otec je větší než já.“ A apoštol Pavel píše: „**Pak i sám Syn se podřídí tomu, jenž mu podřídil všechno, aby byl Bůh všechno ve všem.**“ (1.Kor 15:28) Všechno nádherné, co vidíme v Ježíši, jeho soucit, láska, milost, přímost, a spasení jsou od Boha jeho Otce a našeho. **JEŽÍŠ VELICE MILUJE, A „BŮH JE LÁSKA“** (1.Jan 4:8). To znamená, že Bůh nemůže udělat nic, co by nebylo v souladu s láskou. Vidíme lásku, i když soudí zlé. Když Bůh poslal potopu ve dnech Noeho, tak bylo lidstvo tak zlé a zkažené, že nemohlo dále pokračovat. Potopa byl **Boží zásah milosti** na všechny další generace. Bůh seslal oheň a síru, aby zničil Sodomu a Gomoru, protože se tam velice rozmohla homosexualita a sexuální amorálnost. Pokud by Bůh nezničil tyto

lidi, tak by se pravděpodobně mnohem dříve rozšířil AIDS virus, který již zabil desítky milionů lidí. Když si Ježíš upletl bič a vyhnal obchodníky a penězoměnce z Božího chrámu v Jeruzalémě, tak ukázal lásku Boží. Byli pod Božím soudem pro znesvěcování Jeho domu, a tak jim Ježíš prokázal velikou službu!

NYNÍ SE VRAŤME DO HEBREJŮM DRUHÉ KAPITOLY

Verš 11 přináší další porozumění ohledně „muže Ježíše Krista.“ „*Neboť ten, který posvěcuje* (Ježíš), *i ti, kdo jsou posvěcováni* (my), *jsou všichni z jednoho*.“ To znamená, že sdílíme s Ježíšem stejnou podstatu, Ježíš i my jsme lidé, jsme stejné podstaty. Slovo podstata znamená: „soubor hlavních vlastností entity, určující její další vlastnosti, chování či vztahy k okolí.“ Jako lidé jsme stvořeni k obrazu Božímu a Ježíš je ten dokonalý obraz Boha, dokonalý Člověk. Nicejské krédo z roku 325 A.D., ke kterému se hlásí katolická a většina protestantských církví, deklaruje víru „v jednoho Pána Ježíše Krista, jediného zplozeného Syna Boha; Zplozeného Otcem před vším stvořením... Světlo ze Světla, samý Bůh od samého Boha; zplozen, ne stvořen; Jedné podstaty s Otcem.“ V tom vyznání jsou chyby a podívejme se nyní na jednu z nich, a tou je „jedné podstaty s Otcem.“ Pokud byl Ježíš jedné podstaty s Otcem, tak pisatel Židům to nevěděl. V jedenáctém verši píše, že ten který posvěcuje, a ti kteří jsou posvěcováni „**jsou všichni z jednoho**.“ To jest jedné podstaty. Pro potvrzení se podívejme, co píše dále: „*Z toho důvodu se nestydí nazývat je **bratry***.“ On je bratrem nám, které zachraňuje. Pro další potvrzení pisatel Židům cituje z S.Z. proroctví, které se vztahují na Ježíše. Z Žalmu 22, který začíná, „**Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?**“ cituje verš 23, „*Tvé jméno budu zvěstovat svým bratrům, ve shromáždění tě budu chválit*.“ A znovu, „*Můj Bůh je má skála, v něm hledám útočiště*“ (Žalm 18:3) „*Hle, já a děti, které mi dal Hospodin*“ (Iz 8:18). To je Ježíš a jeho „bratři.“ Podívejme se nyní na verš 14, „*Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným*.“ Ježíš nebyl v kategorii Bůh, Ten je pouze jeden („*my máme jediného Boha, Otce*“, 1.Kor 8:6), ani kategorie anděl („*Je přece jasné, že se neužívá andělů*“, v.16), ale kategorie člověk („*ale*

ujímá se semene Abrahamova,“ v.16) mající účast na krvi a těle jako my. Porovnejme to s tím, co píše apoštol Jan, „*A žádný duch, který nevyznává Ježíše Krista, jenž přišel v těle, není z Boha. To je ten duch Antikrista, o němž jste slyšeli, že přichází, a který již nyní je ve světě.*“ Pán Bůh nepotřeboval žádnou pomoc, je Všemohoucí a naprosto soběstačný! On nepotřeboval dalšího anděla! Židům 12:22 mluví o nespočitatelném zástupu andělů. Jan viděl „*desetitísíce desetitisíců a tisíce tisíců,*“ (Zj 5:11), a Ježíš řekl Petrovi, „*Či myslíš, že nemohu poprosit svého Otce, a on mi hned pošle víc než dvanáct legií andělů?*“ (Mt 2:53) Bůh potřeboval bezhříšného, spravedlivého **člověka**, aby vykoupil padlého člověka (adam). „*A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem Božích věcech, k usmíření hříchů lidu.*“ Přemýšlejte o tom verši chvíli. Ježíš musel být ve všem učiněn podobný nám. My nejsme Boho-lidé, a ani on nebyl. My nejsme věční (bez počátku) synové, ani on nebyl. My nejsme jedné esence s Bohem, a ani on nebyl. Podívejte se na verš 16, „*Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova.*“ Všichni ze semene Abrahamova jsou lidé z masa a krve. Bůh potřeboval člověka (adama), skrze kterého by vykoupil lidi ze hříchu. Proč? Protože první „adam,“ Adam, zhřešil a přivodil na sebe i jeho potomky smrt. (Fyzickou smrt a duchovní oddělení, před kterým ho Bůh varoval). „*Když tedy přišla skrze člověka smrt, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni.*“ (1.Kor 15:21-22) „*První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím.*“ (1.Kor 15:45)

PODÍVEJME SE NA PRVNÍHO ADAMA

„*Toto je záznam Adamova rodopisu. V den, kdy Bůh stvořil člověka, učinil ho v podobě Boží, muže a ženu je stvořil. V den, kdy je stvořil, je požehnal, a nazval je Adam. I žil Adam sto třicet let a zplodil syna ke své podobě jako svůj obraz. Dal mu jméno Šét.*“ (Gn 5:1-3) Bůh je duch, ale má „podobu“. Když ho prorok viděl na Jeho trůnu v Ezechielovi první kapitole, Jeho vzhled byl „*podobný člověku*“ (v.26), „*vzhled podobný Hospodinově slávě.*“ (v.28). První Adam

byl stvořen Bohem, v Boží podobě, a když se narodil Šét, tak je řečeno, že byl k Adamově podobě, jako jeho obraz. Takže Adam a všechny generace po něm byli v podobě Boha. Podívejme se na stvoření Adama: „*Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší.*“ (Gn 2:7). To byl stvořitelský čin. Nyní se podívejme na Lukášův popis Ježíšova křtu: „*Sestoupil na něho Duch Svatý v tělesné podobě jako holubice a z nebe zazněl hlas: „Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.*“ (Lk 3:22). „*Když Ježíš začínal, bylo mu asi třicet let, byl synem, jak se myslelo, Josefa, ten Heliho*“. A pak začíná série čtrnácti veršů, které ukazují Ježíšův rodokmen přes Davida až k **Adamovi, který byl „synem Boha.**“ Lukáš chce, abychom rozuměli, že stvořený Adam, kterého tělo bylo z prachu země a který neměl nic z Božího DNA, **byl také synem Boha.** To je velice důležité a je to popsáno ihned po Ježíšově křtu, kde Bůh promluvil z nebe a řekl, „*Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.*“ (v.22).

NYNÍ SE PODÍVEJME NA STVOŘENÍ JEŽÍŠE

„*Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, původ (počátek) Božího stvoření*“ (Zj 3:14). „*V němž máme skrze jeho krev vykoupení, odpuštění hříchů. On je **obraz** neviditelného Boha, **prvorozený všeho stvoření***“ (Kol 1:14-15). „*...podle obrazu toho, který ho stvořil*“ (Kol 3:10) „*A já ho ustanovím **prvorozeným, nejvyšším z králů země.***“ (Žalm 89:28) „*Přednesu Hospodinovo ustanovení. Řekl mi: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil*“ (Žalm 2:7). Slovo obraz v Kol 1:15 se vztahuje na Ježíšovo stvoření v Adamovi, nikoliv na to že má Boží DNA. Ježíš říká, „*Bůh je duch*“ (Jan 4:24) a také „*duch nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.*“ (Lk 24:39). Bez masa a kostí nemá duch semeno, DNA. Takže to, co Duch Svatý udělal v lůně Marie, byl stvořitelský čin. Vzpomeňme si, že když jsou svatí „***proměnění** **naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice***“ (1.Kor 15:51-52), tak to bude také stvořitelský čin, protože „***porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost***“ (1.Kor 15:54). Naše smrtelná těla pak budou „přetvořena ve stejnou podobu

těla jeho slávy“ (Fil 3:21). To jsou stvořitelské činy Boha stvořitele. Adam byl stvořen k podobě Boha. Hebrejské slovo pro „podoba“ je „tselem“, a znamená „podobat se, reprezentativní podoba.“ Adam byl stvořen k podobě Boha, representant Boha. Šét, Adamův syn měl podobu Adama, representant Adama a Boha. Slovo „podoba“ v řečtině je „eikon“, a znamená totéž, když je v Bibli řeč o Adamovi, Šétovi, a Ježíšovi. Všichni tři jsou v podobě Boží. Podívejme se co říká Pavel ohledně každého mužského potomka prvního Adama (adam, muž) v 1.Kor 11:7: „*Muž si nemusí zahalovat hlavu, neboť je **Božím obrazem** a jeho slávou.*“ Řeč je zde o našem stvoření v Adamovi. Pavel znovu píše ve Skutcích 17:28-29: „*Vždyť jsme i **jeho rod.***‘ *Jsmeli tedy **rodem Božím***“ To není bratrství, ale **příbuznost skrze stvoření**. Podívejme se na Ježíšovo tvrzení ve Zjevení 22:16: „*Já jsem kořen a rod Davidův.*“ To slovo „rod“ zde znamená rodovou příbuznost, „syn Davidův.“ „*Hosana synu Davidovu!*“ (Mt 21:9). **Ježíš je Syn Boha stvořitelským činem v lůně Marie:** „*Marie řekla andělovi: „Jak se to stane, vždyť nepoznávám muže?“ A anděl jí odpověděl: „Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také (dio kai – právě proto) to Svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží.*“ (Lk 1:34-35). Davidův syn Šalamoun byl také nazván Bohem „**můj syn**“. Bůh řekl Davidovi v 2.Samuelovi 7:12-14: „*Až se naplní tvé dny a ulehneš se svými otci, **dám po tobě povstát tvému potomku, který vyjde ze tvých beder, a upevním jeho království. On postaví dům pro mé jméno a upevním jeho královský trůn navěky. Já budu jeho otcem a on bude mým synem. Když bude činit zlo, budu ho kárat lidskou holí a ranami lidských synů.***“ To je Davidův syn Šalamoun nazván synem Božím **adopcí**, a v Lukášovi 2 je Davidův **veliký syn Ježíš, Mesiáš, nazván synem Boha protože byl zplozen v lůně Marie**. Možná nikdy plně nepochopíme, jak to bylo provedeno Duchem Svatým. Například, jak se stane, že slova vyřčená jedním člověkem způsobí v jiném člověku nové myšlenky. To je vidět v Písmu, kde David říká o zlých, „*Hle, kdo počal špatnost, otěhotněl trápením a porodil klam.*“ (Žalm 7:15) V Izajáši 59:13 se píše, „*Vzpírání se a lhaní proti Hospodinu, odstoupení od našeho Boha, mluvení o útlaku a vzpouře, vymýšlení lživých slov a*

jejich vypouštění ze srdce. Petr říká v Skutcích 5:4, „*Proč ses ve svém srdci rozhodl k takové věci?*“ Takže mysl plodí myšlenky, které podle vědců můžou a mají fyzický vliv na mozek, dokonce měnící jeho tvar. My nerozumíme, jak se to děje, ale přijímáme to jako něco co dělá náš Stvořitel. Dnes, kdy i člověk klonuje savce v laboratoři, by nemělo být příliš těžké uvěřit, že Duch Svatý sestoupil na pannu a vytvořil semeno, z kterého bylo dítě, druhý Adam, ve kterém kolovala spravedlivá, bezhříšná krev, neposkvrněná hříchem a smrtí prvního Adama. „*S narozením Ježíše Krista to bylo takto*“ Slovo „narození“ v tomto verši je „genesis“ v řečtině a znamená „počátek.“ Matouš říká, že toto je počátek Ježíše: Jako první Adam měl svůj počátek (genesis) v knize Genesis první kapitole, tak druhý Adam Ježíš, měl svůj počátek (genesis) v lůně Marie v první kapitole Matouše. On byl první kreativní myšlenka (logos) Boha, vyřčená před čímkoliv jiným, „a když přišla plnost času,“ tak byl počat Duchem Svatým v lůně Marie. „*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.*“ Bůh před tím stvořil syna (Adama), adoptoval syna (Šalamouna), ale jen jednou zplodil syna z lůna ženy. **Bůh o něm mluvil po staletí.** V Genesis 3:15 čteme, že je „símě ženy.“ V Genesis 15:5 je símě Abrahama (Ř 4:18). V Žalmu 89:5 je potomek Davida. Víme, že to bylo bezhříšné lidské semeno, které Bůh stvořil v lůně Marie. Každé semeno přináší ovoce podle svého druhu. Bůh tak poručil ještě před tím, než stvořil člověka.

*„I řekl Bůh: Ať země dá vyrašit travě, zeleni vysévající semeno, ovocnému stromovi nesoucimu na zemi **ovoce podle svého druhu**, ve kterém je jeho semeno. A stalo se tak. Země vydala travu, zeleň vysévající semeno **podle svého druhu** a stromovi nesoucí ovoce, ve kterém je jeho semeno **podle jeho druhu**. Bůh viděl, že to bylo dobré.*

*I řekl Bůh: Ať země vydá **formy života podle jeho druhu**: Dobytek, plazy a zemskou **zvěř podle svého druhu**. A stalo se tak. Bůh učinil **zemskou zvěř podle jejího druhu**, dobytek podle jeho druhu a každého **zemského plaza podle jeho druhu**. Bůh viděl, že to bylo **dobré**.“ (Gn 1:11-12, 24-25).*

Toto je neměnný Boží zákon vyřčený při stvoření, který **nikdy nebyl, a nikdy nebude porušen**. Ježíš řekl (v Janovi 10:35), „*nemůže být zrušeno Písmo*.“ Duch Svatý stvořil lidské semeno v Marii a z něho vzešel člověk, nikoliv Bůh!

PODÍVEJME SE NA NÁSLEDUJÍCÍ VERŠE, KTERÉ MLUVÍ O JEŽÍŠOVĚ LIDSTVÍ

„**Muž** bolesti, který znal nemoci“ (Iz 53:3). „Davidovi nebude vyhlazen **muž** sedící na trůnu domu izraelského.“ (Jr 33:17) „Toto je ten, o němž jsem řekl: ‚Za mnou přichází **muž**, který je přede mnou, neboť byl dříve než já.‘“ (Jan 1:30) „Pojďte se podívat na **člověka**“ (Jan 4:29). „Nikdo nikdy takto nemluvil, jako mluví **tento člověk**.“ (Jan 7:46) „Ježíše Nazaretského, **muže** dosvědčeného vám od Boha“ (Sk 2:22). „jako prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi“ (1.Kor 15:23) „bude spravedlivě soudit (Bůh) obydlenný svět **skrze muže**, kterého k tomu určil.“ (Sk 17:31) „Jestliže províněním jednoho člověka mnozí zemřeli, mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a dar spravedlnosti v milosti toho **jednoho člověka**, Ježíše Krista.“ (Ř 5:15) „a oblékli se do **nového člověka**, který se poznáním obnovuje k obrazu svého Stvořitele“ (Kol 3:10) „Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, **člověk Kristus Ježíš**“ (1.Tm 2:5). V Bibli není ani jedno místo, které by nazývalo Ježíše „ten Bůh,“ „náš Bůh,“ nebo „Pán Bůh.“ Zde je uvedeno pouze několik příkladů, kdy je Ježíš nazván člověk, a je i mnoho dalších míst. Ježíš sám sebe označoval téměř vždy jako „syn člověka.“ Jednou provždy bychom se tedy snad mohli shodnout na tom, že Ježíš je narozen z panny, bezhříšný, spravedlivý **člověk**! Ježíš je ten dokonalý Člověk, oslavený Člověk, nicméně je člověk! Zamysleme se znovu nad tím, jak je presentován v evangeliích. Ptá se, aby získal informace; projevuje překvapení; hledá ovoce na fíkovníku a žádné tam nenalézá. Jeho zázraky se dějí skrze víru v Boží moc. Žádá tyto zázraky v modlitbě a přijímá je s vděčností (Mt 14:19, Mk 7:34, Jan 6:11, 11:40-42). On nám **dokonale zjevuje Boha**, a je tím **budoucím vládcem celého světa**; ale jeho život je **život v těle**, je to život člověka v mezích lidské mysli a vůle. Podívejme se

na dva příklady: „*I zeptal se jich: „O čem se s nimi přete?“ A jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Učiteli, přivedl jsem k tobě svého syna, který má němého ducha. Ježíš se zeptal jeho otce: „Jak je to dlouho, co se mu to stává?“*“ (Mk 9:16-17, 21) (Ježíš se ptá, aby získal informace) „*Když následujícího dne vyšli z Betanie, dostal hlad. A z dálky uviděl fíkovník, který měl listí, a přišel, zdali na něm něco nenalezne. Když k němu přišel, nenalezl nic, jen listí; nebylo totiž období fíků.*“ (Mk 11:12-13). (Pokud by byl Bůh, nevěděl by to? Když pak proklel fíkovník, a on uschl, tak to vysvětlil svým učedníkům jako skutek víry v Boha, verše 21-23). Jeho porozumění a zázraky spíš potvrzují, že byl pomazaný, povoláný, zmocněný a poslaný Bohem jeho Otcem, než, že by byl vševědoucí a všemohoucí. On se modlil u hrobu Lazara, „*Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal.*“ (Jan 11:41-42). Podívejme se do Marka 6:3-6, a uvidíme, jak byl **Ježíš omezen nevěrou lidí** v jeho rodném městě: „*A nemohl tam učinit žádný mocný skutek... A divil se pro jejich nevěru.*“ (Mk 6:5)

ZA KOHO SE POVAŽOVAL SÁM JEŽÍŠ, KTERÝ JISTĚ ZNAL PRAVDU

Ježíš o sobě mluvil jako o člověku velice často. Farizejům řekl: „*Nyní mne usilujete zabít, člověka, který vám pověděl pravdu, kterou slyšel od Boha.*“ (Jan 8:40) Slyšíme Ježíše? **Člověka**, který nám pověděl pravdu! „*Nikdo nemá větší lásku než tu, že položí svou duši za své přátele. Vy jste moji přátelé*“ (Jan 15:13-14). **SYN ČLOVĚKA**. Ježíš je Syn Boha, protože byl zázračně počat Bohem v Marii, ale jeho oblíbené označení pro sebe je „**Syn člověka**.“ To je titul, který znamená „**lidská bytost**“, a byl používán Bohem pro proroka Ezechiele zhruba devadesátkrát v knize Ezechiel. „*Tu mi řekl: Lidský synu, postav se na nohy, chci s tebou mluvit.*“ (Ez 2:1). Je to také Mesiánský titul z Žalmu 8:4, který se vztahuje na Ježíše podobně jako v Danielovi 7:13. Prorok Daniel v té kapitole popisuje vidění, které korespondují s těmi zjevenými Janovi ve Zjevení 4 a 5. V sedmé kapitole Daniele je ten na trůnu, Pán Bůh, nazván „Věkovitý.“

Tisíců na tisíc mu slouží a desetitisíce na desetitisíce před ním stojí, tak jako v Janově vidění. Pak je řečeno v Danielovi 7:13: „*V těch nočních viděních jsem přihlížel a hle s oblaky nebes přicházel synu člověka podoben, přiblížil se až k Věkovitému, a před něj směl předstoupit.*“ Zde je obraz našeho Pána Ježíše přicházejícího k trůnu našeho Pána Boha, událost ještě nejméně 500 let v budoucnosti, ale již pevně zafixována v Božím neměnném záměru. Ježíš jako Boží Mesiáš adoptoval tento titul, „syn člověka,“ a takto sám sebe označoval (v evangeliích nějakých 84-krát). Je také označen jako „Syn Boha“ 28krát v evangeliích, a to nám pomáhá porozumět, kdo je. Ježíš tedy zdůrazňuje, že je syn člověka (adam) „**hle Člověk.**“ Jak nám to uniklo? Štěpán řekl svým učitelům „*Hle, vidím nebesa rozevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží.*“ (Sk 7:56). **Ježíš je v nebi stále „Syn člověka.“** Mnoho pasáží Písma svědčí, že se vrátí jako „Syn člověka.“ „*A potom uvidí Syna člověka přicházejícího v oblacích s velikou mocí a slávou.*“ (Mk 13:26, Mt 24:30, Lk 21:27) „*Jen až přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi?*“ (Lk 18:8)

„SESTOUPIL Z NEBE“

Nevyložíme si Ježíšův výrok v Janovi 3:13 špatně, „*Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, Syna člověka, který je v nebi.*“ Ježíš mluvil k Nikodémovi, farizejovi, a v předchozím verši řekl, „*Když jsem vám pověděl věci pozemské, a nevěříte, jak uvěříte, povím-li vám věci nebeské?*“ Farizejové nevynechali žádnou příležitost napadnout Ježíšovo tvrzení, že on je ten Mesiáš, tak k nim mluvil v podobenstvích, kterým nerozuměli. Jeho slova „Syn člověka, který je v nebi“ neznamenají, že je v nebi zatímco stojí na zemi. Znamená to, že Daniel 7, kde se mluví o Synu člověka, zobrazuje Ježíše v nebi; takže **to již byla hotová věc v Boží realitě, ale v čase to ještě čekalo na své naplnění** v životě Ježíše. Stejně mohl Ježíš říci Otcí, „*A již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě,*“ (Jan 17:11) protože to bylo předurčené v neměnném Božím plánu. Když Ježíš mluví o tom, že „sestoupil z nebe,“ tak to nijak nenaznačuje, že pre-existoval v nebi jako osoba před svým narozením v Betlémě. To by nebylo v souladu s mnohými jinými pasážemi. Podívejme se do

Jana 6:31, kde se pochybovači dožadovali znamení na potvrzení, že je od Boha. „*Naši otcové jedli v pustině manu, jak je napsáno: „Dal jim jíst **chléb z nebe**.“* Oni i Ježíš věděli, že chléb, který Bůh dal jejich otcům na poušti, na ně nepršel až od Božího trůnu, ale byl to dar seslaný od Boha; tak bylo řečeno „*Dal jim jíst chléb z nebe.*“ Fráze „z nebe“ znamená, „poslán od Boha.“ V Jakubovi 1:17 je psáno, „*Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, **sestupuje od Otce světél.***“ Podívejme se do 2.Kr 1:10, kde Eliáš svolává oheň na své nepřátele, „*Elijáš odpověděl, a řekl veliteli nad padesáti: Jestliže jsem muž Boží, **at’ sestoupí oheň z nebes** a stráví tebe i tvých padesát. **Nato sestoupil oheň z nebes.***“ V Janovi 6:33 Ježíš říká „*Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe, a dává život světu.*“ Ve verši 35, „*Já jsem ten chléb života.*“ Verš 38, „*Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal.*“ Porovnejme tyto pasáže s tím, co vzkříšený Ježíš řekl Marii u hrobu: „*Nedrž se mne, neboť **jsem ještě nevystoupil ke svému Otci.***“ (Jan 20:17). Našel jsem 17 veršů, kde Ježíš mluví o svém budoucím nanebevstoupení následujícím způsobem: „*Ještě krátký čas budu s vámi, a pak **odejdu** k tomu, který mne poslal.*“ (Jan 7:33) „*Já **odcházím***“ (Jan 8:21) „*Neboť vám **jdu** připravit místo.*“ (Jan 14:2) „*Já **jdu** k Otci.*“ (Jan 14:12) „***Odcházím** k Otci, a již mne neuvidíte*“ (Jan 16:10) Nenašel jsem jediné místo, kde by Ježíš říkal, že se vrací k Otci, nebo jde zpátky k Otci nebo do nebe. To je docela silný náznak toho, že tam dříve nebyl. Ježíš se narodil na zemi, je nyní v nebi s Otcem, a brzy se vrátí, aby se ujal kralování.

BŮH MÁ MNOHO SYNŮ

Poslední dodatek než tuto kapitolu uzavřeme. Prosím přijměte následující biblickou pravdu. V širším slova smyslu Ježíš není nyní jediný zplozený syn Boha, ale je první zplozený, náš starší bratr. Slovo zplodit znamená „přivést do existence, do života.“ „*A opět, když uvádí **Prvorozeného** do světa, praví: „At’ se mu pokloní všichni andělé Boží.“*“ (He 1:6) „*a od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, **prvorozený z mrtvých***“ (Zj 1:5) „*Požehnaný **Bůh a Otec** našeho Pána Ježíše*

*Krista, který nás podle svého velikého milosrdenství znovu **zplodil** k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých“ (1.Pt 1:3) „ten, kdo byl **zplozen z Boha**, střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká.“ (1.J 5:18) „On se rozhodl a **zplodil nás** slovem pravdy, abychom byli jakousi prvotinou jeho stvoření.“ (Jk 1:18) „neboť v Kristu Ježíši já jsem **vás zplodil** skrze evangelium.“ (1.Kor 4:15) „aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, tak aby on byl **prvorozený mezi mnoha bratřími**“ (Ř 8:29) „Jsme-li však děti, jsme i dědicové -- **dědicové Boží a spoludědicové Kristovi**“ (Ř 8:17) Spoludědicové Kristovi! Nezapomeňme, že podle pravidel, které Bůh ustanovil v S.Z. prvorozený syn získává dědictví. Tak je to s Ježíšem: „**přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!**“ (Ř 8:15). „Abba“ je Otec v řečtině a je to výraz, který Ježíš použil v Getsemanské zahradě. Říkal: „*Abba, Otče, tobě je všechno možné, přenes tento kalich ode mne, ale ne, co chci já, ale co ty.*“ (Mk 14:36)*

Nezapomeňme, že termín „Syn Boha,“ označuje pozici, dílo Duha Svatého, který zplodil Ježíše a **zplodil nás jeho bratry, v něm.** „*A protože **jste synové**, vyslal Bůh **ducha** svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: **Abba, Otče.**‘ Takže už nejsi otrok, **ale syn. A když syn, tedy i dědic skrze Boha.***“ (Gal 4:6-7). Voláme Boha srze ducha Jeho syna, stejně jako Ježíš, Abba Otče. (viz. také Ř 8:15) „*k slavnostnímu shromáždění a k **církvi prvorozených**, kteří jsou zapsáni v nebesích*“ (He 12:23). Ježíš buduje svou církev, ale buduje jí podle **Božího plánu** a na **Boží autoritě**. „*Známé jsou Bohu jeho skutky od pradávna.*“ (Sk 15:18) „*Proto již nejste cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a patříte do **Boží rodiny**; byli jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je **úhelným kamenem sám Kristus Ježíš**, v němž se celá stavba spojuje dohromady a roste ve svatou svatyni v Pánu; v něm jste i vy všichni spolu budováni v **Boží příbytek** v Duchu.*“ (Ef 2:19-22). Ježíš je součástí této budovy tak jako my. „*Neboť jaký je on, taková jsme i my v tomto světě.*“ (1.J 4:17) „*Vy jste Boží pole, Boží stavba.*“ (1.Kor 3:9) „*Neboť každý dům někdo staví; a ten, kdo postavil všechno, je Bůh.*“ (Hb 3:4) „*To dílo bylo od založení světa hotovo.*“ (Hb 4:3) „*Pohled'te, jakou lásku nám Otec dal, abychom byli nazváni Božími dětmi; a také jimi jsme. Proto nás*

svět nezná, neboť nepoznal jeho. Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobní, protože ho uvidíme takového, jaký je.“ (1.J 3:1-2) „Budeme mu podobní,“ nebo „budeme jako on,“ nikoliv „Bohové“ ale oslavení lidé. (Ježíš byl oslaven až po svém vzkříšení – Jan 7:39).

JEŽÍŠ JE OHROMUJÍCÍ! Ježíš je ta cesta, pravda a život. (Jan 14:6) Ježíš je „dveře,“ jediná cesta k Otci. (Jan 10:9) Ježíš má klíče od pekla a smrti. (Zj 1:18) Ježíšovo jméno je jediné „*jméno dané lidem, v němž bychom měli být zachráněni.*“ (Sk 4:12) Ježíš je apoštol a velekněz ustanoven Bohem. (Hb 3:2) Ježíš je „pomazaný“ Bohem. (Sk.10:38) Ježíš je „ustanovený“ Bohem. (Sk 17:31) Ježíš je „dosvědčený“ Bohem. (Sk 2:22) Ježíš je „vyvolený“ Bohem. (1.P 2:4). On je ještě mnohem víc, **ale není Bůh. On je Člověk Ježíš Kristus!**

Doktrína Trojice je „*nesrozumitelný návrh Platonického (Platon) mysticismu, že tři jsou jeden, a jeden je tři, zatímco jeden nejsou tři a tři nejsou jeden. Nikdy jsem neměl dostatek rozumu na to abych pochopil Trojici, a vždy jsem byl názoru, že souhlas musí předcházet porozumění... Je to degradace od pravého náboženství Ježíše založeném v jednotě Boha k nesrozumitelnému polyteismu“... (Trinitářští křesťané) „si vzali za své udělat z Ježíše pre-existující bytost a přiřknout jemu (nikoliv Bohu) stvoření vesmíru. Trinitářská idea slavila vítězství v církevních krédech nikoliv rozumem, ale slovem Athanasiusa, a byla zaplácena krví tisíců mučedníků... Přál bych si zrušit nesmyslnou trinitářskou aritmetiku, že tři jsou jedna, a jedna je tři, a zbourat umělé lešení postavené, aby nám bránilo vidět strukturu Ježíšovi doktríny, aby lidé mohli být opravdu a zaslouženě jeho učedníky.“ (Thomas Jefferson, třetí prezident Spojených Států a autor Prohlášení Nezávislosti).*

JAKÉ JE BOŽÍ JMÉNO?

„Proto hle, přivedu je k poznání, tentokrát jim dám poznat svoji moc a svoji udatnost a poznají, že **mé jméno je Jahve**.“ (Jeremjáš 16:21) „Kdo vystoupil na nebesa a sestoupil? Kdo sebral vítr do svých hrstí? Kdo svázal vodu do pláště? Kdo ustanovil všechny končiny země? **Jaké je jeho jméno a jaké je jméno jeho syna, jestlipak víš?**“ (Příslaví 30:4)

Drahý čtenáři, píš z pozice toho, kdo byl vychován v „Oneness“ (pouze Ježíš) víře. V rané dospělosti jsem byl povolán, abych kázal, a mnoho let jsem evangelizoval a „pastoroval“ jako duchovní této víry. Velice miluji lidi, kteří věří této doktríně, jsou moji bratři; ale nyní vidím, že toto přesvědčení nelze obhájit v Písmu. Stále věřím, že křesťané mají být pokřtěni ve jménu Ježíše „**neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni**.“ (Sk 4:12). Ve všech křtech vodou zaznamenaných v Bibli po Letnicích byli lidé křtěni ve „**jménu Ježíše Mesiáše**“ (Sk 2:38), „**Pána Ježíše**“ (Sk 8:16), „**ve jménu Ježíše Krista**“ (Sk 10:48), „**ve jméno Pána Ježíše**“ (Sk 19:5). Historické záznamy říkají totéž. *Encyclopedia Britannica* říká, „Trojiční a trinitářská formule nebyla používána od začátku až do třetího století. Křest ve jméno Ježíše Krista pouze byl normou...“ Formule křtu byla změněna Římsko-Katolickou církví na „křtím tě ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého.“ Podle toho, co vidím v Bibli, bych tedy vždy křtil ve jménu Ježíše Krista. Doktrína Ježíše jako Všemohoucího Boha, toho jediného pravého Boha, není biblická. On je tím za koho se prohlašuje a za koho ho prohlašují všichni N.Z. pisatelé, zázračně počat z panny, bezhříšný, Syn Boha. Nejsem nyní pastorem církve, ani nejsem členem určité denominace, takže nemusím obhajovat nějakou církevní doktrinní pozici, či vyznání víry. Chci pouze pravdu, tak jak je v Božím slovu. Začal jsem svou cestu k mému současnému porozumění jeden den, když jsem si četl Skutky kapitoly 4. „Pouze Ježíš“ - křesťané se dost „opírají“ o knihu Skutků, ale pečlivější pohled do čtvrté kapitoly mnou otrásl. „Oneness“ bratři mají správné porozu-

mění v tom, že v Bohu nejsou tři sobě rovné, věčné osoby. **Bůh není trojjediný.** Bible je plná výroků, které s touto vírou nesouhlasí. „*Slyš, Izraeli, Jahve je náš Bůh, **Jahve jediný.***“ (Dt 6:4) „*Já jsem první a já jsem poslední; kromě mne není žádný Bůh.*“ (Iz 44:6) „*To-to praví **Jahve, Svatý Izraele a jeho Tvůrce:… Já jsem učinil zemi i člověka na ní jsem stvořil. Já -- mé ruce roztáhly nebesa***“ (Iz 45:11-12). Ježíš řekl v Matoušovi 19:17: „*Proč se mě ptáš na dobré? Jeden je dobrý: Bůh.*“ Ve své modlitbě k Otci v Janovi 17:3 říká: „*A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, **jediného pravého Boha**, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“ Jsou také silné důkazy mimo Písmo proti trojiční doktríně. Nová Mezinárodní Encyklopedie říká o trojici, „Katolická víra je toto: Uctíváme jednoho v trojici, ale je jeden osoba Otec, další Syn a další Duch Svatý. V Slávě rovni; v Majestátu spoluvěční. Ta doktrína se v takovéto rozvinuté podobě v Písmu nenalézá. Moderní teologie ji v S.Z. nehledá. V období reformace **protestantská církev převzala trojiční doktrínu bez vážnějšího přezkoumání.**“ Když to bylo „vážněji přezkoumáno“ začátkem dvacátého století, tak ti kteří odmítly „trojiční doktrínu“ se uchýlili k druhému, nebiblickému extrému, že Ježíš je vše, „pouze Ježíš,“ „Oneness“ víra. Toto rozdělení existuje až do teď ve dvou různých Letničních proudech, „Assemblies of God“ jako největší trinitářská organizace a „Spojená Letniční církev“ jako největší „Oneness.“ Sloužíme v obou těchto denominacích, a pokládáme je za drahé přátele. Jsou vzácní a mým cílem v této knize je ukázat oběma stranám a všem křesťanům, že existuje jiná cesta, biblický pohled na Boha a Jeho syna Ježíše Krista. Nyní zpět k počátku mého odklonění se od „Oneness“ (pouze Ježíš) víry. Ve Skutcích třetí kapitole čteme o chromém muži, který seděl v chrámové bráně zvané Nádherná. Petr a Jan se tam šli modlit, a Petr ho uchopil za pravou ruku a pozdvihl jej ve jménu Ježíše Krista Nazaretského. Jeho uzdravení způsobilo docela pozdvížení v Jeruzalémě a 5 000 nových věřících bylo přidáno k církvi. Petr měl mocné kázání o ukřižování a vzkříšení Ježíše, jehož konec je zaznamenán ve verši 26: „*Vám nejprve Bůh vzbudil svého služebníka a poslal ho, aby vám požehnal tím, že každého z vás odvrátí od vašich špatností.*“ Toto kázání způsobilo jejich zatčení a

uvěznění. Druhý den byli předvedeni před židovské velekněze. Petr kázal další mocné kázání (Sk 4:8-12); a po tom co se koncil poradil, poslali Petra a Jana pryč s varováním, aby již nekázali ve jménu Ježíše. Pak čteme ve verších 23-26: *„Když byli propuštěni, přišli mezi své a oznámili, co jim řekli velekněží a starší. Když to uslyšeli, jednomyslně pozdvihli hlas k Bohu a řekli: „Panovníku, ty, který jsi učinil nebe i zemi i moře a vše, co je v nich, ty jsi skrze Ducha Svatého ústy svého služebníka, našeho otce Davida, řekl: ‚Proč zuří národy a lidé zamýšlejí marné věci? Králové země se postavili a vládcové se shromáždili společně proti Pánu a proti jeho Kristu.‘“* Viděl jsem nejprve, že tito apoštolové, kteří zrovna viděli Ježíše, jak vystoupil do nebe a zůstali v Jeruzalémě až do vylití Ducha Svatého na Letnice, nyní směřují tuto naléhavou modlitbu „Bohu, který učinil nebe i zemi.“ V této modlitbě odkazují na Žalm 2, který je prorocký a mluví o Bohu vyvyšujícího Svého syna, pomazaného Mesiáše, „jeho Krista.“ Nezdá se, že by považovali Ježíše za Pána Boha, takže nemohli být „pouze Ježíš“ jako já. To mě srazilo na kolena, ale verše 27-30 mi zasadily poslední ránu, „knockout.“ *„V tomto městě se opravdu sešli Herodes a Pontius Pilát spolu s národy i s lidem Izraele proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi pomazal, aby učinili, co tvá ruka a tvůj úradek předem určily, že se má stát. A nyní, Pane, pohled’ na jejich hrozby a dej svým otrokům se vši smělostí mluvit tvé slovo; vztahuj svou ruku k tomu, aby se dala uzdravení, znamení a divy skrze jméno tvého svatého služebníka Ježíše.“* V této době byl Ježíš již v nebi, ale oni se modlí k „Pánu“ Bohu ohledně Jeho „svatého služebníka Ježíše,“ a „ve jménu tvého svatého služebníka Ježíše.“ To jsem nikdy za všechny ty léta v „Oneness“ Letniční církvi neslyšel. Vlastně používání takových termínů by možná vedlo k mému vyloučení, nebo přinejmenším by už mě nikdy nepozvali. Byli jsme vyučováni, že Ježíš je „Pán Bůh.“ Nikdy by jsme se nemodlili k Bohu ve jménu jeho služebníka Ježíše. Začalo mi být jasné, že něco je vážně špatného s mou doktrínou a porozuměním, kdo je Bůh. Proč jsem to dříve neviděl? Boží odpověď na tuto modlitbu je zaznamenána ve verši 31: *„Když se pomodlili, zatřáslo se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem Svatým a směle*

mluvili Boží slovo.“ Bůh byl očividně s jejich modlitbou a jejich porozumění Jeho a Jeho vztahu k Jeho synu Ježíši. Ukázal to, když zatřásl místem, kde se sešli a naplnil je Duchem Svatým. Krátce po tom co jsem si toto uvědomil, jsem se znovu podíval na trojiční doktrínu, a viděl jsem, že neodpovídá tomu, co znám z Písma. Nebyla biblická. Tak jsem na čas udělal to, co si myslím, že dělá mnoho křesťanů – vytěsnil jsem to do přihrádky „nerozumím“, a dále jsem se snažil milovat Boha. Ale zjistil jsem, že je to takové neuspokojivé, protože jak můžeme chválit Boha „v duchu a v pravdě“, jak říká Ježíš, že máme „chválit Otce“ (Jan 4:23-24), pokud nevíme pravdu o tom, kdo je? Věděl jsem, že apoštol Pavel řekl v Římanech 1:19-20: *„Protože to, co lze o Bohu poznat, je jim zřejmé; Bůh jim to zjevil. Jeho věčnou moc a božství, ačkoli jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa jasně vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže jsou bez výmluvy.“* Další otázka byla, jestli jsem ve své snaze vyvýšit Ježíše neupřednostňoval jeho před Bohem Otcem, kterému jedinému patří ta nejvyšší chvála. Pokračoval jsem v modlitbách, jak k Bohu tak k Ježíši, a končil jsem „ve jménu Ježíše“, což jsem věděl, že je správné. V roce 1986 jsem zažil duchovní zhroucení, které by bývalo bylo fatální, pokud by mně Bůh neposlal muže, kterého použil jako proroka. Probuzení, které pak nastalo v naší rodině a službě bylo zdokumentováno i v časopise *Charisma*. Má žena LaBreeska to také dobře popisuje ve své knize „Partneři v Emocích.“ Když ke mně Bůh promluvil skrze tohoto proroka tak mně ukázal, že je „Bůh Abrahama, Izáka, Jákoba, Bůh tvého Otce, a také tvůj Bůh.“ Označil se jako „Pán Bůh Zástupů.“ Řekl mi, že bych měl vědět, že „Elohim obrátil svůj zrak k mé cestě.“ Prostřednictvím toho proroka, který byl také z „Oneness“ církve, a byl zrovna tak překvapen tím, co bylo řečeno jako já, řekl „Nazýváš mě Pánem, a jsem On, říkáš mi Ježíš, a já tě slyším.“ Prosím všimněte si, že neřekl „já jsem Ježíš.“ Bůh mi řekl, „Když mě nazýváš Otcem, a uznáváš mě jako Otce, tak tě slyším a říkám ti synu.“ To byl jasně Bůh Starého Zákona. Byl jsem přemožen s vděčností Bohu za to, že zakročil v mém životě, a zachránil mě, a visel jsem na každém slovu, které řekl. Také jsem si uvědomil, že Bůh mluví jazykem, který jsem považoval za Starozákonní. Měli

bychom pochopit, že rozdělení v našich Biblích na Starý a Nový Zákon je dodatečně vytvořené překladateli, a může či nemusí být nápomocné k porozumění toho, co nám chce Bůh dnes říci. Někteří lidé mají vybudovanou zeď před S.Z., a prostě ho nečtou. Jeden známý kazatel mi před lety řekl „Nevím, proč máme S.Z. v Bibli. Není dnes pro nás a nečtu ho.“ Ano, Stará Smlouva byla dána Mojžíši, a obsahovala „krev býků a kozlů,“ ale je na tom mnohem více. Nová Smlouva, kterou Ježíš nazval „nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá“ (Lk.22:20). V Hebrejům se píše, že Ježíš se stal „ručitelem lepší smlouvy“ (7:22), ale v Bibli se rozhodně překrývají, a nelze porozumět jednomu bez druhého. Určitě neporozumíme Bohu, pokud nebudeme studovat a milovat celé Jeho slovo, protože je to stejný Bůh, a nezměnil se. Jak někdo správně řekl, „S.Z. je N.Z. skrytý, a N.Z. je S.Z. zjevený.“ Pavel řekl Timoteovi: „***Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem, a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.***“ (2.Tm 3:16-17). Strávil jsem mnoho času v následujících dnech a měsících trávením slov života, které ke mně Bůh promluvil, a také reflexí jmen, kterými se označil. Protože většinou nazýváme lidi podle jména, které nám sdělí, tak jsem začal tyto jména Boha v Písmu vyhledávat, a používat je v modlitbě, a vždy k němu přicházejí ve jménu Ježíše a skrze jeho krev. Jinými slovy jsem si přivlastňoval Kristovu spravedlnost a skrze něj jsem požadoval to, co mi vydobyl na kříži. Našel jsem něco velmi zajímavého v Exodu 3. kapitole. Když se Bůh zjevil Mojžíši v hořícím keři v poušti, tak řekl: „*Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův. Mojžíši si skryl tvář, protože se bál pohlédnout na Boha.*“ (v.6). „*Bůh ještě Mojžíšovi řekl: Toto řekneš synům Izraele: **Jahve, Bůh** vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův mě poslal k vám. **Toto je mé jméno navěky, toto je mé připomenutí z generace na generaci.***“ (v.15) Bůh říká, „Toto je mé jméno navěky.“ To řekl před asi 4 000 lety, a pokud je dnes stále „navěky,“ tak Boží jméno je stále „*Jahve, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.*“ Je krásné číst v Genesis, jak si Bůh povolal tyto tři muže, aby mu slou-

žili, a rozhodl se s nimi být navždy spojen. Když bylo Abrahamovi 90 let, tak se mu Bůh zjevil znovu, a změnil jeho jméno z Abrama na Abrahama (Otec národů). V Genesis 17:1 říká: „*Já jsem Bůh Všemohoucí. Chod' přede mnou a buď bezúhonný.*“ On se také ukázal Izákovi a řekl: „*Já jsem **Bůh tvého otce Abrahama**. Neboj se, protože já jsem s tebou, a požehnám ti a rozmnožím tvé potomstvo kvůli svému otroku Abrahamovi.*“ (Gn 26:24) Bůh se zjevil Jákobovi ve snu o andělech a žebříku do nebe v Genesis 28:13. „*Vtom nad ním stál Jahve a řekl: Já jsem Jahve, **Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův**. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu.*“ Bůh je nazván tímto jménem ještě několikrát v Písmu, včetně nejméně třikrát Ježíšem, jak jej citují evangelisté. Není divu, protože řekl Mojžíšovi, že to je Jeho jméno po všechny generace. V Deuteronomium 7:9 Bůh mluví o své smlouvě a milosrdenství s těmi, kteří ho milují po tisíce generací. To znamená nejméně 30 000 let, takže asi 25 000 po tisíciletém království bude Boží jméno stále „*Jahve, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.*“ Ohledně dalšího Božího jména, které mi sdělil „Jahve, Bůh zástupů“, tak ani já, ani muž, kterého ke mně Bůh poslal, jsme nevěděli kolikrát toto jméno používá. Je nazván „Bůh zástupů“ jedenáctkrát, včetně Amose 5:27: „*Odvedu vás za Damašek, praví **Jahve; Bůh zástupů je jeho jméno.***“ Bůh je nazván „Pán Bůh zástupů“ několikrát v S.Z. Našel jsem 230 míst, kde je nazván „Jahve zástupů“, včetně dvanácti míst, kde je specificky řečeno, že Jeho jméno je „Pán zástupů.“ Do té míry, co jsem byl schopen zjistit, to znamená „Pán Bůh nebeských armád andělů.“ „*Kdo to je, ten Král slávy? Jahve zástupů - on je Král slávy!*“ (Žalm 24:10). „Elohim je Hebrejské jméno pro Boha, a on je tak nazván 2 700krát v Bibli. Je to zpravidla přeloženo jako „Bůh.“ Není to množné číslo, tak jak někteří říkají, ale jednotné, protože náš Elohim, Bůh je „jeden Pán“ (Dt 6:4). Když je to aplikováno na jednoho Boha, tak je to vždy jednotného čísla. Zbavili jsme se S.Z. v našich srdcích a myslích, a s tím i těchto jmen pro našeho Boha? Jména, ve kterých bibličtí hrdinové, „*skrze víru přemohli královské říše, uskutečnili spravedlnost, dosáhli zaslíbení, zavřeli tlamy lvům, uhasili sílu ohně, unikli ostří meče, nabyli moci ve slabosti, stali se silnými ve válce,*

zahnali na útěk vojska cizinců. Ženy dostaly své mrtvé zpět vzkříšené.“ (He.11:33-35). Letniční „Oneness“ lidé věří a učí, že Boží jméno v N.Z. je Ježíš. Podívejme se, jestli je to pravda? Chci nejdříve říci, že miluji jméno Ježíš. Je to krásné jméno, mocné jméno. Je to jméno, skrze které jsem byl zachráněn, ve kterém jsem byl pokřtěn když mi bylo 10, o kterém jsem složil písně, a jméno před kterým se s pokorou skláním. Radostně vzdávám čest, chválu a slávu jménu Ježíši Krista, mému Pánu a Spasiteli. Není to ale jméno Pána Boha, nejvyššího Boha! Podívejme se do Lukáše 1:30-35: „*A anděl jí řekl: „Neboj se, Marie, neboť jsi nalezla milost u Boha. A hle, otěhotníš a porодиš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a **Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida**. Na věky bude kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování nebude konce.*“ Marie řekla andělovi: „*Jak se to stane, vždyť nepoznávám muže?*“ A anděl jí odpověděl: „*Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; **proto také to Svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží***.“ Anděl Gabriel mluvil k panně Marii o Bohu, Pánu Bohu a jeho synu Ježíši, ale není zde nic o tom, že jsou jeden a ten samý. Podívejme se, co říká anděl ve verši 35, „*Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také (z toho důvodu) to Svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží*.“ Všimněme si, že „Pán Bůh“ S.Z. je stále „Pán Bůh“ v N.Z. Mariina odpověď je zaznamenána ve verši 47: „*Má duše velebí **Pána** a můj duch se rozveselil v **Bohu, mém Zachránci***.“ Ona velebí Pána Boha a raduje se v „Bohu, mém Zachránci.“ V žádném případě nebyla tato milá židovská dívka vedena k představě, že Bůh, Svatý Izraele, se přemístí do její dělohy, ani že porodí Boha Syna, druhou osobu trojjediného Boha, pre-existující bytost. Anděl Páně také přišel k Josefovi a řekl: „*Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou ženu; neboť **co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého**. Porodí syna a dáš mu **jméno Ježíš**, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů*.“ (Mt.1:20-21) Anděl nepromluvil české jméno „Ježíš“ Josefovi, ale hebrejsky „Jehošua“ (zkráceně „Ješua“; potkáváme se s ním často v angl. transkripci „Yeshua“). Jméno Jehošua (Ješua) znamená „Jehova je naším záchrancem,“ (překladatelé naší Bible to samé jméno ve S.Z. přeložili „Jo-

zue“). Také je třeba říci, že jméno „Jehova“ není uznáváno židovskými učenici, ale dostalo se do křesťanství zhruba v roce 1520. Je odvozeno s „Tetragramatonu“ „JHVH“ („YHWH“). Ve většině českých překladů je překládáno jako „Hospodin.“ (Poznámka překladatele: Bůh se tímto jménem samozřejmě nikdy neoznačil, takže je to dost troufalá změna od překladatelů). Podívejte se na oznámení, které Boží anděl sdělil pastýřům, „*že se vám dnes narodil Zachránce, který je Kristus Pán, v městě Davidově.*“ (Lk 2:11). Šli ihned do Betléma, a viděli tam, nikoliv Boha, ale „*děťátko zavinuté do plenek a ležící v jeslích,*“

Zachránce Mesiáše. „*A náhle se s andělem objevilo množství nebeského vojska **chválícího Boha a říkajícího: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení.***“ (Lk.2:13-14) Bůh byl stále „na výsostech,“ ale mezi anděly i lidmi byla oslava, protože Boží jediný zplozený syn Ježíš Mesiáš se narodil v Betlémě. Když ho Marie políbila na tvář, tak bezpochyby věděla, že nelíbá tvář Boha. Byla židovka pevně vedena k základnímu vyznání Izraele, že Bůh je jediný, Jahve. Byla by zděšena, kdyby věděla, že později se k ní budou modlit miliony katolíků a uctívat jí jako „Matku Boží.“ Kdo bylo toto dítě? Podívejme se zpět na to, co o něm říkali proroci. Mesiánský druhý Žalm drží důležitý klíč. „*Srocují se králové světa a mocnáři se spolu radí proti Hospodinu, a proti **jeho pomazanému.***“ Vzpomeňme si na modlitbu učedníků ve Skutcích 4:27, kde o Ježíši mluví jako o „**Božím svatém služebníku, kterého Bůh pomazal.**“ Dále v druhém Žalmu je psáno: „*Přednesu Hospodinovo ustanovení. Řekl mi: **Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.***“ Ježíš byl zplozen v určitý den, a nikoliv ve věčnosti. Bůh nemá počátek; On je věčný. Ježíš měl počátek! Ježíš sám to říká ve Zjevení 3:14, „*Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, původ (počátek) Božího stvoření.*“ Ježíš je počátek (alfa) Božího stvoření, a Pavel to potvrzuje v Koloským 1:15, „*On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření.*“ Bůh promluvil o zplození svého Syna již před stvořením, aby poté byl zplozen v „plnosti času,“ generován Duchem Svatým v Marii. Slovo „zplodit“ znamená být otcem, přivést do existence. Pavel píše v Galatským 4:4: „*Když však **přišla plnost času,** vyslal Bůh svého*

Syna, *narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem.*“ V Hebrejům 9:26 se píše: „Nyní však **je zjeven jednou při dokonání věků** ke zrušení hříchu skrze svou obět.“ V Hebrejům 1:1-2: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; **na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu.**“ Prosím uvědomme si, proč Bůh nemluvil k „otcům“ skrze Ježíše, ale skrze proroky. **Ježíš tam nebyl** v té naší realitě. On byl zjeven v těchto posledních dnech v Betlémě. „Když uvádí Prvorozeného do světa, praví: *„Ať se mu pokloní všichni andělé Boží.*“ (He 1:6) Kdy Bůh ustanovil, že Ježíš má být uctíván Božími anděly? Nikoliv ve věčnosti před stvořením, protože Ježíš tam nebyl, ale prvorozený byl rozhodně uctíván anděly a lidmi, když ho Bůh uvedl do světa. Ježíš byl počátkem Boží tvořící mysli a v plánu a mysli Boha existoval jako *logos* (slovo) v Boží realitě, před vším stvořením, jak vidíme v Janovi 1:1. Ale do naší reality přišel „v čase“ zplozen, a narozen z panny. Všimněme si, že Jan nepíše, „Na počátku byl Syn, a ten Syn byl s Bohem.“ V Římanům 4:17 nám Pavel ukazuje rozdíl mezi Boží a naší realitou, když říká, že „Bůh... povolává to, co není, jako by bylo.“ Když vyslovíme nějaký náš záměr, tak se možná stane anebo ne, ale když Bůh vysloví záměr, je to již hotové. To je důvod, proč ve Zj.13:8 může být řečeno, že „Boží Beránek byl zabitý od založení světa“ (ve většině českých překladů přeloženo nepřesně), protože to již bylo hotové v Božím plánu a záměru (Jeho realitě), ale v naší realitě se to stalo až kolem roku 30. (Více na toto důležité téma v další kapitole.) Podívejme se na Ježíšovu modlitbu k Otci v Janovi 17: „*Oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl, dříve než byl svět.*“ (v.5) „...jsi mne miloval **před založením světa.**“ (v.24) Zde se nepíše, „od věčnosti,“ protože Ježíš neexistoval od věčnosti, ale jeho sláva byla vyřčena, a on byl milován již před založením světa. Na závěr této kapitoly si odpovíme ještě jednu otázku. Když Ježíš řekl v Janovi 5:43 „*Já jsem přišel ve jménu svého Otce*“ myslel tím, tak jak učí „Oneness,“ že jméno Boha Otce je Ježíš Kristus? Ani náhodou! Ježíš řekl v Janovi 10:25, „*Skutky, které já činím ve jménu svého Otce.*“ V 1.Sam 17:45 David říká obrovi, „*já jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů.*“ Znamená to, že Boží jméno bylo David? Jistěže ne! Znamená to, že David šel

v moci a autoritě Boha, tak jako Ježíš přišel v moci a autoritě Otce. Pokud by Ježíš chtěl, abychom věřili takové radikální pravdě jako „jméno Boha Otce je Ježíš“, tak by nám to řekl jasně a více než jednou. Pán Bůh („Hospodin“) Staré Smlouvy je stále stejný Pán Bůh Nové Smlouvy, a žádný z apoštolů nenaznačuje, že by to byl Ježíš.

Jan 5:44 (slova Ježíše): „*Přijímáte slávu jedni od druhých, ale slávu, která je od jediného Boha, nehledáte*“ „*Přijímáte chválu jedni od druhých, ale chválu, která je od samotného Boha, nehledáte*.“ „*Oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte!*“ (Ekumenický překlad).

Kapitola 6

KDE JE JEŽÍŠ NYNÍ?

„*Výrok Jehovův (Hospodinův) mému pánu: **Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.***“ (Žalm 110:1) „*Potom, když jim to pověděl, byl Pán Ježíš vzat vzhůru do nebe a **posadil se po pravici Boží.***“ (Marek 16:19) Někdo spočítal, že v N.Z. je 33 citací a odkazů na Žalm 110, což z něho dělá nejvíce citovanou pasáž S.Z. v N.Z. To nám naznačuje jak je důležitý pokud chceme mít jasné porozumění toho, kdo je Ježíš ve vztahu k Bohu jeho Otci, kterého nazývá svým Bohem mnohokrát v N.Z. Ježíš cituje tento Žalm v Matoušovi 22:42-45 jako odpověď svým kritikům, kteří nevěřili, že je Kristus (Mesiáš), syn Davida. Ve verši 45 se jich ptá, „*Jestliže ho tedy David nazývá Pánem, jakpak je jeho synem?*“ Ježíš nenechal nikoho na pochybnostech, že je syn Davida, ale také Davidův Pán, ten druhý Pán zmíněný v Žalmu 110:1. Všimněme si znovu, „Pán (Jahve) řekl mému Pánu.“ Je velice důležité si všimnout, že někdy když Písmo používá slovo „Pán“ může to být *Adonai* používané pouze na Pána Boha anebo *Adoni* „mistr“, které je v Bibli použito nejméně 195-krát na označení ctihodných mužů, „nadřízených.“ Ten verš popisuje jak Pán Bůh (*Adonai*) řekl mému (Davidovu) Pánu (*Adoni*) „*Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.*“ Další otázka je, stalo se tak? Je Ježíš

Boží Syn posazený po pravici Boha Otce, Nejvyššího Boha? Nejdříve se podívejme na některé skutečnosti ohledně Boha Otce. On je duch. Ježíš říká, „*Bůh je duch*“ (Jan 4:24). Duch nemá maso a kosti (Lk.24:39). Ale Bůh má „formu, podobu.“ V Genesis 1:27 se píše, „*Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu.*“ Dále pak: „*Kdo prolévá krev člověka, jiným člověkem bude prolita krev jeho. Vždyť k obrazu Božímu učinil Bůh člověka.*“ (Gn 9:6). V Genesis 5:1: „*V den, kdy Bůh stvořil člověka, učinil ho v podobě Boží.*“ Abychom si byli jistí, co znamená „k obrazu Božímu,“ nebo „v podobě Boží,“ tak se můžeme podívat na verš 3, kde je psáno „*zplodil (Adam) syna ke své podobě jako svůj obraz. Dal mu jméno Šét.*“ Tak jako Šét vypadal jako Adam, Adam vypadal jako Bůh. Ale žádný člověk neviděl Boha v Jeho plné a ohromující slávě. „*Boha nikdo nikdy neviděl*“ (Jan 1:18). Ježíš řekl židům, kteří na něj hleděli a naslouchali mu: „*A sám Otec, který mne poslal, vydal o mně svědectví. Vy jste nikdy neslyšeli jeho hlas ani jste neviděli jeho podobu.*“ (Jan 5:37). Bůh se samozřejmě ukázal člověku v různých podobách, a jako Bůh se může zjevovat, jak je mu libo. Bůh se zjevil Adamovi a Evě v nějaké podobě v Edenské zahradě (viz. kapitoly 2 a 3 Genesis). Bůh spolu s dvěma anděly navštívil Abrahama a Sárů v jejich stanu v Mamre, a viděli Pána v lidské podobě (Gn.18:2) a připravili jim jídlo. (To se může zdát velice zvláštní, ale měli bychom brát Boží slovo tak, jak je). Štěpán potvrdil ve Skutcích 7:2, že „*Bůh slávy se ukázal našemu otci Abrahamovi, když byl v Mezopotámii.*“ Bůh se zjevil Mojžíši ve formě hořícího keře (Ex 3:4). Bůh vedl Izrael „*ve dne v oblakovém sloupu... a v noci v ohnivém sloupu, aby jim svítil.*“ (Ex 13:21). V Numeri 11:25 je řečeno, že „*Jahve sestoupil v oblaku, promluvil k němu (Mojžíšovi).*“ V Exodus 24:9-11 je ohromující svědectví, když se Bůh zjevuje starším Izraele: „*Nato vystoupil Mojžíš i Áron, Nádab i Abihú a sedmdesát ze starších Izraele, a viděli Boha Izraele, a pod jeho nohama cosi podobné safírové dlažbě, průzračné jako samo nebe. Ale proti nejprednějším ze synů Izraele nevztáhl ruku; ačkoliv spatřili Boha, jedli a pili.*“ Prorok Izajáš viděl Pána Boha v nějaké ohromující podobě: „*V roce, kdy zemřel král Uzijáš, jsem viděl Panovníka sedícího na trůnu vysokém*

a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové, každý měl po šesti křídlech: Dvěma si zakrývali tvář, dvěma si zakrývali nohy a dvěma létali, a jeden na druhého volal: Svátý, svátý, svátý je Hospodin zástupů; celá země je plná jeho slávy! A čepy prahu se otrásaly od hlasu toho, který volal, a dům byl plný kouře. I řekl jsem: Běda mi, jsem zničen, protože jsem člověk nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů, a **mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů!**“ (Iz 6:1-5). Všimněme si, že neříká, že by to bylo ve vidění. Je ještě mnoho dalších příkladů. Podívejme se na ještě jeden z nich. V Lukáši 3:21-22 je psáno: „Stalo se, když byl křtěn všecken lid, a když i Ježíš byl pokřtěn a **modlil se, že se otevře lo nebe a sestoupil na něho Duch Svátý** v tělesné podobě jako holubice, a **z nebe zazněl hlas**: „Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.“ To nebyl Duch Svátý ve své roli jako křtitel, to zaslíbení od Otce, o kterém jim Ježíš řekl: „To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; **dosud totiž Duch svátý nebyl dán**, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.“ (Jan 7:39) Samozřejmě, že Duch Svátý a Duch Boží jsou stejná osoba, protože je pouze jeden duch, kterého pisatel listu Židům nazývá „věčný duch“ (He 9:14). Duch Boží sestoupil na Ježíše v podobě holubice. To samozřejmě neznamená, že Bůh se stal holubicí, ale pouze použil tělesnou formu holubice pro tento významný okamžik. V Duchu je Bůh všude, je všudypřítomný, na všech místech v každém okamžiku. Ale Bůh má také fyzickou přítomnost. Adam a Eva „se ukryli před tváří Boha“ (Gn 3:8) „Kain odešel od Hospodina a pobýval v zemi Nódu na východ od Edenu.“ (Gn 4:16) David se modlil „Neodvrhuj mě od své tváře, svého svatého Ducha mi neber!“ (Ž 51:13) „Tehdy se přede mnou budou trást mořské ryby a nebeské ptactvo, polní zvěř a každý plaz, plazící se po zemi, i každý člověk, který přebývá na povrchu země.“ (Ez 38:20) „Hospodinův dům, naplnil oblak, takže kněží nemohli kvůli tomu oblaku stát a sloužit, protože Hospodinova sláva naplnila Boží dům.“ (2.Pa 5:13-14). Boží přítomnost je pocítena (Job 4:14-17). Boží přítomnost je slyšitelná (Sk 2:2). Boží přítomnost přináší uzdravení „A byla tam Pánova moc, aby je uzdravoval“ (Lk 5:17). Boží přítomnost přináší radost. „hojnost radosti je tvá přítom-

nost“ (Ž 16:11). Ano, nejvyšší Bůh, Pán Bůh zástupů (nebeských armád andělů), Věčný Duch, naplňuje celý vesmír i zemi, a žádná slova ho nedokážou dostatečně popsat. Nezapomeňme ale, že je osoba s osobností, city, emocemi, a hlavně je láska, svatá láska. Ten kdo nestuduje S.Z., nemůže porozumět Jeho milosti, trpělivosti a odpuštění v Jeho citlivém jednání s člověkem. Například: Představte si Boha samotného v Edenské zahradě den poté, co kvůli Jeho svaté spravedlivosti musel vypovědět Svě děti, Adama a Evu, protože nemůže mít obecenství s hříchem. Představte si Boha zabíjejícího zvířata, které stvořil a miloval, aby Adam a Eva mohli přikrýt svou nahotu. Představte si Boha jak truchlí nad zdegenerovaným lidstvím ve dnech před potopou, protože člověk se stal násilnický a zlý. „*I viděl Hospodin, jak mnoho je na zemi lidského zla, a že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé, a Hospodin litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci.*“ (Gn.6:5-6). Ta poslední fráze doslova znamená, že jeho srdce bylo plné bolesti. Nyní si znovu přečtete zlatý verš celé Bible Jan 3:16. Pouze jeden člověk, vyjma Božího jednorozeného Syna, se přiblížil k spatření Všemohoucího Boha ve Svě slávě. Velký prorok Mojžíš, který je v Nu.12:3 nazván nejpokornějším člověkem na zemi, a který je prototypem Ježíše měl těžkosti s vyvedením Izraele do zaslíbené země. Bůh ho v Exodus 33:14 ujistil těmito slovy, „*Moje přítomnost půjde s tebou a dám ti odpočinek.*“ Ale Mojžíš chtěl více, a řekl ve verši 18, „*Ukaž mi svou slávu!*“ A Bůh odpověděl: „*Nechám projít kolem tebe všechnu svou dobrotu a zavolám před tebou jméno Jahve. Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji. Řekl: Nemůžeš vidět mou tvář, neboť člověk mě nemůže vidět, a zůstat naživu. A Jahve řekl: Zde je místo u mě; zůstaň stát na skále. I stane se, až bude přecházet má sláva, postavím tě do skalní dutiny a položím na tebe svou dlaň, dokud nepřejdu. Pak sejmu svou dlaň, a uvidíš má záda, ale má tvář nebude vidět.*“ Vidíme z této pasáže, že Bůh má „tvář“, „dlaň“, a „záda.“ Bůh řekl Mojžíšovi, aby vytesal dvě kamené desky, na které by napsal desatero, a měl vyjít na vrch Sinaj příští ráno, což udělal. „*Jahve sestoupil v oblaku, stál tam s ním a zavolal jméno Jahve. Jahve prošel kolem něho a zavolal: Jahve, Jahve, Bůh*

soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštěvuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci. Mojžíš rychle poklekl na zem, klaněl se“ (Ex 34:5-8). Když Mojžíš sešel z hory s desaterem, po tom, co kolem něj prošel Bůh tak nevěděl, že jeho obličej celý září, „synové Izraele nemohli pohledět Mojžíšovi do tváře kvůli slávě jeho obličeje“ (2.Kor 3:7) Podívejme se na Exodus 34:30, 31, 33, 35: „Když Áron a všichni synové Izraele uviděli Mojžíše, a hle, **kůže jeho tváře zářila, báli se k němu přiblížit**. Mojžíš však na ně zavolal a Áron i všichni předáci v pospolitosti se k němu vrátili; Mojžíš k nim promluvil. Když s nimi Mojžíš domluvil, **dal si na tvář závoj**. Synové Izraele viděli Mojžíšovu tvář, že kůže Mojžíšovy tváře zářila. Mojžíš si tedy bral závoj zpět na tvář, dokud s ním nešel mluvit.“ Mojžíš a děti Izraele měli setkání s Elohim, které je nenechalo na pochybách, že On je ten jediný Bůh, a Bůh se postaral o to, aby to tak zůstalo. Zvažte tento zážitek, popsáný v Exodus kapitolách 19 a 20: „Třetího dne, když nastalo jitro, se na hoře objevilo **hřmění, blesky a ohromný oblak, a ozval se velmi silný zvuk beraního rohu**. Všechn lid v táboře se trásl. **Mojžíš vyvedl lid z tábora vsříc Bohu**, a oni se postavili na úpatí hory. Celá hora Sínaj byla zahalená kouřem, protože na ni **sestoupil Jahve v ohni**. Vystupoval z ní kouř, jako kouř z hrnčířské pece, a **celá hora se velice trásla**. Zvuk beraního rohu byl stále silnější a silnější, Mojžíš mluvil, a **Bůh mu hlasitě odpovídal**.“ (Ex.19:16-19) „Všechn lid sledoval **hřmění a blýskání**, zvuk beraního rohu a horu **zahalenou kouřem**. Když to lid sledoval, **roztráslí se** a zůstali stát opodál. Řekli Mojžíšovi: Mluv s námi ty, a budeme naslouchat. **Ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli**. Mojžíš lidu odpověděl: Nebojte se, protože Bůh přišel, aby vás vyzkoušel, a **aby na vás byla bázeň před ním, abyste nehřešili**. Lid zůstal stát opodál, a Mojžíš přistoupil k husté temnotě, kde byl Bůh. Jahve řekl Mojžíšovi: Toto řekneš synům Izraele: **Sami jste viděli, že jsem s vámi mluvil z nebe**. Neuděláte si vedle mne bohy stříbrné, neuděláte si ani bohy zlaté.“ (Ex 20:18-23) Bůh věděl, že tito lidé, které povolal aby byli Jeho, a s kterými uzavřel věčnou smlouvu na

Sinaji, lid, skrze který dá světu Desatero a Mesiáše, byl a bude vystaven mnoha falešným bohům; a nechtěl, aby kdy zapomněli na tento den! V jejich myslích byli čerstvé vzpomínky na mnoho bohů Egyptanů. Navíc brzy měli přijít do styku s Kanaánskými národy, kteří měli bohy žádající si hrůzné praktiky, jako chrámová prostituce a dětské oběti. Bůh je chtěl naučit, že On je jediný Bůh, a není jiného Boha než On. Je Všemohoucí a osobní, ví vše, a mluví z nebe ohromujícím hlasem, který otřásá světem! Vyvolává zdravou bázeň, takovou, že i Boží muž Mojžíš říká: „*Jsem zděšen a třesu se.*“ (He 12:21). Co se stalo s bázní před Bohem v dnešní době?! Někteří křesťané a kazatelé se chovají, jako kdyby Bůh byl jejich „kámošem“, někdo, koho můžou povolat, aby udělal to, či ono. Část odpovědi je ve faktu, že jsme zredukovali Boha v našich myslích na člověka, Ježíše z Nazaretu, a to, co vidíme, toho se nebojíme. Ježíš nikdy neřikal, abychom před ním měli bázeň, ale důrazně nás varoval před svým Bohem: „*Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má pravomoc vás po zabítí uvrhnout do Gehenny. Ano, pravím vám, **toho se bojte.***“ (Lk 12:5) Pokud Bůh vládne nade všemi, kde je Jeho trůn? Pokud v Písmu najdeme odpověď na tuto otázku, tak odpovíme na otázku na začátku této kapitoly, kde je Ježíš nyní? V Boží všudypřítomnosti „*jsou nebesa jeho trůnem a země podnoží jeho nohou*“ (Iz 66:1). Ale Písmo jasně učí, že „nebe“ je reálné, geografické místo, kde je opravdový chrám Boha, a kde Všemohoucí sedí na svém trůnu. Když Ježíš nakrmil zástupy „*vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, požehnal*“ (Mt 14:19). Král David říká v Žalmu 11:4, „*Jahve je ve svém svatém chrámu, **Jahve je v nebesích na svém trůnu.***“ Boží prorok Mikajáš popisuje scénu od Božího trůnu takto: „*Slyš tedy Hospodinovo slovo: **Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu,** a celý nebeský zástup stál kolem něj, **po jeho pravici a levici.** Hospodin řekl: *Kdo přemluví Achaba, aby vytáhl, a padl u Rámot-gileádu? Jeden říkal to, a druhý říkal ono, až vyšel jeden duch, postavil se před Hospodinem, a řekl: Já ho přemluvíím. Hospodin se ho zeptal: Čím? Odpověděl: Vyjdu a stanu se živým duchem v ústech všech jeho proroků. Hospodin řekl: Ty ho přemluvíš, ano, dokážeš to. Vyjdi a učiň to.*“ (1.Kr 22:19-22). Boží trůn je místo, kde je mnoho*

andělů, a Bůh zde přijímá a posílá své posly, a kam také přichází Satan, aby obviňoval vyvolené. (Viz také Mt 5:34, 18:10, Mk 13:32, Job 1:6-7, 2:1, Zj 12:5, 7-10). Ježíš řekl o malých dětech: „*Dávejte si pozor, abyste nepohrdli ani jedním z těchto maličkých. Neboť vám pravím, že jejich andělé v nebesích stále hledí na tvář mého Otce, který je v nebesích.*“ (Mt 18:10) Když byl anděl Gabriel poslán k Zachariášovi, aby mu oznámil, že se mu narodí syn Jan, tak řekl: „*Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem, a byl jsem poslán, abych k tobě promluvil a oznámil ti tuto radostnou zprávu.*“ (Lk 1:19). O šest měsíců později byl Gabriel poslán k panně Marii, aby ji oznámil početí Ježíše. Gabriel věděl, že **neoznamuje Marii narození Boha, od kterého z nebe přicházel**, ale Božího syna. „*A anděl jí odpověděl: „Duch Svatý přijde na tebe, a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také (z toho důvodu) to Svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží.*“ (Lk 1:35). Gabriel oznamoval Ježíše, Mesiáše, který později vešel „*do samého nebe, aby se nyní za nás ukázal před Boží tváří.*“ (He 9:24). Boží trůn je místem nevýslovné nádhery, kde je posazen Bůh a přijímá chvály, a kde je posazen i Ježíš, jak je řečeno v Zj 3:21: „*Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn.*“ Evangelista Marek popisuje Ježíšův odchod ze země a jeho příchod do nebe takto: „*Potom, když jim to pověděl, byl Pán Ježíš vzat vzhůru do nebe a posadil se po pravici Boží.*“ (Mk 16:19). Král David to již předpověděl tisíc let před tím, a je velice obtížné to uvést do souladu s trojičným učením. V Hebrejům 1:3 je psáno: „*On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.*“ V Hebrejům 8:1 pak: „*To podstatné na tom, co je řečeno, je toto: Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích.*“ Hebrejům 10:12-13: „*On však přinesl jedinou oběť za hříchy, a navždy usedl po pravici Boží, a nadále jen čeká, až jeho nepřátelé budou položeni za podnož jeho nohou.*“ Toto je Ježíš, Boží prvorozený Syn, Mesiáš a Davidův Adoni (Pán) očekávající to, co mu bylo prorocky zaslíbené v Žalmu 110:1. Bůh sám samozřejmě nic takového nečeká. Ježíš, Jeho Syn,

má právo očekávat to, co mu Otec zaslíbil. „*Upřeně hledíce k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu.*“ (He 12:2) Petr to velice dobře shrnuje ve svém důležitém Letničním kázání! „*Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil, a my všichni jsme toho svědky. Když byl tedy vyvýšen pravicí Boží, a přijal od Otce zaslíbeného Ducha Svatého, vylil to, co vy nyní vidíte i slyšíte. Neboť David nevystoupil na nebesa, ale sám říká: ‚Řekl Pán mému Pánu: Sed’ po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.‘ At’ tedy všechen dům Izraele s jistotou ví, že Bůh učinil toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, i Pánem i Mesiášem.*“ (Sk 2:32-36). Ve Skutcích kapitole 6. mluví Bible o Štěpánovi, jednomu ze sedmi diakonů církve v Jeruzalémě, který „*plný milosti a moci, činil mezi lidem veliké divy a znamení*“ (Sk 6:8). Byli zde nevěřící židé, kteří argumentovali se Štěpánem o křesťanské zvěsti: „*Ale nemohli odolat moudrosti a Duchu, v němž mluvil. Potom tajně navedli muže, kteří říkali: ‚Slyšeli jsme jej mluvit rouhavé výroky proti Mojžíšovi a proti Bohu.‘ Tak pobouřili lid a starší i učitele Zákona, přišli, násilím se ho chopili, a přivedli do velerady.*“ (Sk 6:10-12). Když bylo Štěpánovi dovoleno promluvit, tak kázal jedno z nejmocnějších kázání zaznamenaných v Písmu. Začal Abrahamem a převyprávěl příběh Božího jednání s Izraelem až po nedávné ukřižování Ježíše. „*Když to slyšeli, běsnili ve svých srdcích a skřípali proti němu zuby. Ale on, plný Ducha Svatého, upřeně pohlédl k nebi, a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: ‚Hle, vidím nebesa rozevřená a Syna člověka, jak stojí po pravici Boží.*“ (Sk 7:54-56) Toto jsou slova muže, který stojí v tváři v tvář smrti. U soudu mají slova umírajícího velkou hodnotu, protože je obecně známo, že člověk bývá nejupřímnější, když ví, že umírá. O kolik více někdo, kdo je „plný Ducha Svatého.“ Štěpán viděl tuto scénu v nebi, a popsal ji. Všimněme si, že Ježíš „stál“ pravděpodobně připraven uvítat jeho věrného služebníka, prvního z mnohých mučedníků pro pravdu. To by mělo postačit k dokázání toho, kde je Ježíš nyní. Ještě se ale můžeme podívat do Římanům 8:34: „*Kdo je ten, který je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel, a byl i vzkříšen z mrtvých, je na*

pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ Takže apoštol Pavel nám říká v tomto verši, ne jenom kde je Ježíš, ale, co tam dělá. Je tam jako náš přimluvce, náš advokát, náš prostředník. Slovo prostředník vypovídá o přítomnosti třech stran: ten který se přimlouvá, ten ke komu se přimlouvá, a ten za koho se přimlouvá. To je, proč je v Hebrejům 7:25 psáno: „*Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.*“ Izajáš 59:16 nám nějakých 700 let před Kristem říká, že není žádný přimluvce. Takže díky Bohu, že nám jednoho dal, že ho počal z lůna panny Marie. 1.Janův 2:1: „*Moje děti, toto vám píši, abyste nezhrěšili; a jestliže by někdo zhřešil, máme u Otce Zastávce, Ježíše Krista, toho spravedlivého.*“ V prvních deseti kapitolách listu Židům je nám do detailu vysvětlena Ježíšova služba za nás. V kapitole 3. verši 1. je Ježíš nazván „*apoštol a velekněz našeho vyznání.*“ V Mojžíšově zákoně vcházel velekněz do Svatyně Svatých v Chrámu, aby prezentoval Bohu oběť krve pro obmytí hříchů za sebe i za lid. To ukazovalo na Ježíše, který měl prezentovat Bohu oběť – sám sebe a svou krev – na obmytí hříchů jednou a navždy. Prosím pochopme následující Biblický fakt. Služba Ježíše za nás neskončila, když vystoupil do nebe. Podívejme se do Židům 8:1-2: „*Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán (Bůh), a ne člověk.*“ (v nebi) List Židům byl napsán asi 32 let po Ježíšově nanebevstoupení, ale pro inspirovaného autora byl Ježíš stále „služebník.“ Ve verši 6 se píše: „*Nyní však dosáhl význačnější služby, tak jako je i prostředníkem lepší smlouvy.*“ Ježíš náš velekněz a prostředník **ne-může být Bůh**, a jeho služba jako velekněze bude trvat navždy. „Ty jsi kněz **navěky**“ (He 5:6). „*Náš předchůdce Ježíš, který se na věčnost stal veleknězem*“ (He 6:20) „*Syna, který se stal dokonalým veleknězem na věčnost*“ (He 7:28). „*Protože však on sám zůstává na věčnost, má nezměnitelné kněžství.*“ (He 7:24). Pavel mluví o Boží moci v Efezkým 1:19 a ve verši 20. píše: „*Tu uplatnil v Kristu, když jej vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích.*“ My jako následovníci Krista jsme posazeni na „*nebeských místech*“ (Ef 2:6) ale Bůh a Ježíš jsou posazeni na nebeském místě. V Izajáši 57:15 je

psáno, že Bůh „*bydlí na vysokém a svatém místě.*“ V Koloským 3:1 je psáno: „*Jestliže jste tedy s Kristem vstali, usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici.*“ „*Avšak pravím vám, od nynějška spatříte **Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích.***“ (Mt 26:64). Proč je to tolikrát opakováno v Písmu? Bůh zřejmě nechce, abychom měli jakékoliv pochybnosti o tom, kde je Ježíš nyní. Kde je už téměř 2 000 let před svým druhým příchodem? **Posazen v nebesích na Boží pravici.** Dvě osoby, jedna Všemohoucí Bůh, a druhá jím zázračně zplozený syn, vyřčen již před založením světa („slovo“), a zplozen v **čase.**

„(Inkarnace) popisuje křesťanskou doktrínu, že pre-existující Syn Boha se stal člověkem v Ježíši. Nikdo ze synoptiků (Matouš, Marek, Lukáš) se nezabývá otázkou Ježíšovy pre-existence. Pavel nikde přímo nepopisuje „inkarnaci.“ **Až církevní otcové třetího a čtvrtého století rozvíjejí teorii inkarnace.**

Použití slova „ustanoven“ v Římanům 1:4 indikuje, že v této fázi dějin křesťanského myšlení titul „Syn Boha“ označoval pozici či funkci v dějinách spásy spíše, než metafyzickou kvalitu, jako v pozdější dogmatice. Toto použití je v souladu s S.Z. židovským myšlením. (Popis narození u Matouše a Lukáše) nenaznačují pre-existentční – inkarnační Christologii nebo božské synovství v metafyzickém smyslu. Spíše to svědčí o Ježíšově před-určení od početí pro mesiášskou roli v dějinách spásy. Funkční smysl božského synovství je objasněn v Lukášovi 1:32-33.

Je obecně přijímáno, že církevní otec Tertulian (A.D. 145-220) buď zavedl termín trojice anebo byl první, který ho použil ve vztahu k Bohu. Explicitní doktrína trojice byla formulována v post-apostolské době. Pokusy najít tu doktrínu v S.Z., nebyli, a nejsou úspěšné. Formální doktrína Boží Trojice tak jak byla definována velkými církevními koncily čtvrtého a pátého století není nikde v N.Z.“ (*Harper-Collins Biblický Slovník*, 1996).

JÁ A MŮJ OTEC JSME DVA

„Jestliže já přece soudím, můj soud je pravdivý, protože nejsem sám, ale jsem já a ten, který mne poslal, Otec. A ve vašem Zákoně je napsáno, že svědectví dvou osob je pravé. Jsem to já, kdo svědčí o sobě, a svědčí o mně také ten, který mne poslal, Otec.“ (Jan 8:16-18)
„Všechno je vaše, vy pak jste Kristovi, a Kristus Boží.“ (1. K 3:22-23).

Položím otázku, která se mnohým bude zdát zvláštní, a pro mě je velice smutná. Jak jsme ztratili Boha? Žijeme ve světě, který stvořil, čteme Jeho knihu, Bibli, kde Jeho proroci, apoštolové, a nejdůležitěji Jeho Syn Ježíš, mluví tolik o Něm. Jak jsme ztratili Pána Boha, Svatého Izraele? Veliká většina křesťanů dnes nemá pravý biblický koncept Boha. Největší část křesťanů dnes má Boha rozděleného na tři osoby, „Svatou Trojici“- „stejně Slávy, spolu-věčného Majestátu.“ Další segment křesťanů, „Oneness“ – Pouze Ježíš, vyvýšili Ježíše ve svých srdcích a myslích na pozici, která patří **pouze nejvyššímu Bohu, Otci**, „*jedinému pravému Bohu*“ (Jan 17:3). Je (jsou) Bůh tři? Je Bůh komisí třech? Odpověď Bible je: NE! Přes 10 000krát v Písmu je Bůh popisován v jednotném čísle. Více jak 1 300krát v N.Z. se termín „Bůh“ jasně vztahuje na Boha Otce. Pavel píše „Bůh“ zhruba 500krát, a ani jednou nelze dokázat, že mluví o Ježíši. Bůh je jedna osoba! Ježíš je jedna osoba! Bůh Otec je jediný pravý Pán (*Adonai*) Bůh, a Ježíš je jediný Pán (*Adoni*) Mesiáš, kterého Bůh poslal. (Jan 17:3). Když je o Bohu psáno v Bibli jako o jedné „osobě“, tak to neznamena, že bychom o něm mohli uvažovat jako o člověku. Znamená to, že není pouze silou, „energií“, ale je „osobou“ mající mysl, osobnost, emoce a vůli. Co se můžeme o „osobě“ Boha dozvědět z Bible? V první kapitole Genesis čteme, že Bůh je Stvořitel, že tvoří a že je jeden Bůh. V druhém verši čteme, že Bůh má Ducha, že je duchovní podstaty, a je v pohybu, „vznáší se nad vodami.“ Ve verši 3 čteme, že Bůh mluví, a ve verši 4. se dozvídáme, že Bůh má pocity. Bůh viděl, že světlo je dobré. Ve verši 26 se dozvídáme, že Bůh

má podobu, formu. Nenechme se zmást tím, že Bůh zde mluví v množném čísle. V Jobovi 38:4-7 (časově první knihou Bible napsanou ještě dříve, než Genesis) Bůh říká Jobovi, že při stvoření „*všichni Boží synové (andělé) hlaholili*.“ Takže tam byli andělé, a my jsme byli stvořeni k jejich a Božímu obrazu. To je proč většina andělů, kteří se zjevují v Písmu, vypadají jako lidé. Ti, kteří přišli k Abrahamovi v Genesis, kapitole 18, vypadali jako lidé. Ti dva, kteří byli posláni do Sodomy, vypadali tak jako lidé, že perverzní Sodomští se je snažili zneužít. V He 13:2 čteme, že „*někteří nevědomky pohostili anděly*.“ V Genesis 1:27 čteme, že „*Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu*.“ V Genesis 5:1 pak, že Bůh nás „*učinil v podobě Boží*.“ Ve verši 28 vidíme, že **Bůh žehná**, a že dává povely. On také s oblibou **deleguje autoritu** a nám dal „*abychom panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobyt看em a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi*.“ V druhé kapitole verši 17 čteme, že **Bůh má pravidla**, a že **porušení těch pravidel má své následky** „*ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš*.“ **Bůh může odebrat život**, který dal. Ve verši 23 se dozvídáme, že Bůh není jediný, který mluví. Adam mluví, Eva mluví, a satan mluví, a protiřečí Bohu. Nejdříve se snaží zpochybnit to, co řekl Bůh, „*Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?*“ (Gn 3:1), a pak, „*Had ženě řekl: Jistě nezemřete*.“ Poslechli toho špatného, zhřešili proti Bohu, a byli vyhnáni ze zahrady, a ten den zemřeli duchovně i fyzicky. „*Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích, a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili... Přesto smrt vládla od Adama...*“ (Ř 5:12, 14). Ale Bůh měl plán! I když Ježíš ještě nebyl „na světě“ při stvoření, tak vidíme z Písma, že Bůh již před tím, než začal tvořit svět a člověka, vyřknul svůj záměr mít Syna. On tvořil již se svým Synem na mysli. Vyřčen před časem, že bude zplozen v čase z panny. Ježíš „*počátek Božího stvoření*“ (Zj 3:14) (Ek. překlad). Ježíš „*prvorozený všeho stvoření*“ (Kol 1:15). V naší realitě nebyl Ježíš při stvoření; Bůh nepotřeboval pomoc. „*To-to praví Jahve, tvůj vykupitel, a ten, který tě utvářel od lůna matky*:

*Já jsem Jahve, který činím všechno: **Já sám roztahuji nebesa**, kdo byl se mnou, když jsem rozprostíral zemi?“ (Iz 44:24) „Toto praví Jahve, Svatý Izraele a jeho Tvůrce: Na přicházející věci se mě vyptávejte! Ohledně mých synů, díla **mých rukou** mi chcete přikazovat? **Já** jsem učinil zemi i člověka na ní jsem stvořil. **Já -mé** ruce roztáhly nebesa - a přikazuji celému jejich zástupu.“ (Iz 45:11-12) „Jahveho slovem byla učiněna nebesa, a **dechem jeho úst** všečen jejich zástup.“ (Ž 33:6) „Což nemáme všichni **jednoho otce**? Cožpak nás nestvořil **jeden Bůh**?“ (Mal 2:10)*

Kdo stvořil vše? Bůh Otec sám!

*„Ó hlubino bohatství a moudrosti i poznání Božího! Vždyť z něho a skrze něho a pro něho jsou všechny věci. Jemu buď sláva na věky. Amen.“ (Ř.11:33, 36) Jaký byl důvod pro všechno Boží stvoření? Odpověď nalezneme třeba v Římanům 8:38-39: „**Jsem přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani moci, ani výšina ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.**“ Bůh ho promluvil již před časem, a zplodil ho v čase. „Když však přišla **plnost času**, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy“ (Ga 4:4). „**Snášej útrapy pro evangelium podle moci Boží; on nás zachránil a povolal svatým povoláním, ne podle našich skutků, nýbrž podle vlastního předsevzetí a podle milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy, a která se nyní ukázala zjevením našeho Zachránce Krista Ježíše.**“ (2.Tm 1:8-10). Ano, Bůh si slíbil syna. Tak jako později slíbil syna svému příteli Abramovi. Abram byl bohatý v dobytku, stříbře i zlatě, a žil s ním jeho synovec Lot, ale to vše znamenalo málo bez syna. V průběhu let k němu občas promluvil Bůh, a připomněl mu jeho syna (semeno), a pojmenoval ho Izák. Ale Abram a jeho žena Sára byli netrpěliví, a zkusili to po svém. Abram zplodil syna Išmaele s jejich otrokyní Hagar. (Potomci Išmaele způsobují dnes ve světě mnoho bolesti a nepokoje.) Mezitím Abramův bratr Nachor již měl 12 synů, což muselo ještě přidat k Abramově bolesti. Pak se Bůh Abramovi zjevil (Gn 17:5), a řekl: „**Tvé jméno již nebude Abram, ale tvé jméno bude Abraham,***

protože jsem tě učinil otcem množství národů.“ Proč mu Bůh změnil jméno na Abraham (otec národů), a řekl „**učinil jsem tě otcem množství národů**“, když se mu ještě ani nenarodil zaslíbený syn. Protože „**Bůh povolává to, co není jako by bylo**“ (Ř 4:17). V Boží mysli to již bylo **hotové**! V Abrahamově mysli to stále ještě čekalo na naplnění. „Hospodin navštívil Sáru, jak řekl, a splnil Sáře to, co prohlásil. Sára otěhotněla a porodila Abrahamovi v jeho stáří syna v určeném čase, o kterém s ním mluvil Bůh. Abraham dal svému synu, který se mu narodil, kterého mu Sára porodila, jméno Izák. Abrahamovi bylo sto let, když se mu narodil syn Izák. Sára řekla: **Bůh mi způsobil smích**. Každý, kdo o tom uslyší, se bude smát se mnou.“ (Gn 21:1-3, 5-6). Abraham a Sára opravdu milovali toho chlapce! „Dítě rostlo, a bylo odstaveno. V den Izákova odstavení udělal Abraham velkou hostinu.“ (Gn 21:8). Ale skrze tohoto milovaného syna, zaslíbení kterého tak dlouho očekával, byl Abraham podroben tvrdé zkoušce. Když bylo chlapci asi 17, tak Bůh promluvil k jeho otci a řekl: „Nuže, vezmi svého syna, svého jediného, jehož miluješ, Izáka, a jdi do země Mórija. Tam **ho obětuj** jako zápalnou oběť na jedné z hor, o níž ti povím. Abraham vstal časně ráno, osedlal osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o kterém mu řekl Bůh. Tu Izák řekl svému otci Abrahamovi: Otče? Abraham řekl: Tady jsem, synu. Izák řekl: Zde je oheň a dříví, ale kde je beránek k zápalné oběti? Abraham odpověděl: **Bůh si opatří beránka** k zápalné oběti, můj synu. A šli oba spolu. Když přišli na místo, o kterém mu řekl Bůh, Abraham tam postavil oltář, připravil dříví, svázal svého syna Izáka, a položil ho na oltář na dříví. Pak **vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna**. Vtom na něho zavolal Hospodinův anděl z nebes: Abrahame, Abrahame! Odpověděl: Tady jsem. I řekl: Nevztahuj ruku na chlapce, a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohabojný, a že **jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného**. Abraham pozvedl oči a uviděl, že se jeden beran zachytil za rohy v houštině. Šel, vzal toho berana a obětoval ho v zápalnou oběť místo svého syna. A Abraham pojmenoval ono místo: Jehova Jireh. Odtud se dodnes říká: Na hoře Jehovi se opatří.“ (Gn 22:2-3, 7-14). Jehova-

Jireh, „Jehova opatří.“ Abraham vyslovil proroctví v momentě, kdy Bůh ušetřil jeho syna Izáka. Ale Abraham nevěděl to, co věděl Bůh, že o nějakých 1 900 let později se narodí Boží zaslíbený syn, na kterého Bůh trpělivě čeká, a o kterém říká Mojžíšovi, Davidovi, Izajášovi, a trochu zastřeně i Abrahamovi. A Bůh Otec pošle své anděly, aby oznámili jeho narození, a na nebi dokonce rozsvítí hvězdu oznamující: Je to chlapec! A o nějakých 33 let později Jeho jediný zplozený syn půjde cestou na horu Morija, tak jako Abrahamův jediný syn dávno před tím, aby zemřel. Ale tentokrát není žádný beránek v houštině. **On je tím Beránkem a je zabit!** „*Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3:16). Ne, on neexistoval před svým narozením, ale jistě byl před-určen. Petr a Jan mluví o Ježíši jako o „Beránku zabitým od založení světa.“ „*V knize života Beránka zabitého od založení světa*“ (Zj 13:8). (V českých překladech přeloženo nepřesně). „*Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni, ne pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny. On byl předem poznán před založením světa, a byl na konci času zjeven pro vás.*“ (1.P.1:18-20), V naší realitě se to tehdy ještě nestalo, ale v té Boží ano! Když Ježíš učil v podobenstvích, tak Matouš řekl, že naplnil slova řečená prorokem dávno před tím: „*Otevřu svá ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.*“ (Mt.13:35). Nepleťme si termíny „před-určení“ a „pre-existence.“ Ježíš sám sebe jistě vnímal jako jinou „bytost“ nebo „osobu“, než je Otec. Moji „Oneness“ bratři si hodně zakládají na tom, co Ježíš řekl v Janovi 10:30, „*Já a Otec jsme jedno.*“ Odhaluje nám zde Ježíš radikální zjevení, že on a Otec jsou jedna bytost, jedna osoba, jeden Bůh, nebo spíš, že jsou jedné mysli, jednoho ducha, jedné lásky? Klič k správnému pochopení nám Ježíš dává o trochu později, v Janovi 17:11, když se modlí, „*Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme jedno my.*“ Ne jedna bytost! Ve verši 22 znovu říká, „*aby byli jedno, jako my jsme jedno.*“

JEŽÍŠ ŘÍKÁ, ŽE ON A OTEC JSOU DVA SVĚDKOVÉ

(Jan 8:18)

V tomto případě ho zákonníci zkoušeli, a hledali něco z čeho by ho mohli obvinít. Ve verši 13 čteme, že Farizejové říkají, „*Ty svědčíš sám o sobě; tvé svědectví není pravé.*“ Jeho odpověď byla, „*nejsem sám, ale jsem já a ten, který mne poslal, Otec.*“ Pak jim připomíná, že v jejich zákoně („Mojžíšův zákon“) „*je napsáno, že svědectví dvou osob je pravé.*“ (viz. Dt 19:15). Pokud by Ježíš a Otec byli jeden a ten samý Bůh, tak by Ježíš ve své moudrosti tento argument nepoužil. Verš 18: „*Jsem to já, kdo svědčí o sobě, a svědčí o mně také ten, který mne poslal, Otec.*“ Ježíš jasně říká, „Já a Otec jsme dva, dva svědkové.“ Pisatel Židům jasně ukazuje rozdíl mezi Bohem a Ježíšem v seznamu věcí, ke kterým říká, že věřící přistoupili: „*Ale přistoupili jste k hoře Siónu, a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému, a k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění a k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích, a k Bohu, soudci všech, a k duchům spravedlivých, kteří jsou učiněni dokonalými, a k prostředníku nové smlouvy Ježíšovi*“ (He 12:22-24). Pro něho nejsou „jeden.“ Když Ježíš říká v Janovi 14:9, „*Kdo viděl mne, viděl Otce*“ říká tím, že on Bůh Otec jsou jedna bytost „sou-bytní“? Nikoliv, protože pisatel tohoto evangelia, Jan, milovaný učedník, říká dvakrát, že „*Boha nikdo nikdy neviděl*“ (Jan 1:18, 1.J 4:12). Ježíš sám řekl v Janovi 5:37: „*sám Otec, který mne poslal, vydal o mně svědectví. Vy jste nikdy neslyšeli jeho hlas, ani jste neviděli jeho podobu.*“ Dívali se na Ježíše, a poslouchali jak mluví, ale **nikdy neslyšeli a neviděli** Boha Otce. Bible si nikdy neprotiřečí, ale musí být „správně rozdělována.“ (2.Tm 2:15). Ježíš a Bůh Otec jsou dva „Pánové“, a Ježíš říká, že „**Otec je větší než já**“ (Jan 14:28), a že „je větší nade všechny.“ (Jan 10:29). Trojiční inkarnační učení má tendenci zavádět k představě, že „Bůh“ nebo „Otec“ v Bibli je „Duch“ a Ježíš je „tělo.“ On je ale „*člověk Kristus Ježíš*“ (1Tm 2:5), tak jak dosvědčují všichni apoštolové. Vidíme, co Pavel myslel, když napsal, že „*my máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno, a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho.*“ Apoštol Pavel si nemyslel, že Ježíš je tím

jediným Bohem Otcem, tak jak si dnes myslí někteří křesťané. On nebyl víry „pouze Ježíš.“ Jasně říkal, že je pouze **jediný Pán Bůh**, a **jediný Pán Ježíš Kristus**. Prosím, vezměme na vědomí, že Pavel mluví o Bohu (*theos*) 500-krát ve svých dopisech, a ani jednou nelze dokázat, že tím myslí Ježíše. **V Písmu jsou dva Pánové, Pán Bůh a jeho syn Pán Ježíš.** Pro další důkaz, že Bible vyučuje dva Pány, se podívejme do Žalmu 110:1, kde David prorocky říká, „*Výrok Jehovi mému pánu: Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.*“ David potvrzuje ve verši 4, že ten první Pán je Jahve (Jehova - Pán Bůh), a ten druhý Ježíš: „*Jahve přísahal a nebude toho litovat: Ty jsi kněz navěky na způsob Malkisedeka.*“ To je Pán Bůh, mluvící ke svému synu, našemu Veleknězi. V Matoušovi 22:42-44 Ježíš potvrzuje, že je Davidův syn, druhý Pán zmíněný v Žalmu 110:1. Takže Davidův Pán Bůh říká svému (Davidovu) synu Pánu Ježíši, „*Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.*“ Podívejme se nyní do Malachiáše 3:1: „*Hle, posílám svého posla, a připraví cestu přede mnou. Panovník, kterého hledáte, vstoupí náhle do svého chrámu, posel smlouvy, jehož si přejete, hle, přijde, praví Jahve zástupů.*“ To je zaslíbení Jana Křtitele („můj posel“) a Ježíše Mesiáše, „posel smlouvy.“ „Panovník, kterého hledáte“ je Pán Ježíš, a Jahve zástupů je Bůh, který je posílá. V Matoušovi 11:10 vidíme, jak Ježíš mluví o Janovi: „*To je ten, o němž je napsáno: Hle, já posílám svého posla před tvou tváří, který upraví tvou cestu před tebou.*“ Takže Pán Bůh posílá Jana, aby upravil cestu pro Pána Ježíše, a Petr říká, že Pán Bůh pošle Pána Ježíše znovu. „*Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, a přišly časy osvěžení od Pánovy tváře, a aby poslal určeného vám Mesiáše, Ježíše. Nebe ho musí přijmout až do časů obnovy všech věcí*“ (Sk 3:19-21). Bible zcela jasně mluví o dvou Pánech. Jeden je Všemohoucí Bůh, a druhý je Pán Ježíš, Jeho syn. **Pán Bůh Starého Zákona není Ježíš Nového Zákona, a ani se jím nestal.** V Bibli jsou dva Zachránci. Anděl oznamuje „*že se vám dnes narodil Zachránce, který je Kristus Pán*“ (Lk 2:11). Marie říká „*Má duše velebí Pána, a můj duch se rozveselil v Bohu, mém Zachránci*“ (Lk 1:47). V Izajáši 43:3 je psáno „*já, Jahve, jsem tvůj Bůh, Svatý Izrae-*

le, *tvůj zachránce*“ a ve verši 11 pak, „*Já, já jsem Jahve, a kromě mne žádný zachránce není.*“ To ale neprotiřečí 2.Kr 13:4-5, kde je psáno: „*Jóachaz se snažil udobřit Jahveho tvář, a Jahve ho vyslyšel, protože viděl útlak Izraele, jak je aramejský král utlačoval. Jahve dal Izraeli zachránce, takže vyšli zpod moci Aramejců.*“ To znamená, že Bůh, jediný pravý zachránce Izraele, poslal člověka (zachránce), aby je zachránil od Aramejců. V Nehemjášovi 9:27 čteme, že Bůh poslal Izraeli mnoho „zachránců“ „*kterí je zachránili z ruky jejich protivníků.*“ **Bůh je zachránil**, ale použil k tomu **člověka**, „**zachránce.**“ Takže rozumíme, proč je Ježíš nazván naším Zachráncem? Všemohoucí Bůh, náš původní Zachránce, poslal svého Syna Ježíše, jehož jméno v Hebrejštině znamená „Bůh se stal mou záchranou,“ aby nás zachránil, a Boží anděl Gabriel říká „*dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.*“ (Mt 1:21). Takže Bůh náš Zachránce poslal svého syna Ježíše do světa, aby byl Jeho **výhradním agentem** záchrany. V celém N.Z. jsou jak Bůh, tak Ježíš nazýváni jako Zachránci. (viz. Ti 1:4, 2:10, 2.P 2:20, Ju 25). Není to složité. Z kontextu poznáme, o kterém je řeč. Nezapomínejme na jednu věc, Bůh je „Ten Který Je.“ Nemá původ. Sám je existencí a původem všeho, co existuje. **Vše co nám náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus dal a dá, pochází od jeho (a našeho) Boha a Otce.**

CO DAL BŮH JEŽÍŠI

Skutky k vykonání. „*Skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal*“ (Jan 5:36) Moc odpouštět hříchy. (Mt 9:1-8) „*Vzdaly chválu Bohu, který dal lidem takovou pravomoc*“ (v.8) Moc křísit mrtvé (Jan 5:19-28, 6:40) „*Neboť toto je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já ho vzkřísím v poslední den.*“ Trůn. „*Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.*“ (Lk 1:32) Moc vykonávat soud. „*A dal mu pravomoc konat soud, protože je Syn člověka.*“ (Jan 5:27) Přemýšlejte o slunci a měsíci. Pavel říká v 1.Kor 15:41: „*Jiná je sláva slunce, jiná je sláva měsíce, a jiná je sláva hvězd.*“ Když o jasné noci vidíme měsíc, víme, že jeho záře, „sláva,“ je odrazem záře slunce. Bůh Otec je tím sluncem. To je to světlo, o kterém mluví Jan, „*Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme*

společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ (1.J 1:7). Bohu buď Sláva!

Kapitola 8

MÁ JEŽÍŠ BOHA?

*„Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“ (Mt 27:46) „A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z **tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem... Bude stát a pást své stádo v Jahveho síle, ve vznešenosti jména **Jahve, svého Boha.****“ (Mi 5:1, 3)*

Bůh říká skrze proroka Micheáše, že v malém městečku Betlém se narodí jeho Syn, Mesiáš. Má tento vládce Izraele svého Boha? Biblická odpověď na tuto otázku by měla objasnit zmatek, který panuje mezi věřícími ohledně vztahu mezi Věčným Bohem a Jeho synem Ježíšem. Když se Marie setkala se vzkříšeným Ježíšem, tak jí řekl: *„Nedrž se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Jdi k mým bratřím a řekni jim: „Vystupuji k **Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.**““ (Jan 20:17) Pavel říká v Efeským „Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista“ (1:3) a znovu ve verši 17: „aby vám **Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal Ducha moudrosti a zjevení v pravém poznání jeho samého.**“ Autor Židům říká o synovi: „Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl nepravost; proto pomazal tě, **Bože, Bůh tvůj olejem veselí nad tvé společníky.**“ (He 1:9) Je to citát z Mesiánského Žalmu 45:8. Petr začíná jeho první epistolu tímto: „Požehnaný **Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista**“ (1.P 1:3). Petr a Pavel měli samozřejmě stejnou víru! Všimněme si, že Ježíš byl již v nebi s Otcem, když Pavel, Petr a autor Židům napsali, že Ježíš má svého Boha. Ve Zjevení 3:12 Ježíš říká: „Kdo vítězí, toho učiním sloupem ve **svatyni svého Boha, a již nikdy nevyjde ven. Napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha.**“ (Nelze být Nejvyšší Bůh, a zároveň mít svého Boha). Takže odpověď Bible na otázku, „Má Ježíš Boha?“ je jasné „ano“. Uznat*

Nejvyššího Stvořitele jako svého Boha je vyjádření toho, že je mou „nejvyšší autoritou,“ kterého uctívám, poslouchám, mám bázeň před, a miluji. **Uctíval Ježíš Boha?** Ano, podívejme se do Jana 4:21-23, kde Ježíš řekl ženě u studny: „*Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy se nebudete **klanět Otci**, ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy se klaníte tomu, co neznáte. My se klaníme tomu, co známe, protože záchrana je ze Židů. Ale přichází hodina, a již je zde, kdy **praví ctitelé se budou klanět Otci** v duchu a pravdě; vždyť **sám Otec hledá takové ctitele**.*“ Prosím všimněte si, že Ježíš neříká, Otec hledá ctitele, kteří budou uctívat Syna, ale praví ctitelé budou uctívat Otce. Takže Ježíš říká, že my (židé) se klaníme (uctíváme) Boha Otce, Jahve (jeho Boha a našeho Boha). Poslední věc, kterou Ježíš dělá se svými učedníky při „poslední večeři“ je zaznamenána v Mt 26:30 a Mk.14:26: „*A zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.*“ Chvalozpěv je píseň chval Bohu. Jan viděl svaté, jak stojí na „skelném moři, smíšeném s ohněm“, a jak zpívají „*píseň Božího otroka Mojžíše a píseň Beránkovu: „Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, **Pane Bože Všemohoucí, spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a neoslavoval tvé jméno? Neboť ty jediný jsi svatý; všechny národy přijdou a pokloní se před tebou, protože tvé spravedlivé soudy vyšly najevo.***“ (Zj 15:3-4), V Římanům 15:9 Pavel cituje Mesiánský Žalm 18:49: „*Proto ti budu vzdávat chválu mezi národy, Hospodine, a **budu opěvovat tvé jméno.***“ V Hebrejům 2:12 vidíme další citát tentokrát z Žalmu 22. „*Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, **uprostřed shromáždění tě budu opěvovat.***“ Ježíš spolu s námi chválí Boha! **Měl Ježíš bázeň před svým Bohem?** Ano. Izajáš pod inspirací Ducha Svatého napsal jedno z největších S.Z. proroctví o přicházejícím Izraelském Mesiáši: „*I vzejde proutek z pařezu Jišajova, a výhonek z jeho kořenů ponese ovoce. **A spočine na něm Duch Jahveho: Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a udatnosti, Duch poznání a **bázně před Bohem.**** Bude mít zálibu v bázni před Bohem a nebude soudit podle toho, co vidí svýma očima, ani rozhodovat podle toho, co slyší svýma ušima, ale bude spravedlivě soudit chudé, a podle práva rozhodovat pro pokorné v zemi. Bude bít zemi holí svých úst a duchem svých rtů usmrtí niče-*

mu. **Spravedlnost** bude pásem jeho boků, a **věrnost** pásem jeho beder.“ (Iz 11:1-5). Podívejme se do Židům 5:7, jak se Ježíš modlil: „*On ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohobojnost.*“

Porovnejme to s Markem 1:12-13, a porozumíte bázni, kterou měl Ježíš před svým Bohem a nebeským Otcem: „*A hned ho **Duch vypudil do pustin**. V té pustině byl čtyřicet dní pokoušen satanem. Byl tam s dravou zvěří a andělé mu sloužili.*“ Ježíšova bázeň před Bohem nebyl krčící se strach, ale uctívá, respektující bázeň, kterou král David přirovnal k bázni poslušného dítěte k milujícímu Oci. „*Jako má otec soucit se svými syny, tak se slitovává Jahve nad těmi, kdo se ho bojí.*“ (Ž 103:13). To je ta bázeň, kterou bychom také měli mít před Bohem, bázeň, která vede k poslušnosti. Fakt, že Ježíš chodil v bázni před Bohem, naprosto odpovídá proroctvím o něm, protože jak je psáno v knize Job „*bázeň před Panovníkem, toť moudrost*“ a v Přísloví 1:7, „*Počátek poznání je bázeň před Jahve.*“ Když byl Mojžíš, prototyp Ježíše, v přítomnosti Všemohoucího, tak se celý třásl (He 12:21). Dále v listu Židům o Ježíši čteme: „*Ačkoli to byl Syn, **naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. I dosáhl dokonalosti, a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany***“ (He 5:8-9). Bůh se nepotřebuje ničemu učit, natož pak poslušnosti, ale Ježíš se naučil poslušnosti. V Židům 2:18 čteme: „*Protože sám **vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.***“ Ježíš se naučil poslušnosti v utrpení (podobně jako to Bůh dělá s námi), a ta poslušnost ho přivedla až na kříž. Pavel píše ve Filipským 2:8-9: „*Ponížil se, stal se **poslušným až k smrti, a to smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil nade vše, a dal mu jméno, které je nad každé jméno.***“ To utrpení, o kterém se mluví v Židům 5:8, museli být životní zkušenosti, kterými ho Otec provedl, a které ho přivedly až k tomu vrcholu poslušnosti na kříži. Víím, že to není to, co mnozí učí, ale učí to Bible! **Miloval Ježíš svého Boha a Otce?** Ano! V Janovi 14:15 Ježíš říká svým následovníkům „*Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání.*“ Pak ve verši 31 říká: „*svět má poznat, že **miluji Otce, a jednám tak, jak mi Otec přikázal.***“ Na závěr se podívejme, jestli se Ježíš podřídil

vůli svého Boha? Ano. Zde je několik pasáží Písma, které to dokazují. V Izajáši 52. a 53. kapitolách a v Zacharjášovi 3:8 je přicházející Mesiáš (Ježíš) nazýván „**Boží otrok**“ a v Matoušovi 12:18 čteme: „*Hle, můj služebník, kterého jsem si vyvolil, můj milovaný, kterého si oblíbila má duše. Vložím na něho svého Ducha, a ohlásí soud národům.*“ Podobně Abraham, Mojžíš, Pavel, Jakub a Jan jsou nazváni služebníci Boha. Ježíš samozřejmě nemůže být Nejvyšším Bohem, a zároveň být služebníkem Nejvyššího Boha! Jan 5:19, 30: „*Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce... Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal.*“ V Židům 10:7 je S.Z. proroctví vztaheno na Ježíše: „*Tedy jsem řekl: Hle, tu jsem -- v svitku knihy je napsáno o mně -, abych vykonal, Bože, tvou vůli.*“

Ježíš měl jako každý člověk svou vlastní vůli, ale vždy ji podřizoval vůli svého Otce. Největší boj Ježíše s vlastní vůlí, resp. podřízení své vůle Bohu je zaznamenán v Mt 26, Mk 14 a Lk 22. V Matoušovi verších 39, 42-44 čteme: „*A trochu poodešel, padl na tvář, modlil se a říkal: „Můj Otče, je-li to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty... Opět podruhé odešel a pomodlil se, říká: „Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle.*“ Pak šel, a našel je opět spící, protože měli velmi těžká víčka. I nechal je, znovu odešel, a pomodlil se potřetí, říká opět stejnou prosbu.“ V Markovi 14:36 pak čteme: „*Říkal: „Abba, Otče, tobě je všechno možné, přenes tento kalich ode mne, ale ne, co chci já, ale co ty.*“ (Jeho vůle v tu chvíli rozhodně nebyla stejná s vůlí Boha). Ježíš od určité doby ve svém životě věděl (nevíme přesně od kdy), že bylo pro něho Boží vůlí zemřít na kříži za hříchy světa. Jak se ten čas blížil, tak boj v Ježíši byl intenzivnější, a několik dní před svou smrtí, když ho Petr napomenul za to, že řekl, že má zemřít, tak v něm viděl Ježíš satana. (Pokud na vás satan nemůže přímo, tak často použije někoho vám blízkého.) Ježíš řekl Petrovi: „*Jdi ode mne, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože nemáš na mysli věci Boží, ale věci lidské.*“ (Mt 16:23). Pouhé hodiny před svým zatčením je Ježíšova bolest zřejmá, když se modlí ke svému

Otci: „*Nyní je má duše rozrušena. Co mám říci? ,Otče, zachraň mne od této hodiny‘? Vždyť proto jsem přišel k této hodině.*“ (Jan 12:27) Pak Ježíš ve velké vnitřní bolesti bojuje v modlitbě, aby podřídil svou vůli Otci. Ví, co ho čeká, a ví, že bude oddělen od Otce. „*Ocitnuv se ve vnitřním zápase, usilovněji se modlil; jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem.*“ (Lk 22:44). Je bolestivé číst tyto verše, ale vidíme zde, jak Ježíš Kristus, náš Pán, „zabitý od počátku světa“ (Zj 13:8) v Boží realitě, ale v naší skutečnosti až zhruba v roce 32, nám vydobyl věčné spasení. Nikoliv jako Bůh, ale jako dokonalý Člověk, neposkrvněný „Beránek Boží.“ Prorok Izajáš napsal o nějakých 700 let dříve, „*Jahveho přání se jeho prostřednictvím zdaří. Z námahy své duše uvidí ovoce, a nasytí se. Svým poznáním můj spravedlivý otrok ospravedlní mnohé, a jejich provinění on sám ponese.*“ (Iz 53:11).

Díky Bohu, za naše hříchy bylo zapláceno!

Podívejme se znovu na slova Ježíše v Janovi 20:17: „*Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.*“ Má Ježíš Boha? Ano! Je tedy Ježíš tvým Bohem, anebo je Ježíšův Bůh tvým Bohem? Bůh čeká na tvou odpověď.

(Micheáš 5:1 je někdy uváděn jako důkaz Ježíšovi vědomé před-existence „.....*ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných (olahm)*“. Nejprve je třeba zdůraznit, že slovo *olahm* znamená starodávných, a ne věčných! (*Olahm* použito v Amos 9:11 a Iz 63:11 – v obou případech přeloženo jako starodávných, dávných. Za druhé, kontext slova *původ* je zde jiný, než v Lukášovi a Matoušovi. Zde se vztahuje k předkům Mesiáše, v evangeliích k jeho početí.)

Kapitola 9

KDYŽ JEŽÍŠ PŘIJÍMAL UCTÍVÁNÍ

„*Tehdy k němu přistoupila matka synů Zebedeových se svými syny, klaněla se mu a o něco ho žádala.*“ (Mt 20:20)

Matka Jakuba a Jana přivedla své syny k Ježíši, klaněla se mu a pak ho požádala: „*Ustanov, aby ve tvém království tito dva moji synové usedli jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.*“ (v.21). Jako židovka věděla to, co věděli všichni židé, že žádný člověk nemůže být Bůh, ale věřila, že ten, kterého se ptá, je Boží zaslíbený Mesiáš. Jako takový bude brzy mít své království, a ona chtěla výhodné místo pro své syny. Ježíšova odpověď je velice poučná: „*Není mou věcí, abych dal někomu usednout po mé pravici a po mé levici, neboť tam usednou ti, **pro které je to připraveno od mého Otce.***“ (v.23) Jeho odpověď nám ukazuje několik věcí o Ježíši. Za prvé, že je někdo nad ním s větší autoritou než on, který mu nesdělil každý detail Jeho plánu (Mk 13:32, Zj 1:1). Za druhé, Bůh nedal vše do jeho rukou. Souhlasí to s tím, co Ježíš říká ve Skutcích 1:7, když se ho učedníci ptají, „*Pane, v tomto čase obnovíš království pro Izrael?*“ Řekl jim: „*Neprísluší vám poznat časy a doby, které **Otec uložil ve své vlastní pravomoci.***“ Ale on přijal klanění této ženy. Někteří argumentují, že když Ježíš přijímal uctívání, tak musí být Bůh. Tato kapitola dokáže z Písma, že to tak není. Když byl Ježíš na zemi jako zástupce Boha, tak přijímal uctívání, a to zcela oprávněně. V Matoušovi 2:11 čteme o třech mudrcích z východu: „*Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou. Padli na zem a poklonili se mu. Pak otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.*“ Mnoho podobných situací je zaznamenáno v Bibli. Muž z leprou přišel, a uctíval Ježíše, a byl uzdraven. (Mt 8:2) Jistý představený synagogy, kterého dcera zemřela přišel a klaněl se mu. (Mt 9:18) Po tom co Ježíš šel po moři, a uklidnil bouři, tak je uctíván. (Mt 14:33). Obě Marie uctívali Ježíše, když ho viděli vzkříšeného. (Mt 28:9). Muž z Gadary posedlý démony uctíval Ježíše. (Mk 5:6). Můžete se ptát, jak to, že Ježíš byl uctíván, pokud není Všemohoucí Bůh, nebo „Bůh Syn“? To je dobrá otázka, a odpověď nalezneme v Židům 1:6: „*A opět, když uvádí Prvorozeného do světa, praví: ‚Ať se mu pokloní všichni andělé Boží.‘*“ Bůh ustanovil, že Ježíš, jeho Syn, bude uctíván i anděly. Ježíš byl člověk (Mt 8:20, Lk 9:58, 1Tm 2:5), a jako takový, byl učiněn trochu nižší, než andělé (Ž 8:6, He 2:7). V Židům 2:9 je psáno: „*Avšak toho, který byl nakrátko postaven (učiněn) níže, než andělé,*

*Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za každého okusil smrti.“ Početím je synem Boha (Lk 1:35), a byl vyvýšen jeho Otcem nad anděly. Podívejme se na Židům 1:4-5: „Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno **dědičně** obdržel. Neboť, kterému z andělů kdy řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil“? A opět: „Já mu budu otcem, a on mi bude synem“? Ano byl uctíván. Bůh to poručil, „Ať se mu pokloní všichni andělé Boží.“ Ne jako Bohu, ale jako Božímu dokonalému, bezhříšnému Synu, kterému podřídil budoucí svět (He 2:5). Abychom porozuměli této ohromující pravdě, musíme si uvědomit, že i jiní byli v Bibli uctíváni. Když král David stárnul, a seděl ve svém cedrovém paláci, tak přemýšlel o tom, že Truhla Smlouvy je pod stanovou plachtou. Zavolal Nátana Božího proroka, a řekl mu o svém plánu zbudovat krásný chrám pro Truhlu Smlouvy. Nejdříve mu Nátan řekl, „**Učiň vše, co máš na srdci, protože Bůh je s tebou.**“ (1.Pa 17:2). Ale tu noc promluvil Bůh k Nátanovi se slovem, které v podstatě znělo „Né tak rychle! Ano jsem rád, že mi chceš vybudovat dům, a tvůj syn to skutečně udělá. Ale Já vím něco, co ty nevíš. Já ti postavím dům“ (dynastii). „**I stane se, až se naplní tvé dny, abys šel ke svým otcům, dám povstat tvému potomku po tobě, který bude z tvých synů, a upevním jeho království. On mi postaví dům, a já upevním jeho trůn navěky. Já budu jeho otcem, a on bude mým synem. Své milosrdenství od něj neodejmu, tak jak jsem odňal od toho, který byl před tebou. Ustanovím ho ve svém domě a ve svém království navěky, a jeho trůn bude pevně stát navěky. Všechna tato slova, a celé toto vidění pověděl Nátan Davidovi.**“ (1.Pa 17:11-15). Tak Bůh ustanovil svou smlouvu se svým služebníkem Králem Davidem „navěky.“ „**Trvalý bude tvůj dům i tvé království navěky před tebou, tvůj trůn bude navěky pevně stát.**“ (2.Sam 7:16) Podívejme se na čtyři zaslíbení, která Bůh dal Davidovi. Bůh zaslíbil Davidovi „dům,“ dynastii, královský rod, navždy. O „Domě Davidově“ jsou zmínky v S.Z. stovky let po tom, co již David „spí se svými předky.“ Nesmíme zapomenout, že „Dům Davidův“ je v Písmu jenom část kmene Judy, a je tudíž více specifický nežli „Dům Izraele“ (Jákoba), což je všech dvanáct kmenů. V Lukášovi 2:4 je psáno: „**Také Josef vyšel z Galileje, z města***

Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, neboť byl z domu a rodu Davidova.“ To je dynastie, o které mluví prorok Ámos a apoštol Jakub, že bude znovu postavena v posledních dnech (Ámos 9:11, Sk 15:16). Bůh zaslíbil Davidovi království a „trůn navěky.“ Bůh nazývá tento trůn jeho trůnem, „Šalomoun seděl na **Jahveho trůnu** jako král po svém otci Davidovi.“ (1.Pa 29:23). To je trůn, o kterém mluvil anděl Gabriel k Marii: „**Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.** Na věky bude kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování nebude konce.“ (Lk 1:32-33) Všimněme si, že Ježíšovi **nebyl slíben Boží trůn v nebi**, ale „trůn jeho otce Davida“ v Jeruzalémě. To je důležité! Třetí věc, kterou Bůh slíbil Davidovi, byla milost pro jeho potomky. „*Své milosrdenství od něj neodejmu, tak jak jsem odňal od toho, který byl před tebou.*“ (1.Pa 17:13). To je ta milost, kterou Bůh projevil Šalomounovi, když ho nezničil i když žil ve smilstvu. To je ta milost, kterou vidíme nějakých 106 let po Davidově smrti, při kruté a zlé vládě krále Joráma: „*Jahve však nechtěl zničit dům Davidův, kvůli smlouvě, kterou uzavřel s Davidem*“ (2.Pa.21:7). Zhruba 305 let po Davidově smrti se Bůh zavázal bránit Jeruzalém od blížící se Asyrské armády: „*Budu tomuto městu štítem, abych je zachránil kvůli sobě, a kvůli svému otroku Davidovi*“ (Iz 37:35). A nakonec Bůh slibuje Davidovi „semeno“ nebo syny. „*Dám povstat tvému potomku po tobě, který bude z tvých synů, a upevním jeho království.*“ (1.Pa 17:11) Tito synové Davida, tato dynastie králů, jsou také synové Boha. „*Já budu jeho otcem, a on bude mým synem*“ (v.13). Abychom porozuměli, že tento verš se nevztahuje pouze na Ježíše podívejme se na popis stejného v 2.Samuelova 7:14: „*Já budu jeho otcem, a on bude mým synem. Když bude činit zlo, budu ho kárat lidskou holí, a ranami lidských synů.*“ Tyto slova „jeho otcem – mým synem“ vyjadřují vztah, který Bůh slibuje udržovat s potomky Davida, které ustanoví na Davidově trůnu. Vyznačuje je jako ty, které si Bůh vybral, aby vládly v Jeho jménu, jako oficiální reprezentanti Boží vlády. V Ježíši Mesiáši tento slib dochází svého konečného naplnění. „*Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova*“ (Mt 1:1) „*A z nebes zazněl hlas: „Ty jsi můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.*“ (Mk 1:11).

Nyní se podívejme na korunování krále Šalamouna, Davidova syna, Božího syna, který má sedět na trůnu Jahveho v Jeruzalémě. „*Potom David řekl celému shromáždění: Dobrořečte Jahvemu, svému Bohu. Celé shromáždění tedy dobrořečilo Jahvemu, Bohu svých otců, poklekali a klaněli se Jahvemu a králi.*“ (1.Pa.29:20).

Ano, zde je řečeno, že se klaněli Bohu a králi. Uctívali Jahveho, jako Boha a krále, jako Bohem ustanoveného, pomazaného vládce, Božího syna, a dělali to z Božím doporučením a potvrzením. „*V onen den jedli a pili před Jahve s velikou radostí. Potom ustanovili podruhé Šalomouna, syna Davidova, králem a pomazali jej Jahvemu za vévodu a Sádoka za kněze. Šalomoun seděl na Jahveho trůnu jako král po svém otci Davidovi, dařilo se mu, a celý Izrael ho poslouchal. Všichni předáci, hrdinové i všichni synové krále Davida se poddali králi Šalomounovi. Jahve učinil Šalomouna velmi velkým v očích celého Izraele, a dal mu královský majestát, jaký před ním neměl žádný král nad Izraelem. David, syn Jišajův, kraloval nad celým Izraelem.*“ (1.Pa.29:22-26). Představme si, že Šalomoun, by potom, co byl pomazán, a takto vyvýšen, se prohlásil za samotného Boha. Myslíte si, že by si zachovali Boží přízeň? Ani náhodou! Podívejte se na krále Herodese, který si přivlastnil Boží slávu. „*Ve stanovený den se Herodes, oděn královským rouchem, posadil na řečnické podium, a začal k nim mluvit. Lid volal: „To je hlas Boží, a ne lidský!“ A ihned jej udeřil Pánův anděl za to, že nevzdal slávu Bohu: byl rozežrán červy a zemřel.*“ (Sk.12:21-23). Šalomoun, na rozdíl od Herodese, vzdal Bohu chválu, a byl uctíván jako Boží pomazaný král, Jeho „syn,“ s Božím potvrzením. Musíme být opatrní s uctíváním, protože Bůh je žárlivý na Jeho slávu, a nedá ji jinému, „*Já jsem Jahve, to je mé jméno, a svou slávu jinému nedám.*“ (Iz.42:8, 48:11). V ojedinělých případech ale Bůh ustanovil, že můžou být uctíváni i jiní. Podívejme se, co říká Bůh ve Zjevení 3:9: „*Hle, dávám ti ze synagogy satanovy ty, kdo o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, ale lžou. Hle, způsobím, že přijdou, a pokloní se před tvými nohami; a poznají, že já jsem si tě zamiloval.*“ Budou tito svatí uctíváni? Ano! Budou uctíváni jako Bůh? V žádném případě! Ale budou uctíváni jako přemáhající svatí, protože Bůh to řekl.

S tímto porozuměním se podívejme, jak byl uctíván Ježíš Mesiáš. Mysleli si andělé Boží, kteří ho uctívali při narození (nikoliv před narozením), že uctívají Boha? Ne! Hleděli na Boží tvář v nebi „a věděli, že toto nemluvně není Bůh, ale Mesiáš, syn Davida, Syn Boha (Mt 18:10, Zj 5:11-13). „*A opět, když uvádí Prvorozeného do světa, praví: „At' se mu pokloní všichni andělé Boží.“*“ (He 1:6). Mysleli si mudrcové, když se přišli poklonit novorozenému Ježíši, že se klanějí samému Bohu? Ne, přišli do Jeruzaléma, a ptali se: „*Kde je ten narozený král Židů?*“ (Mt 2:2). Když Herodes nechal najít v Písmu, kde se má Mesiáš narodit, řekli mu: „*V judském Betlémě; neboť tak je napsáno skrze proroka: „A ty, Betlème, země Judova, vůbec nejsi nejmenší mezi vladaři Judy, neboť z tebe vyjde vůdce, který bude pást můj lid, Izrael.“*“ (Mt 2:5-6). Nehledali Boha, ale „vůdce“ poslaného od Boha. A jak věděli, že bude králem Židů? Viděli jeho hvězdu, ale nemohli se to dozvědět všechno z hvězd. Určitě to četli v letopisech Babylonu, protože staletí před tím byl prorok Daniel v Babylonu, a napsal o příchodu Izraelského Mesiáše. „*Věz tedy a rozuměj: Od vyjití slova k návratu a k budování Jeruzaléma, až k Pomazanému vůdci bude sedm sedmiletí a šedesát dva sedmiletí.*“ (Da.9:25). Přišel přesně na čas! Mysleli si učedníci, kteří uctívali Ježíše ve člunu po tom, co utišil bouři, že je ten Bůh Izraele? Ježíš o sobě neustále mluvil jako o „synu člověka“, a v předchozí kapitole jako o proroku (Mt.13:57). Učedníci s ním jedli, viděli ho spát, viděli ho unaveného. Věděli, že je to člověk. On je dokonalý Člověk, nicméně je člověk. I tento „div“ jim pomohl porozumět, že tento muž je opravdu Mesiáš, Syn Boha, potvrzený jeho vzkříšením. „*Ti, kdo byli v lodi, se mu poklonili a řekli: „Opravdu jsi Boží Syn.“*“ (Mt 14:33). Nikdo v Písmu neuctívá Ježíše jako Pána Boha, a my bychom také neměli! V N.Z. je několik řeckých slov přeloženo jako „uctívat“, nebo „klanět se“, a která jsou používána v souvislosti s Bohem, Ježíšem a svatými ve Zjevení. Ale je pouze jedno slovo „latreuo“, které znamená „uctívat Boha“, a není nikde v Písmu vztaženo na Ježíše nebo kohokoliv jiného, ale jenom k Bohu (Sk 24:14, Fi 3:3, He 10:2). Dát Ježíši místo Boha Otce v našem uctívání znamená zahrávat si s modlářstvím. „*Nebudeš mít jiné bohy vedle mne*“

(Ex 20:3). Ježíš nazval Otce toho „**jediného pravého Boha**,“ v Janovi 17:3, a **pouze On má být uctíván jako Bůh**. Je důležité si všimnout, že v N.Z. není nikde řečeno, abychom uctívali Ježíše, ale je nám jasně řečeno, abychom uctívali Otce. Ve Zjevení vidíme situace, kde jsou Bůh i Beránek, a oba přijímají chválu a úctu (Zj 5:12-14, 7:9-11), takže Ježíš je samozřejmě také hoden našich chval za všechno čím pro nás je, a co pro nás udělal. Ježíš nikdy neřekl, že je Bůh. Popřel, že by ze sebe dělal samého Boha (Mt 19:17, Jan 5:19, 30-31). Pokud by byl Bůh, tak by nám to řekl; nenechal by nás na pochybách ohledně tak závažné věci. Davidův syn a Boží syn Šalomoun přijímal úctu s Božím potvrzením. Davidův „větší syn“ Ježíš Kristus („*hle, zde je někdo větší než Šalomoun*“ Mt 12:42) přijímal úctu, jak stanovil Bůh jeho Otec. Ježíš byl uctíván jako Zachránce, Spasitel, Mesiáš, Syn Boha. „Říkali mocným hlasem: „**Hoden jest Beránek**, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení.“ (Zj 5:12) Ale Ježíš se k nám přidává v uctívání jediného pravého Boha, jeho Boha a našeho Boha. „*My se klaníme tomu, co známe*“ (Jan 4:22) „*Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit*.“ (Lk.4:8) „*Ale přichází hodina, a již je zde, kdy **praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele. Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.***“ (Jan 4:23-24). Ježíš není Bůh Otec, ani duch: „*jedna žena jménem Lydie... která uctívala Boha*“ (Sk 16:14) „*Tento člověk přemlouvá lidi, aby ctili Boha*“ (Sk 18:13) „*začal celý ten zástup učedníků radostně velikým hlasem **chválit Boha** za všechny mocné činy, které spatřili.*“ (Lk 19:37)

„*Povstaňte, dobrořečte Jahvemu, svému Bohu, od věků až navěky! Ať dobrořečí tvému slavnému jménu, které je vyvýšeno nad každé dobrořečení a chválu. Ty jediný jsi Jahve. Ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všechen jejich zástup, zemi i všechno, co je na ní, moře i všechno, co je v nich. Ty oživuješ všechno, tobě se klanějí nebeské zástupy. Sestoupil jsi na horu Sínaj, a mluvil jsi s nimi z nebes... podle svého mnohého slitování jsi jim dal zachránce, kteří je zachránili z ruky jejich protivníků.*“ (Ne 9:5-6, 13, 17) „***Bojte se Boha, a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se to-***

mu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14:7). „Bohu se pokloň.“ (Zj 22:9)

(Solární systém mohl vzniknout) „jedině pod radou a vládou inteligentní a mocné bytosti (a vesmír hvězd) „musí být celý podřízen Jednomu... Tato Bytost vládne všem věcem, nikoliv jako duše světa, ale jako Pán nade vším. Vzhledem k Jeho vládě je nazván Pán Bůh... Otec je odvěký, a má život sám v sobě, původně, a nezávisle od věčnosti a dal synu, aby měl život také sám v sobě. (Jan 5:26). Otec má vědění a před-vědění sám v sobě a komunikuje ho synu... Můžeme nazývat i jiné bytosti bůh, tak, jak to vidíme v Písmu. Krále a Boží posly můžeme nazývat Bohy, ale nemáme mít jiného Boha v našem uctívání pouze jeho, o kterém je řečeno v čtvrtém přikázání, že učinil nebesa i zemi; to jest Bůh Otec.“ (Sir Isaac Newton; podle mnohých největší vědec všech dob. Žil v letech:1642 – 1727)

Kapitola 10

JAK SE MODLIL PAVEL

„Prosím vás, bratři, skrze našeho Pána Ježíše Krista a skrze lásku Ducha: Zápaste spolu se mnou v modlitbách za mne k Bohu.“ (Ř.15:30) „Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ef 3:14)

V naší snaze porozumět Bohu Otci a Jeho vztahu k našemu Pánu Ježíši Kristu, a abychom věděli, ke komu bychom se měli modlit, bylo rozumné podívat se na modlitby velkého apoštola Pavla. Byl to muž mocně používán Bohem, „*apoštol Krista Ježíše*“ (2.Kor 1:1) a „*apoštol pohanů*“ (Ř 11:13) „*v ničem pozadu za těmi veleapostoly*“ (2.Kor 11:5). Je to muž, který se určitě kvalifikuje, aby mohl psát na téma modlitby, a kterého příklad můžeme následovat.

CO ŘÍKAL PAVEL O MODLITBĚ? Nejdříve se podívejme, ke komu se Pavel modlil. „*Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista.*“ (Ef 3:14) „*Děkuji svému Bohu při každé vzpomínce na vás, a vždy v každé své modlitbě za vás všechny*

prosím s radostí.“ (Fp 1:3-4) „**Vždy**, když se za vás modlíme, **děkujeme Bohu a Otci** našeho Pána Ježíše Krista“ (Ko 1:3) „Vždyť jakou vděčností za vás můžeme Bohu odplatit za všechnu tu opravdovou radost, kterou z vás máme **před naším Bohem?**“ (1.Te 3:9) „Vším způsobem budete obohacováni k veškeré štědrosti, která skrze nás působí **vděčnost Bohu.**“ (2.Kor 9:11). „**Děkuji svému Bohu vždycky**, když se o tobě zmiňuji ve svých **modlitbách**“ (Fm 1:4). Takže Pavel opakovaně říká, že se modlí k Bohu Otci. Víme, že to, co píše, to také praktikuje. Našel jsem 34 míst v N.Z. kde se Pavel modlí, a podíváme se na ně abychom se poučili z jeho příkladu. Ve Skutcích deváté kapitole čteme o Pavlově setkání s Ježíšem na cestě do Damašku, kam šel pronásledovat církev. Byl oslepen, a nejedl a nepil tři dny. Pán Ježíš promluvil k učedníkovi jménem Ananiáš, a řekl mu, kde najde Pavla, aby se mohl modlit za jeho navrácení zraku. Pán řekl Ananiášovi „*Hle, právě se modlí.*“ Není zde řečeno, ke komu se modlí, ale v kapitole 22 cituje Ananiáše takto: „**Bůh našich otců si tě vyvolil, abys poznal jeho vůli, uviděl jeho Spravedlivého, a uslyšel hlas z jeho úst.**“ (Sk 22:14). „Bůh našich otců“ je Jahve Staré Smlouvy, ke kterému se Pavel pravděpodobně modlil, ale zatím si tam dáme otazník, protože to zde není výslovně řečeno. Víme, které bylo Pavlovo první kázání po jeho obrácení, protože ve Skutcích 9:20 je řečeno, „*a hned v synagogách hlásal Ježíše, že on je Syn Boží.*“ Všimněme si, že neříkal „Ježíš je Bůh,“ nebo „druhá osoba trojjediného Boha.“ To je zvěst, kterou kázal po celou dobu jeho služby. Nyní se podívejme na druhou zmínku o Pavlovi v modlitbě. Pavel a Silas byli uvězněni, a modlí se. „*Kolem půlnoci se **Pavel a Silas modlili a zpěvem oslavovali Boha**, a ostatní vězňové je poslouchali.*“ (Sk 16:25). Takže zpívali a modlili se k Bohu. Později ve Skutcích kapitole 27 se Pavel plavil na lodi do Říma jako vězen, když se dostali do silné bouře, a nikdo na lodi nic nejedl po 14 dní. Pavla navštívil anděl, a řekl mu, že nikdo nepřijde o život. Pavel povzbudil námořníky na lodi. „*Po těch slovech vzal chléb, přede všemi vzdal Bohu díky, rozlomil jej a začal jíst.*“ (Sk 27:35), Když byli Pavel a ostatní bezpečně na souši, tak pokračovali na cestě do Říma. „*Když o nás tamní bratři uslyšeli, přišli nám naproti až k Ap-*

piovu tržišti, a ke Třem hospodám. Jakmile je Pavel uviděl, vzdal díky Bohu a nabyl odvahy.“ (Sk 28:15). Nyní se podíváme na záznaky Pavlových modliteb v jeho epištolách. (Vzhledem k tomu, že autorství epištoly Židům není jasné, tak se na ní podíváme v jiné kapitole). Je jich 28, tak pouze uvedeme místo a komu byla modlitba adresována.

Místo v Písmu: Komu adresována

Římanům 1:9-10: Bůh. Římanům 10:1: Bůh. Římanům 15:5-6: Bůh. Římanům 15:13: Bůh. Římanům 15:30: Bůh. Římanům 16:25-27: Bůh. 1.Korintským 1:4-9: Bůh. 2.Korintským 1:3-5: „Bůh a Otec našeho Pána“. 2.Korintským 2:14: Bůh. 2.Korintským 9:12-15: Bůh. 2.Korintským 13:7-9: Bůh. Efezským 1:15-23: Bůh. Efezským 3:14-21: „Otec našeho Pána Ježíše Krista“. Filipským 1:9-11: Bůh. Filipským 4:20: „Bohu a Otcí“. Koloským 1:9-12: „Bohu a Otcí“. 1.Tesalonickým 1:2-4: Bůh. 1.Tesalonickým 2:13: Bůh. 1.Tesalonickým 3:11-13: Bůh. 1.Tesalonickým 5:23-24: Bůh. 2.Tesalonickým 1:11-12: Bůh. 2.Tesalonickým 2:13-17: Bůh. 1.Timoteovi 1:17: Bůh. 1.Timoteovi 6:13-17: Bůh „kterého nikdo z lidí nespáčil“. 2.Timoteovi 1:3: Bůh. 2.Timoteovi 1:16-18: „Pán“ (Bůh). 2.Timoteovi 4:14-18: „Pán“ (Bůh). Filemonovi 4-6: Bůh.

Je velice poučné se podívat na těchto 28 modliteb, a vidět, že každá byla adresována Bohu Otcí. Našel jsem pouze jedno místo, které by se dalo interpretovat jako modlitba k Ježíši: „*podle evangelia slávy blahoslaveného Boha, které mi bylo svěřeno. Děkuji tomu, který mne posilnil, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za spolehlivého, a ustanovil ke službě*“ (1.Tm 1:12). Je to modlitba nebo postoj srdce? Sami posuďte. Podívejme se na verš 17 stejné kapitoly: „**Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému moudrému Bohu čest a sláva na věky věků. Amen.**“ Pavel zakončuje tuto pasáž připomenutím, že je pouze **jediný moudrý Bůh, ten neviditelný Král věků.**

Nyní se podívejme, jak Pavel psal o modlitbě; jaké jsou jeho doporučení nám věřícím. „*O nic nebuďte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním. A pokoj*

Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.“ (Fp 4:6-7). „Především tedy prosím, aby se konaly **prosby, modlitby, přímlyvy a děkování za všechny lidi**, za krále a za všechny ty, kdo jsou ve vysokém postavení, abychom mohli vést tichý a pokojný život ve vši zbožnosti a důstojnosti. To je dobré a milé před **Bohem, naším Zachráncem**, který chce, aby byli všichni lidé zachráněni, a přišli k poznání pravdy. **Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš**“ (1.Tm 2:1-5). „Naléhavě jsem Židům i Řekům svědčil o **pokání k Bohu**, a o víře v našeho Pána Ježíše Krista.“ (Sk 20:21). Prosím všimněme si, že naše víra je k Pánu Ježíši Kristu (v dílo, které dokončil na kříži), ale naše **pokání je k Bohu**. „Sami posuďte: je vhodné, aby se žena **modlila k Bohu nezahalená**?“ (1.Kor 11:13) „**Modlete se** současně i za nás, **aby nám Bůh** otevřel dveře slova, abychom mohli mluvit o tajemství Kristovu, pro něž jsem také spoután“ (Kol 4:3). „Prosím vás, bratři, skrze našeho Pána Ježíše Krista, a skrze lásku Ducha: Zápaste spolu se mnou v **modlitbách za mne k Bohu**“ (Ř.15:30). „Kdo jí, jí Pánu, neboť **děkuje Bohu**; a kdo nejí, nejí Pánu, a také **děkuje Bohu**.“ (Ř 14:6) „Neboť je napsáno: ‚Jakože jsem živ, praví Pán, skloní se přede mnou každé koleno, a každý jazyk vyzná Bohu chválu.‘ Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu.“ (Ř.14:11-12). Ten Pán, kterému se pokloní každé koleno je **Pán Bůh**. Pavel cituje z Izajáše 45:23, ale podívejte se na verše 22 a 23, aby jste zjistili, kdo to říká: „**Obrátte se ke mně a zachraňte se, všechny končiny země, protože já jsem Bůh, a jiného není. Při sobě jsem přísahal, z mých úst vyšla spravedlnost, slovo, které se neodvrátí, že přede mnou klesne každé koleno, každý jazyk bude přísahat.**“ Ano, a jednoho dne každé koleno poklekne před Božím synem, Ježíšem. „Proto ho také Bůh povýšil nade vše, a dal mu jméno, které je nad každé jméno, aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, a **k slávě Boha Otce**, aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.“ (Fp 2:9-11). Je to k slávě Boha Otce, protože On ustanovil tuto čest Jeho Synu. Podívejte se na 1.Kor 14, a uvidíte, že mluvení v jazycích je modlitba nebo chvála Bohu. „**Neboť kdo mluví jazykem, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu;**

nikdo mu nerozumí, duchem mluví tajemství“ (v.2). „*Neboť, když se modlím jazykem, můj duch se modlí, avšak má mysl je bez užitku.*“ (v.14) „*Co tedy? Budu se modlit duchem, ale budu se modlit i myslí; budu zpívat chvály duchem, ale budu zpívat chvály i myslí.*“ (v.15) „*Ty sice dobře děkuješ, ale ten druhý tím není budován.*“ (v.17) „*A jestliže tam není vykladač, ať ve shromáždění mlčí; ať mluví k sobě a k Bohu.*“ (v.28). Autor Skutků Lukáš souhlasí: „*neboť je slyšeli mluvit jazyky a velebit Boha*“ (Sk 10:46).

Musím přiznat, že až během několika posledních týdnů jsem uviděl pravdu ohledně modlitby, a ke komu by měla směřovat. Před pár měsíci jsem se stále modlil k Bohu Otci a k Ježíši, a před pár lety pouze k Ježíši, protože jsem myslel, že on je i Bůh Otec. Má víra se jmenovala „Oneness“ nebo „Pouze Ježíš.“ V jiné kapitole jsem se zmínil o tom, jak jsem „našel“ modlitbu apoštolů ve Skutcích čtvrté kapitole k **Bohu Otci** „*skrže jméno tvého svatého služebníka Ježíše*“ (v.30). To byl počátek mého probuzení. Musím ale říci, že má rodina a já jsme měli mnoho zodpovězených modliteb, když jsme se modlili k Ježíši. Dělalí jsme to v upřímnosti, a Bůh byl milostivý. V naší službě od roku 1959 jsme zažili mnoho zázračných uzdravení rakoviny, astmatu, kožních nemocí a dalších, skrže modlitbu. V naší rodině jsme viděli mrtvé vzkříšené ve jménu Ježíše Krista. Viděli jsme napravené manželství, když jsme se modlili k Ježíši. Možná jsme ale mohli být efektivnější, kdybychom se modlili k Bohu tak, jak On to doporučuje v Bibli. Během několika posledních týdnů, jak jsem jasněji vnímal, ke komu se modlil Pavel a další apoštolové, tak jsem si začal více všímat veřejných modliteb dalších služebníků. Jeden kazatel se modlil celou svou modlitbu pouze k Ježíši. O tři dny později se další modlil k Bohu, a uzavřel ve jménu Ježíše. Při krásné bohoslužbě v jiném společenství se jiný bratr nejdříve modlil k „našemu Pánu Bohu“, a později v modlitbě ho nazval Ježíš, a poděkoval mu, že za nás zemřel na kříži. Zakončil ve jménu Ježíše. Samozřejmě že náš „Pán Bůh“ nezemřel na kříži, ale náš Pán Ježíš Mesiáš určitě ano. Učíme se, a s tím jak se učíme, věřím, že Bůh Otec bude požadovat, abychom k němu přistupovali řádně, tak jak nás to učí, pokud chceme mít odpovědi na naše modlitby. On je Velký Král. My k Němu

přicházíme s díkůvzdáním a chválami, a směle přicházíme k Jeho trůnu milosti ve jménu Jeho syna Ježíše. (V Ježíšově spravedlnosti). Pokud jste dostali odpověď na modlitbu, byl to **Bůh, kdo odpověděl!** „*Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.*“ (Fp 4:19). „*Každé dobré dáni a každý dokonalejší dar je shůry, sestupuje od Otce světelných, u něhož není proměny ani zatmění z odvrácení.*“ (Jk 1:17) Ježíš se vždy modlil k Bohu Otci, a nebyla to pouze formalita nebo z důvodu, aby dal dobrý příklad. „*Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo, a tam se modlil.*“ (Mk 1:35) „*On se však uchýloval na pustá místa, a modlil se.*“ (Lk 5:16) „*V těch dnech pak vystoupil na horu, aby se modlil. Celou noc strávil v modlitbě k Bohu*“ (Lk 6:12).

Ježíš se modlil k Bohu. „*Vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil na horu, aby se pomodlil. A když se modlil, vzhled jeho tváře se změnil, a jeho oděv se bělostně rozzářil.*“ (Lk 9:28-29). „*A když zástupy propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě pomodlil.*“ (Mt 14:23). „*Tehdy k němu přinesli děti, aby na ně vložil ruce a pomodlil se*“ (Mt 19:13). „*Tehdy s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane, a řekl učedníkům: „Posaďte se zde, zatímco se tamhle odejdu pomodlit.“*“ (Mt 26:36). „*Ocitnuv se ve vnitřním zápase, usilovněji se modlil; jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem.*“ (Lk 22:44). „*On ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost.*“ (He 5:7). Ježíš byl modlitebník, a modlil se k tomu, kterého v Janovi 20:17 nazval: „*Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.*“ Modlitba je vyjádření závislosti na Bohu, a Ježíš se vždy modlil. Podívejme se, co učil své učedníky ohledně modlitby na závěr své pozemské služby: „*Amen, opět vám pravím: Shodnou-li se dva z vás na zemi v jakékoli věci, o niž požádají, stane se jim od mého Otce, který je v nebesích.*“ (Mt 18:19). „*Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kteří ho žádají.*“ (Lk 11:13) (Žádáme tedy Boha Otce o Ducha Svatého). „*A oč byste požádali v mém jménu, to učiním, aby byl Otec oslaven v Synu. Požádáte-li mne o něco v mém*

jménu, já to učiním. Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání. A já požádám Otce, a on vám dá jiného Zastávce, aby byl s vámi na věčnost.“ (Jan 14:13-16) Všimněte si, že Ježíš neřekl „požádejte mne“ ale „požádejte v mém jménu.“ „Já to učiním,“ znamená, že on, Ježíš, působí jako Otcův zástupce v odpovídání na modlitby. V Matoušovi deváté kapitole Ježíš viděl zástupy, jako ovce bez pastýře a byl pohnut soucitem. Řekl učedníkům: „*Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.*“ (Mt 9:38). V podstatě říká, abychom se modlili za tuto věc k Bohu. („*Můj Otec je hospodář.*“ Jan 15:1) „***V té hodině se mě nebudete na nic ptát. Amen, amen, pravím vám: Jestliže o něco požádáte Otce v mém jménu, dá vám to.***“ (Jan 16:23) „*Až dosud jste o nic nepožádali v mém jménu; žádejte a dostanete, aby vaše radost byla úplná.*“ (Jan 16:24). Ježíš je zatím učil modlit se k Otci v „modlitbě Páně“, ale až nyní je učí modlit se v jeho jménu. „*Tyto věci jsem vám pověděl v přirovnáních. Přichází hodina, kdy k vám již nebudu mluvit v přirovnáních, nýbrž vám budu otevřeně vyprávět o Otci.*“ (Jan 16:25) Ježíš je učí něco nového. „*V tom dni budete žádat v mém jménu, a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás.*“ (Jan 16:26). Ježíš zde mluví o dni, kdy už bude s Otcem, kde se za nás přimlouvá. Podívejme se do Židům 7:25: „*Je stále živ, aby se za ně přimlouval.*“ „*Kristus Ježíš... je na pravici Boží, a přimlouvá se za nás!*“ (Ř 8:34). Ježíšovi nejbližší přátelé věděli, že Ježíš se modlil k Bohu za jejich potřeby. Podívejte se, co řekla Marta u hrobky svého mrtvého bratra Lazara: „*Marta Ježíšovi řekla: „Pane, kdybys byl zde, můj bratr by nezemřel. Ale i nyní vím, že o cokoli bys Boha požádal, Bůh ti to dá.*“ (Jan 11:21-22). Musíme se naučit Ježíšovu lekci zaznamenanou v Janovi 16. Bůh chce odpovédět na naše modlitby, ale **musíme se modlit k Bohu Otci ve jménu Ježíše**. Znovu „*v té hodině se mě nebudete na nic ptát.*“ **Zde mluví Ježíš o modlitbě.** Všichni jsme někoho ztratili nebo máme nemocné přátele. Žijeme v umírajícím světě, a Izrael je stále zaslepen ohledně svého Mesiáše. Potřebujeme zodpovězené modlitby! „*Praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitelé.*“ (Jan 4:23). Musíme správně uctívat! „*Nedostává-li se někomu*

z vás moudrosti, **at' ji žádá od Boha**, který dává všem štědře, a nevyčítá, a bude mu dána.“ (Jk 1:5).

Jakub dále píše (ohledně používání jazyka): „*Jím dobrořečíme Pánu a Otcí*“ (Bohu Otcí) (Jk 3:9). „*Vždycky za všechno děkujete ve jménu našeho Pána Ježíše Krista Bohu a Otcí*“ (Ef 5:20).

JE SPRÁVNÉ ŽÁDAT JEŽÍŠE, ABY PŘÍŠEL DO NAŠEHO SRDCE?

Podívejme se, co říká Pavel: „*Vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: „Abba, Otče.”*“ (Ga 4:6) „Z toho důvodu *klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista... aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích.*“ (Ef 3:14, 17) „*Ten, kdo nás upevňuje spolu s vámi v Kristu, a pomazal nás, je Bůh. On nás také zapečetil, a do našich srdcí dal Ducha jako závdavek.*“ (2.Kor 1:21-22)

Na závěr této kapitoly se ještě jednou podívejme, co Pavel píše ve Filipským 4:19: „*Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.*“

KDO JE PAVLŮV BŮH, KTERÝ NAPLŇUJE NAŠE POTŘEBY V KRISTU JEŽÍŠI?

Verš 20 pokračuje: „*Našemu Bohu a Otcí sláva na věky věků. Amen*“ „*A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu a Otcí.*“ (Ko 3:17) .

Modleme se k **Bohu Otcí** ve jménu Ježíše Krista. Pavel to tak dělal!

Kapitola 11 JINÝ JEŽÍŠ

„*Ale bojím se, aby snad tak, jako had svou vychytralostí svedl Evu, nebyla porušena i vaše mysl, a neodvrátila se od upřímné a*

*čisté oddanosti Kristu. **Neboť když někdo přichází, a hlásá jiného Ježíše, než jsme hlásali my, nebo když přijímáte jiného ducha nebo jiné evangelium, než jste přijali, klidně to snášíte.***“ (2.Kor 11:3-4)

Přijmeme, věrme a porozumějme jasně, co Bible říká o Ježíši. On je člověk. Pro Petra ve Skutcích 2:22 je „**Ježíš Nazaretský, muž do-
svědčený nám od Boha.**“ Ježíš říká, že je „**člověk, který vám pově-
děl pravdu, kterou slyšel od Boha.**“ (Jan 8:40). Jeho oblíbené ozna-
čení sám pro sebe bylo „syn člověka,“ které vidíme v Žalmu 8:4 a
které je aplikováno na Ježíše v Židům 2:6-9. Pavel píše v 1.Tm 2:3-
6: „*To je dobré a milé před **Bohem, naším Zachráncem, který chce,**
aby byli všichni lidé zachráněni, a přišli k poznání pravdy. **Je totiž
jeden Bůh, jeden je také prostředník** mezi Bohem a lidmi, **člověk
Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svě-
dectví ve svůj čas.***“ Ježíš bude navždy **oslavený člověk.** „*Ježíš Kris-
tus je tentýž včera i dnes, i na věky.*“ (He 13:8). Prosím přijmeme a
porozumějme této pravdě: Věčné vykoupení, které za nás Ježíš Me-
siáš zaplatil na kříži, zaplatil jako bezhříšný člověk, nikoliv „Boho-
člověk,“ který se mohl uchýlit do svého Božství, když byl pokoušen,
a okolnosti byli nepříjemné. **Bůh nemůže být pokoušen** (Jk 1:13)!
Ježíš byl pokoušen ďáblem (Mt 4:1), a „*ve všem prošel zkouškami
podobně jako my, avšak bez hříchu.*“ (He 4:15). Bůh nemůže zemřít!
On je „*Král věků, **nepomíjející, neviditelný, jediný moudrý Bůh.***“
(1.Tm 1:17) „*On **jediný má nesmrtelnost, a přebývá v nepřístupném
světle; jeho nikdo z lidí nespatřil, a nemůže spatřit.***“ (1.Tm 6:16).
Ježíš byl smrtelný; on zemřel! Ale ta dobrá zpráva je, že Ježíš člo-
věk, dokonalý člověk, obraz Boha, byl ukřižován, ale o tři dny poz-
ději vstal z mrtvých, vítěz nad smrtí a peklem! Dokázal to jako člo-
věk zmocněn Bohem. V Janovi 10:17-18 řekl: „*Proto mne Otec mi-
luje, že já pokládám svou duši, abych ji zase přijal. Nikdo ji ode mne
nebere, ale já ji pokládám sám od sebe. Mám moc ji položit, a mám
moc ji opět přijmout. Tento příkaz jsem přijal od svého Otce.*“ „*Za
každého okusil smrti.*“ (He 2:9). „*On **zničil smrt, a skrze evangelium
vyvedl na světlo život a neporušitelnost.***“ (2.Tm 1:10). Protože on
žije navždy, tak my také budeme žít navždy! On se vrátil z hrobu
s „*klíči smrti i podsvětí.*“ (Zj 1:18). On to udělal jako člověk „v těle“.

„Avšak Kristus vstal z mrtvých, **prvotina těch, kdo zemřeli**. Když tedy přišla **skrze člověka smrt, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých**. Jako v Adamovi **všichni umírají**, tak také v Kristu **budou všichni obživeni**. Každý však ve svém pořadí: jako prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi (1.Kor 15:20-23). Zde leží nebezpečí našeho moderního náboženského myšlení, které není založené na S.Z. konceptu Boha, ale je nakaženo post-biblickou řečnou filozofií. Sebrali jsme Bohu jeho Božství („Bůh není člověk...“ Nu 23:19, 1.S 15:29), a Ježíši jeho lidství (miliarda katolíků nazývá Marii „matku Boží“). Řekové věřili, že lidé se stávali bohy, a bohové lidmi. **Člověk nemůže být Bůh**. H.L. Goudge napsal následující výrok v jeho poučné knize „*Poslání Židů*“: „Když Řecká a Římská mysl začala dominovat v církvi místo Hebrejské, tak to způsobilo neštěstí, z kterého se církev nikdy nevzpamatovala, jak v doktríně, tak v praxi.“ To je to smýšlení, které brzy přivede svět k iluzi a zkáze, když začne uctívat člověka, který ze sebe bude dělat Boha.

„*At' vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí, a nebude zjeven ten člověk bezzákonnosti, syn záhuby, který se staví na odpor proti všemu, a pyšně se pozvedá nade všechno, čemu se říká Bůh nebo co se uctívá, takže sám usedne jako Bůh do Boží svatyně, a bude se vydávat za Boha. Nevzpomínáte si, že jsem vám toto říkal, ještě když jsem byl u vás? Také víte, co ho nyní zdržuje, aby byl zjeven až ve svůj čas. Neboť tajemství této bezzákonnosti již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat. A potom bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán Ježíš odstraní dechem svých úst, a zahladí jej i jeho skutky jasným zjevením svého příchodu. Příchod Bezzákonného je podle působení Satana se vši mocí, znameními a lživými zázraky, a s veškerým klamem nepravosti pro ty, kteří hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli zachráněni. Proto na ně Bůh posílá mocné působení bludu, aby uvěřili lži, a aby všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti, byli tak odsouzeni.*“ (2.Te 2:3-12). Pavel zakončuje jeho diskusi na toto téma verši 15 až 17: „Proto tedy, bratři, stůjte pevně, a držte učení, která jsme vám předali, a kterým jste byli vyučeni, at' už **slovem nebo dopisem**. Sám náš Pán

Ježíš Kristus a Bůh, náš Otec, který si nás zamiloval, a v milosti nám daroval věčné potěšení a dobrou naději, nechť vaše srdce povzbudí, a upevní v každém dobrém skutku i slovu.“ Musíme to pochopit správně! Milovaný apoštol Jan říká ve svém druhém listu verše 6 a 7: „A to je ta láska: abychom chodili podle jeho přikázání. **To je to přikázání, o kterém jste od počátku slyšeli, že v něm máte chodit.** Neboť do světa vyšli mnozí svůdci, kteří nevyznávají Ježíše Krista **přicházejícího v těle**; každý takový člověk je svůdce a antikrist.“ Možná, že Jan již slyšel, že někteří používají úvod jeho evangelia „Slovo“ pro učení, že Ježíš je pre-existující bůh, Bůh sám „vtělený“ v lůně Marie. Třikrát v jeho epištolách zmiňuje, že „Ježíš Kristus přišel v těle“, jinými slovy, že je člověk, lidská bytost. V 1.Janův 4:2-3 píše: „**Podle toho poznávejte Ducha Božího: Každý duch, který vyznává Ježíše Krista, jenž přišel v těle, je z Boha. A žádný duch, který nevyznává Ježíše Krista, jenž přišel v těle, není z Boha. To je ten duch Antikrista, o němž jste slyšeli, že přichází, a který již nyní je ve světě.**“ Tito falešní učitelé nepopírali, že Ježíš Kristus přišel, ale že Ježíš přišel v těle, aneb, že byl skutečný člověk. Jan to nazval duchem antikrista, a řekl, že již nyní je ve světě. Když se podíváme, tak můžeme vidět ten vliv kolem nás dnes, i v tom jak jsou přeloženy naše bible. Bůh je autorem Svého Slova, a dal nám všechny informace, co potřebujeme ve Svatém Písmu. Je ale potřeba brát v úvahu, že většina (ne-li všichni) překladatelé našich moderních překladů jsou trinitářského vyznání, a toto jejich přesvědčení se (ať vědomě či podvědomě) promítá do jejich překladů. (Poznámka překladatele: Nemusíme se obávat, že bychom měli špatné překlady, ale v těch několika pasážích, kde existuje možnost „udělat z Ježíše Boha“, například interpunkcí, tak to překladatelé často dělají.) Jan byl u ukřižování, a slyšel jak Ježíš zvolal, „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“, a věděl, že to nebyl „Bůh“ kdo zemřel, ale zázračně počatý, bezhříšný Syn Boha, člověk Mesiáš! Jan řekl ve své první epištole 2:22: „**Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna.**“ Vidíte, co Jan říká? Kristus (Mesiáš) neznamená Bůh, ale Boží pomazaný služebník (otrok). Syn není Otec, zrovna tak, jako Bůh Otec není Syn, i když byl v Ježíši,

protože Ježíš měl plnost Jeho Ducha. Bible nás učí, že máme jednoho Otce, Boha. „*Což nemáme všichni jednoho otce? Cožpak nás nestvořil jeden Bůh?*“ (Mal 2:10). Ježíš řekl v Matoušovi 23:9, „*A nikoho nenazývejte na zemi svým Otcem, neboť jediný je váš Otec, ten nebeský.*“ (Když byl Ježíš na zemi, tak byl Bůh v nebi.) Proč taková snaha po tolika staletí vyzdvihnout Ježíše na úroveň Všemohoucího Boha? Za prvé, Jan říká, že je za tím „*duch*“, duch Lucifera, který se jako první pokusil převzít místo Boha, to co Pavel nazývá „*tajemství této bezzákonnosti*“ (2.Tes 2:7). To je ten duch Lucifera, o kterém nám Bůh řekl skrze proroka Izajáše: „*Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu. Jenže jsi svržen do podsvětí, do největších hlubin jámy.*“ (Iz 14:12-15) Pokud je mé porozumění Bible správné, tak byl Lucifer stvořen jako anděl („*zastírající cherub ochránce*“, Ezechiel 28:14), společně se všemi dalšími anděly, nazvanými syny Božími, kteří byli přítomní, když Bůh dokončil Jeho stvořitelské dílo. Bůh řekl Jobovi, že „*všichni Boží synové hlaholili*“ když Bůh tvořil (Job 38:7). Ale **Bůh nestvořil hřích**. Těmto synům Boha byla dána určitá míra svobodné vůle, a hřích se zrodil skrze pýchu a vzpouru v srdci Lucifera. Bůh stvořil **možnost hříchu**, svobodnou vůli. Když má jiná bytost vůli, existuje možnost, že tato vůle se oddělí od Boží. To není Boží dílo, a On nemůže být obvinován za následky. Bůh je svatý a spravedlivý, a nestvořil hřích! Když Bůh říká v Izajáši 45:7, „*Formuji světlo a tvořím tmu, činím pokoj a tvořím zlé; já, Hospodin, činím toto všechno,*“ nemluví o „*hříchu*.“ Bůh říká, že tvoří světlo... i opak „*tmu*.“ On tvoří pokoj... a opak „*zlo*“- nepokoj. V knize Kazatel 12:1 Šalomoun nazývá dny stáří „*zlé dny*“, ne dny hříchu, ale dny neklidu. Někteří chybně učí, že Satan a hřích jsou pouze temná strana Boha. **Bůh nemá temnou stranu!** „*Bůh je světlo, a není v něm žádná tma.*“ (1.J 1:5). Bůh mluvil k proroku Ezechielovi ohledně prince (krále) Týru v Ezechielovi 28:2, 5-6, 9, který musel být velice pyšný muž. „*Lidský synu, řekni předákovi Týru: Toto praví Panovník Jah-*

ve: *Jelikož se tvé srdce povýšilo a řekl jsi: **Jsem bůh, obydíl jsem božské sídlo uprostřed moří - ale jsi člověk, a ne bůh a vydával jsi své srdce za srdce božské...** Dík množství své moudrosti jsi obchodováním rozmnožil svůj majetek, a tvé srdce se kvůli tvému majetku povýšilo. Proto praví Panovník Jahve toto: Jelikož vydáváš své srdce za srdce božské... Opravdu budeš říkat: **Jsem bůh, před svým katem? Jsi člověk, a ne bůh** v ruce těch, kdo tě ubijí.“* Bůh mluví znovu ke králi Týru ve verších 12-17, ale je zřejmé, že mluví k Princi zla Luciferovi, který ho motivoval k takovým „výšinám“ pýchy: „*Toto praví Panovník Jahve: Ty pečetiš vzor plné moudrosti a dokonalé krásy. **Byl jsi v Edenu, Boží zahradě,** pokrývaly tě všechny drahoty: rubín, topas a jaspis, chryzolit, karneol a onyx, safír, malachit a smaragd i zlato. Zhotovení tvých bubínků a fléten pro tebe zajistili v den, kdy jsi byl stvořen. **Ty jsi byl zastírající cherub ochránce, a tak jsem tě ustanovil, byl jsi na svaté Boží hoře,** procházel ses uprostřed ohnivých kamenů. **Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost.** Pro množství tvého obchodování se tvé nitro naplnilo násilím a zhřešil jsi. **Tu jsem tě zbavil svatosti, a vykázal z Boží hory,** a vyhladil jsem tě, zastírající cherube, zprostřed ohnivých kamenů. **Tvé srdce se povýšilo kvůli tvé kráse,** promarnil jsi svou moudrost pro svou skvělost. **Svrhl jsem tě na zem před krále, dal jsem tě, aby se na tebe dívali.**“* Z těchto veršů se dozvídáme mnohé o tom, kterého Ježíš nazval „*Ďábel*“ (Jan 8:44), „*satan*“ (Lk 22:31), „*vrah, lhář a otec lži*“ (Jan 8:44), a kterého Písmo označuje jako „*ničitel*“ (Zj 9:11), „*anděl bezedné propasti*“ (Zj.9:11), „*vládce tohoto světa*“ (Jan 12:31), „*vládce temnoty*“ (Ef.6:12), „*protivník a řvoucí lev*“ (1.P 5:8), „*Belzebul*“ (Mt.12:24), „*žalobce našich bratří*“ (Zj 12:10), „*drak*“ (Zj 12:7), „*had*“ (Zj 20:2), a „*bůh tohoto věku*“ (2.Kor 4:4). Toto stvoření bylo v zahradě Eden, byl stvořen Bohem, byl na Boží svaté hoře, byl krásný, byl kdysi „*bezúhonný na svých cestách*“, ale jeho „*srdce se povýšilo,*“ promarnil svou moudrost, a tak Bůh rozhodl o jeho zkáze. V těchto pasážích nikde nevidím, že by Lucifer byl vedoucím chval v nebi, tak jak někteří troufale tvrdí. Mohu pouze s jistotou říci to, co říká Bible, a neřekl bych nic, co by mohlo vytvořit „sympatie

pro ďábla.“ Když padl, tak vedl další „padlé anděly“ při vzpouře proti Bohu, možná třetinu všech, a od té doby je zodpovědný za každou vraždu, znásilnění, násilí a smrt, které se na zemi odehráli. Má být nenáviděn a odmítán všemi, kdo milují Boha. Had, „otec lží“, šířil svůj jed v zahradě Eden, jak čteme v Genesis 3:4-5: „*Had ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou, a **budete jako Bůh**, budete znát dobré a zlé.*“ To je jeden z jeho oblíbených triků využívající pýchu a ego, aby si lidé mysleli, že můžou být „bohové.“ Někdy to funguje, tak jako s Evou. Zabralo to také na Nebúkadnesara (Da 4:30), Faraony, Césary, (Alexandra, který se nazval „Veliký), Herodese, a mnoho dalších králů a hodnostářů. V případě Herodese to znamenalo okamžitou zkázu: „*Ve stanovený den se **Herodes, oděn královským rouchem, posadil na řečnické podium, a začal k nim mluvit. Lid volal: „To je hlas Boží, a ne lidský!**“ A ihned jej udeřil Pánův anděl za to, že nevzdal slávu Bohu: byl rozežrán červy a zemřel. A slovo Boží rostlo, a rozmáhalo se.*“ (Sk.12:21-24). Papežové, někteří z nich velice zvrácení, se troufali nazývat ne jenom „Ježíš na zemi“, ale „Bůh sám na zemi.“ Papež Leo XIII. v jeho „Sjednocení Křesťanstva“ (1885) řekl, „Papež má na zemi místo Všemohoucího Boha.“ Ještě jednou se to projeví v celé své síle s nástupem antikrista (znamená proti Kristu, ale také **místo Krista**). To přinese smrt, zkázu a chaos na planetu zemi na nevídané úrovni (Mt 24:21-22). **Není žádný falešný Budha nebo Mohamed, ale falešný Kristus.** „*Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou ukazovat veliká znamení a divy, že by, kdyby to bylo možné, svedli i vyvolené.*“ (Mt 24:24). „*A drak (satan) jí dal svou sílu, svůj trůn a velikou pravomoc.*“ (Zj 13:2) „*Příchod Bezzákonného je podle působení Satana se vší mocí, znameními a lživými zázraky, a s veškerým klamem nepravostí*“ (2.Te 2:9-10) „*Takže sám usedne jako Bůh do Boží svatyně, a bude se vydávat za Boha.*“ (2.Te 2:4) „*Jeho síla bude mocná, ne však v jeho síle, a bude mimořádně ničit a prosadí se, vykoná to, zničí i mocné, ba i lid svatých. A pro svou vychytralost dokáže prosadit i podvod. Když se v srdci vyvýší, a v míru bude ničit mnohé, ano i proti Veliteli velitelů bude se stavět, tehdy bez zásahu ruky bude rozdrčen. Vidění o večeru a jitru, a co řečeno, je pravda.*

*Ty ale to vidění uzavři, je totiž na velmi dlouho. **Tehdy jsem se já Daniel roznemohl a dlouho mi nebylo dobře.***“ (Da 8:24-27). „A potom bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán Ježíš odstraní dechem svých úst, a zahladí jej i jeho skutky jasným zjevením svého příchodu.“ (2.Te 2:8). Zjevení 14:10-12: „Bude také pít z vína **Božího rozhorlení**, které je nalito neředěné v číši jeho hněvu; a bude mučen v ohni a síře **před svatými anděly a před Beránkem**. Dým jejich muk vystupuje na věky věků a dnem i nocí nemají odpočinutí ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, a ti, kdo přijímají cejch jejího jména. **Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru.**“ Zjevení 20:10: „**A Ďábel, který je sváděl, byl uvržen do jezera ohně a síry, kde je šelma a falešný prorok. A budou trýzněni dnem i nocí na věky věků.**“ Ale Satanova „velká lež“ nikdy nemohla a nemůže přemoci Ježíše, jediného zplozeného Syna Boha, „ačkoli byl ve způsobu (řecky. morphi „vnější podoba“) Božím, nepovažoval to za kořist být roven Bohu“ (Fi 2:6). On je obrazem Boha (2.K 3:18), protože Bůh ho počal, stvořil v lůně Marie, a proto měl Boží krev v jeho žilách (Sk.20:28), „sám sebe zmařil... ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.“ (Fi 2:7-8). Když ho jeho nepřátelé obvinili z toho, že ze sebe dělá Boha, tak řekl, že i lidé jsou přece nazváni bohové, a on přece řekl, že je Boží Syn (Jan 10:36). Také řekl, že jeho Otec je větší než on (Jan 14:28), že ví věci, které on neví (Mk 13:32), a že bez Otce jeho svědectví není pravdivé (Jan 5:31). „**Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal.**“ (Jan 5:30). Řekl, že on a Otec jsou dva svědkové (Jan 8:17-18). Řekl, že žádný člověk neviděl Otce (Jan 6:46) a „**Vy jste nikdy neslyšeli jeho hlas, ani jste neviděli jeho podobu**“ (Jan 5:37), ale „**blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.**“ (Mt 5:8). V modlitbě k Otci řekl, „**A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.**“ (Jan 17:3). Než opustil zemi, tak řekl svým následovníkům, „**Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu**“ (Jan 20:17) Po jeho nanebevstoupení říká Ježíš Janovi, „**Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek**

stvoření Božího:“ (Zj 3:14). Ježíš nikdy neaspiroval na Boží slávu, ale je spokojen s tou svou, kterou má od Boha Otce jako jediný zplozený Syn. (Jan 17:22, Jan 1:14, Mt 24:30). Podívejte se znovu na Pavlovo rázné varování v druhém listu Korintským 11:3-4: „**Ale bojím se, aby snad tak, jako had svou vychytralostí svedl Evu, nebyla porušena i vaše mysl, a neodvrátila se od upřímné a čisté oddanosti Kristu. Neboť když někdo přichází a hlásá jiného Ježíše, než jsme hlásali my, nebo když přijímáte jiného ducha nebo jiné evangelium, než jste přijali, klidně to snášíte.**“ Všimněte si, že Pavel říká „**jiného Ježíše, než jsme hlásali my.**“ Ježíš, kterého hlásal Pavel a apoštolové byl člověk, což si může každý ověřit, když si přečte kázání apoštolů ve Skutcích. Pavel řadí Ježíše do stvoření, když píše, že Ježíš je „**prvorozený všeho stvoření**“ (Ko 1:15), a že byl stvořen Bohem (Ko 3:10). Pro Pavla je Ježíš podřízen Bohu, „**hlavou Krista je Bůh**“ (1.K 11:3), a patří Bohu „**vy pak jste Kristovi a Kristus Boží**“ (1.K 3:23). Pavel by nepoznal Krista post-apoštolských kréd, který se mylně vyučuje již téměř 1700 let, „pravý Bůh od pravého Boha, zplozen ne stvořen, jedné podstaty s Otcem.“ Ano, Ježíš byl zplozen v lůně panny, ale pro Pavla byl i stvořen Bohem. Písmo nám jasně ukazuje, jak se Nicejský koncil mýlil ve svých závěrech, a jak křesťanská církev chybovala, když ho uznala. Pavel říká s Žalmem 110:1 na mysli, že nakonec po Ježíšově tisícileté vládě na zemi bude Ježíš navždy podřízen Oci: „**Potom bude konec, až Kristus odevzdá království Bohu a Oci a zruší každou vládu, každou vrchnost i moc. Neboť on musí kralovat, dokud nepoloží všechny nepřátele pod jeho nohy. Neboť, všechno podřídil pod jeho nohy.**“ Když však řekl, že je všechno podřízeno, je zřejmé, že všechno kromě toho, kdo mu všechno podřídil. A až mu podřídí všechno, pak i sám Syn se podřídí tomu, jenž mu podřídil všechno, aby byl Bůh všechno ve všem.“ (1.Kor 15:24-25, 27-28). Pavel píše v 1.Kor 8:6 „**my máme jediného Boha, Otce... a jediného Pána, Ježíše Krista**“.

„*Když Řecká a Římská mysl začala dominovat v církvi místo Hebrejské mysli, tak došlo k neštěstí, že kterého se církev nikdy nevzpamatovala v doktríně ani v praxi.*“ (H.L. Goudge, historik).

BŮH A JEŽÍŠ V KNIZE ZJEVENÍ

Je pro nás důležité projít si knihu Zjevení, a vidět vztah mezi všemohoucím Bohem a jeho Synem Ježíšem Kristem. Myslím, že někde v mlhavých oblastech mysli mají mnozí představu, že v apokalyptickém Janově Zjevení se ze syna Ježíše stává Pán Bůh. Studoval jsem důkladně tuto knihu, a mohu vás ujistit, že **tomu tak není**. Slovo apokalypsa znamená „odhalení“ nebo „zjevení“; takže kniha Zjevení má své jméno z prvního verše té knihy: *„Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby svým otrokům ukázal, co se má brzy stát. On to prostřednictvím svého anděla naznačil svému otroku Janovi.“* Prosím porozumějme, co říká apoštol Jan v tomto verši, protože je to velice důležité pro pochopení této knihy. **Bůh dal toto zjevení Ježíši Kristu**. Když je něco někomu zjeveno, tak to znamená, že to dříve nevěděli. Jan neznal události popsané v této knize, dokud Ježíš neposlal svého anděla, a nezjevil je mu: sedm církví v Asii o tom nic nevěděli, dokud jim to Jan nenapsal: a Ježíš to nevěděl, dokud mu to neukázal Bůh Otec. Ježíš opustil tuto zemi, aby šel k Otci v nebi, a věděl, že se jednoho dne vrátí, jako vládce, ale **nevěděl přesný den a hodinu** (Mk.13:32). Jsou zde rozhodně **dvě odlišná vědomí**. Jedno, které **ví vše**. *„Známé jsou Bohu jeho skutky od pradávna.“* (Sk 15:18) *„Nepřisluší vám poznat časy a doby, které Otec uložil ve své vlastní pravomoci.“* (Sk 1:7) Ježíš ví pouze to, co mu zjevil a ukázal Bůh Otec: *„Sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil můj Otec.“* (Jan 8:28) *„Já mluvím o tom, co jsem viděl u svého Otce“* (Jan 8:38) *„Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal. Svědčím-li já sám o sobě, není mé svědectví pravé.“* (Jan 5:30-31) Ježíš byl ukřižován, vstal z mrtvých, a 40 dní poté vystoupil na nebesa. Podle Jamese Usshera, autority sedmnáctého století na biblickou chronologii, byla kniha Zjevení napsána v roce 96 A.D. Je možné, že Ježíš byl již 60 let na Boží pravici, když mu jeho Otec zjevil události této knihy. Kapitola 1, verš 5: *„Od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, prvorozený z mrtvých a vládce králů země.“*

Nikoliv Král nebes. Tím je Pán Bůh, Otec Ježíše (Da 4:34). Verš 8: „*Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán Bůh, Ten, který jest a který byl a který přichází, **ten Všemohoucí**.*“ Alfa a Omega jsou první a poslední písmena řecké abecedy, a zde mluví „ten Všemohoucí.“ Fráze „Alfa a Omega“ je čtyřikrát v knize Zjevení (v českých překladech třikrát), a pokaždé je to Všemohoucí Bůh, kdo mluví. To se nemění! „Všemohoucí“ je v hebrejštině El Shaddai a je v Bibli použito na pojmenování Pána 56-krát, včetně 8-krát ve Zjevení. Ježíš není ani jednou nazván „Všemohoucí“ v Písmu. On je „mocný“, ale jenom Bůh jeho Otec je „Všemohoucí“ (viz Iz 9:6) Ve Zjevení 4:8 je psáno: „*Pán, Bůh Všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází.*“ Verš 9: „*Já Jan, váš bratr a spoluúčastník soužení, království a vytrvalosti v Ježíši Kristu, jsem se ocitl pro Boží slovo a svědectví Ježíše Krista na ostrově zvaném Patmos.*“ Všimněte si, jak Jan odděluje Boha od Ježíše Krista. Něco co vždy dělá v celé knize Zjevení. Verše 10-11: „*V den Páně jsem se ocitl v Duchu a uslyšel jsem za sebou mocný hlas, jako zvuk polnice, který říkal: „Co vidíš, napiš do svitku a pošli sedmi sborům“* Jan slyšel „mocný hlas jako zvuk polnice.“ Identifikujme tento hlas. Ve Zjevení 4:1 ten „hlas jako zvuk polnice“ je z Božího trůnu od Všemohoucího. Když byl Jan vytržen v té vizi, tak viděl jeden trůn „*A hle, v nebi stál trůn, a na tom trůnu někdo seděl.*“ (4:2) A byl to „*Pán, Bůh Všemohoucí*“ (v.8). Když Bůh promluvil z nebe k dětem Izraele v Exodus 19:16, tak v Židům je to zaznamenáno následovně: „*zvuku polnice a takovému hlasu slov, že ti, kdo ho uslyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno*“ (He 12:19). Boží hlas je tedy přirovnáván k zvuku polnice. Zjevení 1. verš 13: „*...a uprostřed těch svíců někoho jako Syna člověka*“ „Syn člověka“ znamená lidská bytost. Bůh nazval proroka Ezechiele „synem člověka“ 90-krát v knize Ezechiel, a Ježíše 84-krát ve čtyřech evangeliích. Jak Ježíš, tak Ezechiel byli skuteční muži. Zjevení 1. verš 14-16: „*Jeho hlava a vlasy byly bílé jako bílá vlna, jako sníh, jeho oči jako plamen ohně; jeho nohy podobné bronzu rozžhavenému v peci, a jeho hlas jako zvuk mnohých vod... a jeho tvář jako když slunce září ve své síle.*“ Jan vidí Pána Ježíše v jeho „vlastní slávě“ (Lk 9:26, 32), jeho „velké slávě“ (Mt 24:30, Mk

13:26) a v slávě danou od Boha Otce (Jan 17:22). „*Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn.*“ (Jan 1:14) Zjevení 1.verš 18: „*Jsem ten Živý. Byl jsem mrtvý, a hle, žiji na věky věků. Amen. Mám klíče smrti i podsvětí.*“ To je Ježíš, který byl mrtvý. To nemůže být „Všemohoucí.“ Pokud by Bůh mohl zemřít, tak člověk a celý vesmír by měl skutečný problém. Bůh je nesmrtelný, což znamená, že nemůže zemřít. Ježíš byl smrtelný. Židům 9:27-28 mluví o Ježíši, když říká, „*A jako je lidem uloženo jednou zemřít, a potom bude soud, tak i Kristus, když byl jednou obětován.*“ Ježíš byl člověk, takže smrtelný, určený na smrt na kříži. „*Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému moudrému Bohu čest a sláva na věky věků. Amen.*“ (1.Tm 1:17) Věčný Bůh, který je neviditelný lidem je „jediný moudrý Bůh“, a on „jediný má nesmrtelnost“ (1.Tm 6:16). Ale „*náš Zachránce Kristus Ježíš zničil smrt a skrze evangelium vyvedl na světlo život a neporušitelnost.*“ (2.Tm 1:10) Kapitola 2, verš 7: „*Tomu, kdo vítězí, dám jíst ze stromu života, který je v Božím ráji.*“ Zde mluví Ježíš a nazývá nebe „**Boží** ráj.“ Verše 26-28: „*Kdo vítězí a zachovává moje skutky až do konce, tomu dám vládu nad národy; bude je pást železnou berlou, a budou rozbíjeny jako hliněné nádoby, jak jsem to i já přijal od svého Otce.*“ Ježíš přijal od svého Otce moc vládnout nad národy, a jeho bratři a děti budou mít také moc vládnout nad národy s ním („ten kdo vítězí“). Kapitola 3, verš 5: „*Kdo vítězí... vyznám je před svým Otcem.*“ Ježíš je stále Syn, a stále nazývá Boha svým Otcem. Verš 12: „*Kdo vítězí, toho učiním sloupem ve svatyni svého Boha a již nikdy nevyjde ven. Napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha, i své nové jméno.*“ Ježíš byl v nebi posazen na pravici Boha, když toto bylo napsáno, a stále nazývá Boha „svým Bohem.“ Ježíš má Boha, někdo kdo je větší než on, koho se bojí, uctívá a poslouchá. „*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?*“ (Ž 22:1, Mt 27:46). „*Bůh a Otec Pána Ježíše*“ (2.Kor 11:31, Ef 1:3, 1.P 1:3). Rád bych se Vás zeptal jednoduchou otázkou: Je Ježíš tvým Bohem, nebo je tvým Bohem Ježíšův Bůh? Někteří jsme udělali člověka naším Bohem, a to je vážná chyba. Ježíš věděl, kdo je jeho Bůh, víš to ty? „*Vy se klaníte tomu, co neznáte. My se klaníme tomu,*

co známe“ (Jan 4:22). Verš 14: „*Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího.*“ (Ekumenický překlad).

Slyšíte co Ježíš říká? Nejsem Bůh, jsem počátek Božího stvoření. Slovo počátek je zde řecké „*arche*“, a znamená „začít (v čase)“. On říká, že je Božím stvořením, a je stvořen jako první. Pokud nevěříme tomu, co říká Ježíš je nepravděpodobné, že uvěříme někomu jinému kdo nám sdělí tuto pravdu. Podívejme se, jak to potvrzuje Pavel. „**On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření**“ (Ko 1:15). „*A oblékli toho nového, který se obnovuje k pravému poznání podle obrazu toho (Boha), který ho stvořil.*“ (Ko 3:10) Poslechněme si Petra: „*Vykoupení... drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny. On byl předem poznán před založením světa, a byl na konci časů zjeven pro vás*“ (1.P 1:19-20). Toto není pre-existující „Bůh Syn“ nebo „věčný Syn“; je to Ježíš Mesiáš „předem poznán před založením světa.“ „*Na počátku (Bůh nemá počátek, toto je počátek stvoření – Ježíš) bylo Slovo (logos - „vyřčená myšlenka, záměr“), a Slovo se stalo tělem, a přebývalo mezi námi.*“ (Jan 1:1, 14). Ježíš byl „vyřčen“ Bohem před časem, ale zplozen v lůně panny v čase (Mt 1:18). Po tom, co byl vyřčen, byl motivací pro další Boží tvořitelské aktivity. Verš 21: „**Kdo vítězí**, tomu dám usednout se mnou na **můj trůn**, jako i já jsem zvítězil, a **usedl se svým Otcem na jeho trůn.**“ Když budeme kralovat spolu s Kristem tisíc let na planetě, Zemi převezmeme někdy jeho trůn? Ne! Ani Ježíš nepřevezme trůn jeho Otce v nebi. Ježíši nebyl nikdy slíben trůn jeho Otce, ale „*Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida*“ v Jeruzalémě (Lk 1:32). **Ježíš nemá svůj vlastní trůn v nebi.** Kapitola 4, verše 2-3: „*Ihned jsem se ocitl v Duchu. A hle, v nebi stál trůn, a na tom trůnu někdo seděl. A ten, kdo na něm seděl, byl na pohled jako kámen jaspis a karneol.*“ (**Všemohoucí Bůh na Jeho trůnu**). Verše 8-11: „*Ty čtyři živé bytosti měly každá po šesti křídlech, dokola i uvnitř plno očí. A bez přestání dnem i nocí říkají: „Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh Všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází. A kdykoli ty živé bytosti vzdají slávu a čest a díky Sedícímu na trůnu, Žijícímu na věky věků, padne těch čtyřiaadvacet starších před Sedícím na trůnu, a*

pokloní se Žijícímu na věky věků; pak hodí své věnce vítězů před trůn a říkají: „Hoden jsi, Pane a Bože náš, Svatý, přijmout slávu a úctu i moc, neboť ty jsi stvořil všechny věci, z tvé vůle existovaly a byly stvořeny.“ Jan viděl jeden trůn a jednoho „sedícího na trůnu“, a byl to Stvořitel, „Všemohoucí Bůh.“ Jiní před Janem viděli Pána Boha na Jeho trůnu. „Mikajáš dále řekl: **Viděl jsem Jahveho sedícího na trůnu**, a celý nebeský zástup stál kolem něj, po jeho pravici a levici.“ (1.Kr 22:19) „**Viděl Panovníka sedícího na trůnu** vysokém a vyvýšeném a lem jeho roucha naplňoval chrám.“ (Iz 6:1) „Otevřela se nebesa a spatřil jsem **Boží vidění**... A shora nad klenbou, která byla nad jejich hlavou, bylo cosi podobné trůnu vzhledem jako safír a nahoře **na tom jakoby trůnu kdosi vzhledem podobný člověku**... vzhled podobný Jahveho slávě... Tu mi řekl: Lidský synu, postav se na nohy, chci s tebou mluvit... **Toto praví Panovník Jahve**.“ (Ez 1:1, 26, 28, 2:1, 4). Ezechiel viděl Boha na Jeho trůnu, a On měl vzhled podobný člověku. Měli bychom být překvapeni, že Bůh vypadal jako člověk, když byl člověk stvořen k Jeho obrazu. Bůh určitě chce, aby-chom to věděli. Podívejte se na Židům 1:3: „*On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty*.“ To je Ježíš, který je otiskem Boží podstaty. To slovo „podstaty“ je řecké slovo „hypostasis.“ Bůh není pouze „síla“ nebo mystický duch, ale má podstatu a formu. Boží sláva naplňuje vesmír a On je neviditelný pro člověka („*Nemůžeš vidět mou tvář, neboť člověk mě nemůže vidět a zůstat naživu..., uvidíš má záda, ale má tvář nebude vidět*.“ Ex 33:20, 23). Bůh řekl o Jeho služebníkovi Mojžíšovi v Numeri 12:8, že „*hledí na Jahveho podobu*.“ Hebrejům 11:27 praví, že Mojžíš „*odolal, jako by viděl Neviditelného*.“ Ti, kteří říkají, že Věčný Bůh nemá žádný tvar nebo podobu neberou v úvahu celé svědectví Písma. Ti v nebi a andělé vidí Boží tvář. „*Dávejte si pozor, abyste nepohrdli ani jedním z těchto maličkých. Neboť vám pravím, že jejich andělé v nebesích stále hledí na tvář mého Otce, který je v nebesích*.“ (Mt 18:10). Zjevení 5: verše 1-3: „*A na pravici Sedícího na trůnu jsem spatřil svitek popsany zevnitř i zvenčí, zapečetěný sedmi pečetěmi. A uviděl jsem silného anděla, který hlásal mocným hlasem: „Kdo je hoden otevřít ten svitek a rozlomit jeho pečetě?“ A nikdo v nebi ani na zemi ani pod zemí ne-*

mohl otevřít ten svitek, a dívat se do něho.“ Všemohoucí Bůh, který sedí na trůnu měl svitek, který žádný člověk ani anděl nebyl hoden otevřít. Jedině bezhříšný, dokonalý Člověk mohl otevřít ten svitek! Verše 4-13: *„Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden svitek otevřít, a dívat se do něj. Ale jeden ze starších mi říká: „Neplač. Hle, zvítězil lev, ten z kmene Judova, kořen Davidův, aby otevřel ten svitek a jeho sedm pečeti.“ A tu jsem spatřil, že uprostřed trůnu a těch čtyř živých bytostí, a uprostřed těch starších stál Beránek jako zabitý; měl sedm rohů a sedm očí, což jest sedm duchů Božích, vyslaných do celé země. I přišel a vzal ten svitek z pravice sedícího na trůnu. A když ho vzal, čtyři živé bytosti i čtyřiaadvacet starších padlo před Beránkem; každý měl harfu, a zlaté misky plné kadidel, což jsou modlitby svatých. A zpívají novou píseň: „Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu, a učinil jsi je králi a kněžími našemu Bohu; a budou kralovat na zemi.“ I uviděl jsem a uslyšel jsem hlas mnoha andělů okolo trůnu a těch živých bytostí a těch starších, jejich počet byl desetitisíce deseti-tisíců a tisíce tisíců, a říkali mocným hlasem: „Hoden jest Beránek, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení.“ A všechno stvoření, které je v nebi, na zemi, pod zemí i na moři, všechno, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi dobrořečení, úcta, sláva i moc na věky věků!“* Ježíš Kristus ten Beránek vstal, a vzal ten svitek z ruky toho, který sedí na trůnu, a nebe se radovalo, a chválilo Boha a Beránka. „Druhého dne Jan uviděl Ježíše, jak k němu přichází, a řekl: „**Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.**“ (Jan 1:29). Ten Beránek je Ježíš. „Ti budou válčit s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů“ (Zj.17:14). Verš 14: „A ty čtyři živé bytosti říkaly: „Amen.“ **A starší padli na tvář a poklonili se (před tím, který žije na věky věků).**“ Prorok Daniel měl vizi velmi podobnou té Janově, v Danielovi sedmé kapitole čteme: „a usedl Věkovitý. Roucho měl jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn - plamen ohně, jeho kola - oheň hořící. Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců na tisíc mu slouží, a myriády myriád stojí před ním. Soud za-

sedl a byly otevřeny knihy.“ (Da 7:9-10). To je Bůh Nejvyšší sedící na svém trůnu. Dále čteme: „*V těch nočních viděních jsem přihlížel a hle - s oblaky nebes přicházel synu člověka podoben, přiblížil se až k Věkovitému, a před něj směl předstoupit. Byla mu dána vláda a čest i království, a všichni lidé, národy a jazyky jej budou uctívat. Jeho vláda je vládou věčnou, nepomíjivou, také jeho království, jež nebude zničeno.*“ (Da 7:13-14). V Danielově vizi vidíme Ježíše Krista, našeho Pána, jak předstupuje před Boha svého Otce, a je mu dána „vláda, čest i království.“ Nyní zpět k Zjevení kapitole 6, verš 1: „*I uviděl jsem, když Beránek otevřel jednu ze sedmi pečeti.*“ Ježíš, ten Beránek, otevírá pečeti ze svitku, který vzal z ruky svého Boha. Nyní začínají Boží soudy (a pak hněv) nad světem, který odmítl Krista. Verš 16: „*a říkali těm horám a skalám: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka!*“

Kapitola 7, verše 10-12: „...a volají velikým hlasem: „**Záchrana náleží našemu Bohu, tomu, který sedí na trůnu, a Beránkovi.**“ A všichni andělé stáli kolem trůnu, kolem starších i těch čtyř živých bytostí, a padli před trůnem na tvář, a poklonili se Bohu se slovy: „*Amen! Dobrořečení a sláva, moudrost i vděčnost, úcta a moc i síla náleží našemu Bohu na věky věků. Amen.*“ Bůh a Beránek jsou oba přítomní a je jim vzdávána chvála ve verši 10, ale **pouze Bůh je „uctíván“** ve verši 11. Verše 14-15: „*To jsou ti, kteří přicházejí z velikého soužení a svá roucha vyprali a vybělili v krvi Beránkově. Proto jsou před Božím trůnem a slouží mu v jeho svatyni dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, nad nimi roztáhne svůj stan.*“ Tito svatí byli umyti v krvi Beránka, a Bůh bude bydlet mezi nimi. Je to naplnění Ježíšova slibu nám v Matoušovi 5:8: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.*“ Ježíše už ale všichni, ke kterým mluvil, viděli. Verš 17: „*neboť Beránek, který je uprostřed trůnu, je bude pást, a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí.*“ Kapitola 8, verš 4: „*A dým kadidla spolu s modlitbami svatých vystoupil z ruky anděla před Boha.*“ V Písmu nevidíme, že by se někdo modlil k Ježíši (Beránku). Modlitby byly vždy směřovány k Bohu ve jménu Ježíše; takže „modlitby svatých vystoupili **před Boha**“. Kapitola 9, verše 4 a 13: „*A bylo jim řečeno, aby neškodily*

trávě na zemi, ani žádné zeleni, ani žádnému stromu, **jenom lidem, kteří na čele nemají Boží pečeť**... zlatého oltáře, který je před Bohem.“ Pán Bůh je středem těchto veršů. Kapitola 10, verš 7: „Bude dokonáno **tajemství Boží**.“ Kapitola 11, verš 1: „**Vstaň a změř Boží svatyni i oltář**.“ Verš 11: „**Ale po třech a půl dnech do nich vstoupil duch života z Boha**.“ Verš 13: „**Ostatní se vyděsili a vzdali slávu nebeskému Bohu**.“ Verš 15: „**Království světa se stalo královstvím našeho Pána a jeho Krista**.“ „**Kristus je Boží**“ (1.K 3:23). Verše 16-17: „**Čtyřiaadvacet starších, sedících na svých trůnech před Bohem, padlo na tváře a poklonilo se Bohu se slovy: „Děkujeme tobě, Pane Bože, Všemohoucí**.“ Verš 19: „**Tu byla otevřena Boží svatyně, která je v nebi**.“ Kapitola 12, verš 5: „**A porodila syna - muže, který má pást všechny národy železnou berlou. Vtom bylo její dítě vytrženo k Bohu a k jeho trůnu**.“ Verše 10-11: „**A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: „Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkova a pro slovo svého svědectví**.“ Verš 17: „**Drak se na tu ženu rozzuřil, a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání, a mají Ježíšovo svědectví**.“ Všimněte si, jak Jan vždy odděluje Boha od Ježíše Krista, Beránka. Kapitola 13, verš 6: „**I otevřela svá ústa k rouhání se Bohu, a rouhala se jeho jménu a jeho stánku, to jest těm, kteří přebývají v nebi**.“ Antikrist se bude rouhat Bohu i jeho Kristu. Kapitola 14, verš 1: „**A uviděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sión, a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na svých čelech napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce**.“ Verše 4-5: „**To jsou ti, kteří se neposkvrnili se ženami, jsou to panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. V jejich ústech nebyla nalezena lež; jsou bez úhony**.“ Verše 6-7: „**Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha, a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny**

vod.“ Anděl měl věčné evangelium pro ty, kteří přebývají na zemi („každý národ“). A co říkal mocným hlasem? „**Bojte se Boha a vzdejte mu chválu**.“ Anděl to přikazoval, a já jako váš bratr a „spoluotrok“ to mohu pouze silně doporučit. **Vzdejte chválu Bohu!** Přestaňte dávat Jeho slávu (úctu, chválu, obdiv) jiným, byt i Jeho velice vyvýšenému Synu. („Proto ho také Bůh velice vyvýšil“ v českých překladech „vyvýšil nade vše“ – Fp 2:9). Když vezmeme slávu, která patří **pouze Bohu**, a dáme ji jinému, tak jsme zloději a lupiči, a Bůh to od nás bude požadovat. Dělalí jsme to v minulosti, a Bůh byl trpělivý a odpouštějící, ale pokud v tom budeme pokračovat po tom, co jsme poznali pravdu, bude nám to započteno jako modlářství. „*Neobrátili se, aby mu (Bohu) vzdali slávu*“ (Zj.16:9). Musíme porozumět tomu, co řekl prorok Izajáš o Boží slávě. „*Já jsem Jahve, to je mé jméno, a svou slávu jinému nedám*“ (Iz 42:8). To je kontext Božího zaslíbení Mesiáše, Ježíše, kterého nám „dá.“ „*Hle, můj otrok, kterého budu pevně držet, můj vyvolený, jehož si má duše oblíbila. Vložil jsem na něj svého Ducha, a přinese právo národům... Já, Jahve, jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopím tě za ruku. Budu tě opatrovat a dám tě za smlouvu lidu a za světlo národů*“ (Iz 42:1, 6). Kdo tedy říká, „**svou slávu jinému nedám**?“ „*Vy jste mými svědky, je Jahveho výrok, jste mým otrokem, kterého jsem vyvolil, abyste mne poznali, a uvěřili mi a porozuměli, že to jsem já. Před mnou nebyl vytvořen žádný Bůh, ani po mně žádný nebude.*“ (Iz 43:10). Je Bůh více než jeden? Ne! „*Toto praví Jahve, váš vykupitel, Svatý Izraele: ...Já jsem Jahve, váš Svatý, stvořitel Izraele, váš král.*“ (Iz 43:14-15). A znovu říká, „**Svou slávu jinému nedám**.“ (Iz 48:11). Verš 10: „*bude také pít z vína Božího rozhorlení... před svatými anděly, a před Beránkem.*“ Verš 12: „*Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru.*“ Komu a čemu Ježíš věřil? Je velice důležité, abychom měli stejnou víru jako Ježíš! Jan pokračuje v oddělování Ježíše Krista Beránka a Boha jeho Otce. V této knize nesplývají v jedno! Kapitola 15, verše 1-2: „*Boží hněv... Boží harfy*“ Verše 3-4: „*...a zpívali píseň Božího otroka Mojžíše a píseň Beránkovu: „Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane Bože Všemohoucí, spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. Kdo by se nebál tebe, Pane, a*

neoslavoval tvé jméno? Neboť ty jediný jsi svatý; všechny národy přijdou a pokloní se před tebou, protože tvé spravedlivé soudy vyšly najevo.“

Píseň Mojžiše, prototypu Ježíše, a píseň Beránka (Ježíše) je píseň chval Všemohoucímu Bohu. Hebrejům 2:12 cituje Mesiánský Žalm 22, který začíná, „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Verš 12 pak o Ježíši říká, že bude „zvěstovat tvé (Boží) jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu opěvovat.“ Ježíš se připojuje ke svým bratřím v uctívání Boha. Verš 8: „A svatyně byla naplněna dýmem z **Boží slávy**.“ Kapitola 17, verš 14: „**Ti budou válčit s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů, a ti, kteří jsou s ním, jsou povolání, vyvolení a věrní.**“ Těch deset králů z této Kapitoly nebude válčit s Bohem, protože On je v nebi; ale budou válčit s Beránkem, na zemi. On je přemůže, protože je Král králů. Prorok Daniel řekl Nebuchadnesarovi: „Ty králi jsi král králů,“ což znamená, že je králem na zemi, nikoliv Král nebe. V Danieli 4:34 vidíme, že Král nebes je Jahve. Verš 17: „*Neboť Bůh dal do jejich srdcí, aby uskutečnili jeho úmysl.*“ Kapitola 18, verše 5 a 8: „*Bůh se rozpomenul na bezpráví, které činila (Babylon)...* **Protože silný je Pán Bůh, který ji soudí.**“ Ani jednou v celé Bibli není Ježíš nazván „Pán Bůh“ (Jahve Elohim)! Kapitola 19, verš 1: „*Potom jsem uslyšel něco jako mocný hlas velkého zástupu v nebi, který říkal: „Haleluja! Záchrana, sláva i moc náleží našemu Bohu.*“ Haleluja znamená „chvála Bohu“ nebo „Bůh bud pochválen“, a je vždy spojeno s chválou Pána Boha, **nikdy Ježíše Mesiáše**. Verše 4-6: „*A těch čtyřia dvacet starších a ty čtyři živé bytosti padli na kolena, a poklonili se Bohu sedícímu na trůnu se slovy: „Amen. Haleluja.*“ *A od trůnu vyšel hlas, který říkal: „Chvalte našeho Boha všichni jeho otroci a vy, kdo se ho bojíte, malí i velcí.*“ *A uslyšel jsem jakoby hlas velkého zástupu a jakoby zvuk mnohých vod a jakoby zvuk silných hromů: „Haleluja, ujal se kralování Pán, náš Bůh, ten Všemohoucí.*“ Verš 7: „*Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože přišla svatba Beránkova, a jeho žena se připravila.*“ V této kapitole přichází Beránek, Ježíš Kristus, aby vládl na zemi tisíc let se svými svatými. „*Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího, a Pán Bůh mu*

*dá trůn jeho otce Davida.“ (Lk 1:32) „Neboť on (Ježíš) musí kralovat, dokud (Bůh) nepoloží všechny nepřátele pod jeho nohy.“ (1.Kor 15:25). „Výrok Jahveho mému pánu: Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou.“ (Ž 110:1) „On však přinesl jedinou oběť za hříchy a navždy usedl po pravici Boží a nadále jen čeká, až jeho nepřátelé budou položeni za podnož jeho nohou.“ (He 10:12-13) Se vši pokorou mohou říci, že Bůh nic neočekává, ale Ježíš Kristus jeho Syn má právo čekat, až Bůh udělá to, co mu slíbil. Kapitola 19, verše 9-16: „A řekl mi: „Napiš: Blahoslavení, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.“ Ještě mi řekl: „**Toto jsou pravá Boží slova.**“ Padl jsem mu k nohám, abych se mu poklonil. Ale on mi řekl: „Varuj se toho! Jsem spoluotrok tvůj a tvých bratrů, kteří mají **Ježíšovo svědectví. Bohu se pokloň!** Ježíšovo svědectví je Duch proroctví.“ A uviděl jsem otevřené nebe, a hle, **bílý kůň, a ten, kdo na něm seděl, se jmenoval Věrný a Pravý;** spravedlivě soudí a bojuje. Jeho oči byly jako plamen ohně, a na hlavě měl mnoho diadémů; má napsané **jméno, které nezná nikdo než on sám.** Je oblečen do pláště zbroceného krví, a jeho jméno je Slovo Boží. A vojska, která jsou v nebi, jela za ním na bílých koních, oblečená do bělostného čistého kmentu. Z jeho úst vychází veliký ostrý meč, aby jím bil národy; bude je pást železnou berlou. On bude šlapat lis vína planoucího hněvu Všemohoucího Boha. **Na plášti a na svém boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů.**“ Zde je Ježíš přicházející s mocí a velikou slávou, zvaný Věrný a Pravý. Podívejte se zpět do kapitoly 3, verše 14, kde Ježíš říká, „**Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího.**“ To není Bůh na tom bílém koni, ale zcela jistě Jeho „**svědek věrný a pravý.**“ Podívejte se na verš 12 nahoře, „**má napsané jméno, které nezná nikdo než on sám.**“ Ježíš bude mít změnu jména jako Abraham, Jákob a Saul z Tarsu. Podívejte se na Zjevení 3:12, kde Ježíš říká „**kdo vítězí... napíšu na něj... své nové jméno.**“ Je to tajemství, ale nové jméno nezmění to kým je, náš drahý Pán a Zachránce, **jediná cesta** k Bohu Otci. Srovnajme to s tím, co Bůh Izraele řekl Mojžíšovi u hořícího keře v Exodus 3:15: „**Toto řekneš synům Izraele: Jahve, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův mě poslal k vám.***

Toto je mé jméno navěky, toto je mé připomenutí z generace na generaci.“ Kapitola 20, verše 1-6: „Uviděl jsem, jak z nebe sestupuje anděl, který měl klíč od bezedné propasti, a ve své ruce veliký řetěz. **Zmocnil se draka, toho dávného hada, jenž jest Ďábel a Satan, na tisíc let jej spoutal a uvrhl do bezedné propasti. A zamkl a zapečetil ji nad ním, aby již nesváděl národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas rozvázán. A spatřil jsem trůny a ty, kteří se na ně posadili, a byl jim svěřen soud; uviděl jsem také duše těch, kteří byli s'tati pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo, i ty, kteří se nepoklonili šelmě, ani jejímu obrazu, a nepřijali její cejch na čelo ani na ruku. I ožili a kralovali s Kristem tisíc let. Ostatní mrtví neožili, dokud se těch tisíc let nedovršilo. To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení; nad těmi druhá smrt nemá pravomoc, nýbrž budou kněžími Božími a Kristovými, a budou s ním kralovat tisíc let.**“ Prorok Daniel viděl tento čas Kristovi vlády s jeho svatými na zemi: „zatímco království a vláda i velikost všech království pod nebesy bude dána lidu svatých Nejvyššího. Jeho království je království věčné a všechny vlády jej budou uctívat a poslouchat.“ (Da 7:27) Prorok Izajáš viděl tento slavný čas pokoje a odpočinku, kdy Ježíš Kristus, syn Davida a syn Jišaje, bude vládnout jako král nad celou zemí. „I vzejde proutek z pařezu Jišajova, a výhonek z jeho kořenů ponese ovoce. A **spočine na něm Duch Jahveho: Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a udatnosti, Duch poznání a bázně před Bohem.** Bude mít zálibu v **bázni před Bohem** a nebude soudit podle toho, co vidí svýma očima, ani rozhodovat podle toho, co slyší svýma ušima, ale bude spravedlivě soudit chudé a podle práva rozhodovat pro pokorné v zemi. Bude bít zemi holí svých úst a duchem svých rtů usmrtí ničemu. **Spravedlnost** bude pásem jeho boků a **věrnost** pásem jeho beder. Pak vlk bude pobývat s beránkem, a leopard uléhat s kůzlem. Tele, mladý lev a krmený dobytek budou spolu, a malý chlapec je povede. Kráva i medvědice se budou pást, i jejich mláďata budou uléhat spolu. Lev bude požírat píci jako skot. Kojenec si bude hrát nad hadí dírou, a odstavené dítě strčí ruku do doupěte zmiže. Nikdo nikomu neublíží ani neuškodí na celé mé svaté hoře, protože země bude naplněna poznáním Hospodi-

na, tak jako vody pokrývají moře. I stane se v onen den, že na **kořen Jišajův**, který bude stát jako korouhev národů, se budou dotazovat pohané. **Jeho místo odpočinku bude sláva.**“ (Iz 11:1-10) Teď se podívejme na slova Ježíše: „Až přijde **Syn člověka** ve své slávě, a všichni svatí andělé s ním, tehdy se posadí na trůn své slávy; a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Potom řekne Král těm po své pravici: **Pojďte, požehnaní mého Otce**, přijměte do dědictví království, které je pro vás připraveno od založení světa.“ (v neměnném plánu a předzvěděni Boha) (Mt 25:31-34). „Řekl mu: **Výborně, dobrý otroku**, protože jsi v nejmenší věci byl věrný, **měj pravomoc nad deseti městy.**‘ Přišel druhý a řekl: **‘Tvá hřivna, Pane, získala pět hřiven.**‘ Také tomuto řekl: **‘I ty buď vládcem nad pěti městy.**“ (Lk 19:17-19)

„Jsme-li však děti, jsme i dědicové - **dědicové Boží a spoludědicové Kristovi**, pokud vskutku spolu s ním trpíme, abychom **spolu s ním byli také oslaveni**. Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, **kteřá na nás má být zjevena.**“ (Ř 8:17-18). „Jestliže vytrváváme, budeme s ním i kralovat.“ (2.Tm 2:12). Na konci těch tisíc let na chvíli ještě nastává problém! Kapitola 20, verše 7-9: „**Až se těch tisíc let dovrší, bude satan propuštěn ze svého vězení**, a vyjde, aby svedl národy, které jsou ve všech čtyřech úhlech země, **Góga i Magóga**, a shromáždil je k boji; a bude jich jako písku v moři. Vystoupili na šíři země a obklíčili ležení svatých a milované město.“ (Jeruzalém). Představte si tento obraz: Ježíš se vrací na zem, podrobil si národy, a vládne se svými svatými v míru po tisíc let. Na konci milénia satan, který byl spoután v duchovním vězení po tento čas, bude propuštěn. Podle knihy Zjevení více než polovina světové populace sedmi bilionů zemře, když bude Boží hněv vylit na zem (Zj 6:17, 9:15, 18). Zbytek bude pod vládou **Krista a jeho svatých**, včetně těch, kteří nejsou spaseni. (Zj 2:27, 19:15). Když bude Satan propuštěn z jeho vězení, tak povede některé z těchto lidí ve vzpouře a „obklíčí ležení svatých a milované město.“ **Ale Bůh zasáhne!** Verše 9-10: „**Ale sestoupil oheň z nebe (od Boha) a pohltil je.** A **Đábel, který je sváděl, byl uvržen do jezera ohně a síry,**

kde je šelma a falešný prorok. A budou trýznění dnem i nocí na věky věků.“ Ježíš vládne nad zemí z Jeruzaléma a Bůh je stále v nebi. **A Bůh Otec přichází se záchranou,** a posílá oheň z nebe. Šelma a falešný prorok byli uvrženi do jezera ohně a síry na začátku těch tisíce let, a nyní je k nim navždy svržen ďábel. Pavel píše v 1.K 15:26, *„Jako poslední nepřítel bude zahlazena smrt.*“ Tak Bůh završuje dílo podřízení všech nepřátel pod Mesiášovi nohy, tak jak slíbil a jak Ježíš očekával.

Nyní přichází sám Bůh!

Verše 11-15: *„A uviděl jsem veliký bílý trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho tváří zmizela země i nebe, a jejich místo již více nebylo. A uviděl jsem mrtvé, velké i malé, **jak stojí před trůnem (Bohem),** a byly otevřeny knihy. Byla otevřena i jiná kniha, to jest kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých skutků, zapsaných v těch knihách. A moře vydalo mrtvé, kteří v něm byli, i Smrt a Hádes vydali mrtvé, kteří v nich byli, a každý byl souzen podle svých skutků. A Smrt a Hádes byli uvrženi do ohnivého jezera. To je ta druhá smrt: ohnivé jezero. A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do ohnivého jezera.*“ Toto je ten „velký soud u bílého trůnu“, a ten na trůnu je Bůh. Bůh nám řekl ve Zjevení 1:8 a 4:8, že

On přijde!

*„Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán Bůh, Ten, který jest a který byl a **který přichází, ten Všemohoucí.**“ (Zj 1:8). Pavel napsal ve Skutcích 17:31, že **Bůh bude soudit svět.** „*Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil.*“ Kristus („ten muž“) bude měřítkem, skrze které budou všichni souzeni. Abychom prošli museli bychom být tak spravedliví jako Ježíš (což je nemožné), anebo mít účast na jeho spravedlnosti. Poslechněme si co říká Pavel v 1.Kor 15:21-24: *„**Když tedy přišla skrze člověka smrt, přišlo skrze člověka také vzkříšení mrtvých.** Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. **Každý však ve svém pořadí:** jako prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, kdo jsou Kristovi, **potom bude konec, až Kristus odevzdá království Bohu a Otcí a zruší každou vládu, každou****

vrchnost i moc.“ Ježíš Mesiáš byl určen, pomazán a zmocněn k tomu, aby vybudoval království. Ale co s tím královstvím udělá? **Odevzdá je Bohu a Otcí.** Verš 25 (1.Kor 15) říká „*Neboť on musí kralovat, dokud nepoloží všechny nepřátele pod jeho nohy.*“ Připomeňme si Žalm 110:1: „*Výrok Hospodinův mému pánu: Usedni po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou*“ a Hebrejům 1:13, „*A kterému z andělů kdy řekl: ‚Sed’ po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou’?*“

„*Jako poslední nepřítel bude zahlazena smrt.*“ (1.Kor 15:26) To je konec milénia, když smrt a peklo jsou uvrženy do ohnivého jezera. „*Neboť, všechno (Bůh) podřídil pod jeho (Ježíšovi) nohy.* ‘*Když však řekl, že je všechno podřízeno, je zřejmé, že všechno kromě toho, kdo mu všechno podřídil.*“ (1.Kor 15:27). Nenechte se tím zmást. Pavel říká, že když David píše v Žalmu 8:6, že všechno je položeno pod Krista, tak samozřejmě s jednou výjimkou: Bůh není pod Kristem, Kristus je pod Bohem. „*Hlavou Krista je Bůh.*“ (1.Kor 11:3) „*A až mu podřídí všechno, pak i sám Syn se podřídí tomu, jenž mu podřídil všechno, aby byl Bůh všechno ve všem.*“ (1.Kor 15:28). Mnozí křesťané udělali z Ježíše všechno, ale apoštol Pavel říká, že **Bůh je všechno!**

Zjevení Kapitola 21, verše 2-7: „*A to svaté město, nový Jeruzalém, jsem uviděl sestupovat z nebe od Boha, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého muže. A uslyšel jsem mocný hlas z trůnu, který řekl: ‚Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a sám Bůh bude s nimi a bude jejich Bohem. A Bůh setře každou slzu z jejich očí. A smrti již nebude, ani žalu ani křiku ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly.*“ *Ten, který seděl na trůnu, řekl: ‚Hle, činím všechno nové.*“ *A řekl mi: ‚Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.*“ *A řekl mi: ‚Stalo se. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Já dám žíznivému zadarmo napít z pramene vody života. Kdo vítězí, dostane toto jako dědictví; budu mu Bohem, a on mi bude synem.*“ Budeme žít a vládnout s Ježíšem Beránkem tisíc let na zemi, a bude to slavné, sedmý den, po kterém toužíme. Ale až potom přichází to úplně nejúžasnější! **Sám Bůh bude přebývat**

s námi, a setře každou slzu z našich očí. Všimněme si verše 5 a 6, „Ten, který seděl na trůnu, řekl: „**Hle, činím všechno nové.** A řekl mi: „**Stalo se.**“ Ten den, kdy to Bůh řekl Janovi, před téměř 2 000 lety, tak už to byla hotová věc. Všechny věci byly učiněny nové v neměnném plánu a záměru Boha. V naší časové realitě to ještě není hotové, ale v Boží realitě, v Jeho předzvěděni to je již hotové! Bůh „povolává to, co není, jako by bylo.“ (Ř 4:17). Tak to také bylo s naším rozením Ježíše. Když to Bůh ustanovil před časem, tak už to byla hotová věc, ale Ježíš přišel až v čase z panny. Verše 10-11: „V Duchu mne odnesl na velikou a vysokou horu, a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, mající Boží slávu.“ Ježíš nazýval toto město ve Zjevení 3:12, „město **svého Boha**, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od **mého Boha.**“ Není divu, že Ježíš v Matoušovi 5:35 řekl, abychom nepřisahaly při Jeruzalému. „Jsem **velký král**, praví Bůh zástupů“ (Mal 1:14) „Vždyť **Jahve je Nejvyšší, je hrůzu vzbuzující král, veliký nad celou zemí!**“ (Ž 47:2) „Vždyť Hospodin je velký Bůh a **velký král** nade všemi bohy!“ (Ž 95:3) Verše 22-23: „Avšak svatyni jsem v něm neviděl, **neboť jeho svatyní je Pán Bůh Všemohoucí a Beránek.** A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby mu svítily. **Ozářila ho Boží sláva a jeho lampou je Beránek.**“ Pán Bůh Všemohoucí a Beránek jsou stále dvě rozdílné osoby. Je to vidět v popisu světla, které z nich vychází. Slovo „ozářit“ spojené s Bohem je zde řecké „photizo“ a znamená „ozářit paprsky, osvětlit.“ To jsou paprsky Boží slávy, na které budeme schopni hledět pouze v nových oslavených tělech. Ježíš je lampou - „luchnos“, což znamená „přenosné světlo nebo svíce.“ Je rozdíl mezi „zářícími paprsky“ a „lampou.“ Kapitola 22, verše 1 a 3-6: „I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z **trůnu Božího a Beránkova.** Nic prokletého již nebude. V tom městě bude **Boží a Beránkův trůn**, a jeho otroci mu budou sloužit, a **budou vidět jeho tvář** (Boha), a na jejich čelech bude jeho jméno. Noci již nebude ani nebude třeba světla lampy nebo světla slunce: **Pán Bůh je bude osvěcovat** a budou kralovat na věky věků. I řekl mi: „Tato slova jsou věrná a pravá; **Pán Bůh duchů proroků** poslal svého anděla, aby svým otrokům ukázal, co se má brzo stát.“

Trůn Boží a trůn Beránka – vzpomeňme na Ježíšova slova ve Zjevení 3:21: „*jako i já jsem zvítězil, a **usedl se svým Otcem na jeho trůn***.“ Verš 9: „**Klaněj se Bohu**.“ Prosím, zvažte následující fakt: Ani jednou není v knize Zjevení použito slovo uctívat, „klanět se“ ve spojení s Ježíšem, Beránkem. Neříkám, že Ježíš nemá být uctíván jako Boží Syn, ale říkám, že v této knize to není. „Spatří jeho tvář.“ Pán Bůh má tvář, a my ji uvidíme. „Pán Bůh je bude osvěcovat“ (photizo – paprsky Boží slávy). Verše 16-21: „*Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám to dosvědčil po všech církvích. **Já jsem potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitřní***.“ A Duch i nevěsta praví: „*Přijď!*“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „*Přijď!*“ *Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. Já dosvědčuji každému, kdo slyší slova proroctví této knihy: Kdo k nim něco přidá, tomu přidá Bůh ran popsaných v této knize. A jestliže kdo ubere ze slov knihy tohoto proroctví, tomu Bůh odejme podíl na stromu života a místo ve svatém městě, jak se o nich píše v této knize. Ten, od něhož je to svědectví, praví: „Ano, přijdu brzo.“ Amen, přijď, Pane Ježíši! Milost Pána Ježíše se všemi.*“ Jedna poslední poznámka. Kniha Zjevení je předně o Bohu. „Bůh“ je zmíněn 99-krát. Ježíš je zmíněn 14-krát a Beránek (Ježíš) 29-krát. Bohu bud Sláva!

„*Naši protivníci někdy tvrdí, že žádný článek věrouky by neměl být dogmatem, který není explicitně vysloven v Písmu... ale Protestantské církve sami přijali dogma jako je Trojjedinost, pro které neexistuje jasná podpora v Písmu.*“ (Graham Greene, Na Obhajobu Nanebevzetí Panny Marie).

Kapitola 13

BÁJE - KATOLICTVÍ

„*Ježíš jim odpověděl: „Mějte se na pozoru, aby vás někdo **nesvedl**. Neboť mnozí přijdou v mém jménu, a budou říkat `já jsem Mesiáš` a **svedou** mnohé. Povstanou lživí proroci, a mnohé svedou. Neboť vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci, a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by **svedli** i vyvolené, kdyby to bylo možné.*“ (Mt

24:4-5, 11, 24). „...*nikomu nedovolil učit odchylným naukám a zabývat se **bájem***“ (1.Tm 1:3-4) „*Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy, a **přikloní se k bájm***.“ (2.Tm 4:3-4).

Jelikož tato kniha je o slávě Boží, Svatý Izraele, a my jsme na cestě za Jeho pravdou, a připraveni přezkoumat jakýkoliv omyl, který Jemu odebírá slávu, tak se musíme podívat na některé „báje“, které svádějí srdce a mysle moderního člověka, a vedou miliony do zkázy. Všimněte si, že Ježíš použil slovo „svést“ čtyřikrát v Matoušovi 24, kde je zaznamenáno Ježíšovo nejrozsáhlejší učení o událostech posledních časů. Učedníci přišli k Ježíšovi soukromě, když seděl na Olivové hoře nad Jeruzalémem, a zeptali se ho „*Kdy to bude a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku?*“ (v.3). Ježíš začal svou odpověď na jejich otázku tímto varováním, „*Dávejte si pozor, aby vás někdo **nesvedl***.“ (v.4). Z jeho častého opakování slova „svést“ můžeme vidět, že ten čas před jeho návratem se bude vyznačovat klamem a svody. Klam je zákeřný, a vkrádá se tam, kde ho nečekáme. **Dobří lidé jsou oklamáni. Lidé s dobrými úmysly mohou být oklamáni.** Ježíš dokonce říká že, „*kdyby to bylo možné, svedli by i vyvolené*.“ Apoštolové našeho Pána byli zneklidnění klamy, které se dostávali mezi věřící. Jan viděl ducha antikrista již v jeho dni, a napsal, „*tak se nyní již objevilo mnoho antikristů; podle toho poznáváme, že je poslední hodina*.“ (1.J 2:18). Prosím uvědomte si že antikrist neznamena pouze „**proti**“ Kristu, ale také „**místo**“ Krista. Pavel věnoval velkou část svých epištol na vyrovnání se s klamy a svody. Jeden takový příklad najdeme v 1.Tm 1:19-20, kde píše, „*maje víru a dobré svědomí, jímž někteří pohrdli, a proto ztroskotali ve víře. Patří k nim Hymenaios a Alexandr, které jsem vydal Satanu, aby se naučili nerouhat*.“ Tito muži byli křesťanští bratři, a rouhali se, ale jak? Vyučovali falešnou doktrínu. Pavel dále objasnil tuto situaci v 2.Tm 2:15-18: „*Horlivě usiluj, aby ses **před Boha** postavil jako člověk **osvědčený, pracovník, který se nemusí stydět, a který správně rozděluje slovo pravdy***. Vyhybej se **prázdným světským řečem**, neboť ti, kdo tak mluví, budou stále víc postupovat

*k bezbožnosti, a jejich nauka se bude šířit jako sněť. Patří k nim i Hymenaios a Filétos, kteří zbloudili od pravdy, když říkají, že **vzkříšení již nastalo**, a tím u některých podvracejí víru.*“ Tyto části Písma nám pomáhají porozumět, jak se „Bůh pravdy“ dívá na falešné učení. Ti z nás, kteří berou do ruky Bibli, abychom ji kázali a vyučovali, máme vážnou odpovědnost před Bohem hledat vedení Duchem Svätým, abychom mohli „správně rozdělovat slovo pravdy.“ To co tito muži hlásali, „že vzkříšení již nastalo,“ se zdá být relativně nevinné v porovnání s tím, co se hlásá dnes pod hlavičkou „křesťanská doktrína.“ Velký apoštol Pavel, inspirován Duchem, hleděl dalekohledem času, a napsal o dnech, v kterých dnes žijeme: „*Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních žádostí budou shromažďovat učitele, aby jim říkali, co je jim příjemné; odvrátí sluch od pravdy, a obrátí se k bájím.*“ (2.Tm 4:3-4). Boží muž, apoštol Petr, také mluví o bájích: „*Vždyt' jsme nenásledovali vymyšlené báje*“ (2.P 1:16). Co je to báje? Websterův slovník říká, že je to 1) fiktivní příběh, který má naučit morální lekci, aktéři jsou většinou mluvící zvířata, 2) mýtus nebo legenda, 3) příběh, který není pravdivý. S těmito definicemi na mysli se pojďme podívat na některé hlavní klamy v našem světě, abychom porozuměli, jak satan použil chytře vymyšlené báje, aby svedl miliony lidí, mnohé z nich s dobrými záměry, přímo do pekla.

BÁJE ZVANÁ KATOLICTVÍ. Jedno z falešných náboženství, které má přes miliardu stoupenců po celém světě je Římsko-katolická církev. Počátky Římského Katolictví můžeme vysledovat zpět do doby, kdy se Římský Císař Konstantin údajně stal křesťanem v roce 313 A.D. Bylo to v době, kdy církev, kterou založil Ježíš Kristus v prvním století na jeho apoštolech a prorocích, začala sklouzávat do světáctví a falešného učení. Konverze ke křesťanství se Konstantinovi hodila i co se týkalo politiky, protože potřeboval upevnit svou vládu a křesťanství představovalo nový potencionální spojovací prvek. Pro křesťany to znamenalo konec perzekuce a útlaču. V roce 325 svolal Konstantin jeden z mnoha církevních koncilů do Nicei v (dnešním Turecku). On určil agendu, měl úvodní proslov a předsedal celému koncilu, sedíce na trůnu z tepaného zlata. Na tomto kon-

cilu se začala formulovat doktrína Trojice, neboli Trojjediného Boha. Historický záznam jasně dokazuje, že Konstantin dále předsedal pohanským oslavám a podporoval pohanské chrámy, a zároveň stavěl křesťanské kostely. Jako hlava Říše se nazýval *Pontifex Maximus*, a jako nová hlava křesťanské církve *Vicarius Christi*, Vikář Kristův. To znamenalo, že byl zástupce Krista „místo Krista“, a je jistě prototypem toho antikrista, kterého má svět brzy uctívat. Tak byla církev provdána za Řím, křesťanství za pohanství, které se v Době Temna vyvinulo v Svatou Římskou Říši pod Papežem v Římě. Boží muži již staletí poukazují, že Římsko-katolická církev je ta smilnice sedící na šelmě šarlatové ve Zjevení 17. Tento fakt byl již přiznán katolickými vedoucími a apologety v katolické literatuře, a je s podivem, že všechny hříchy toho nesvatého systému byli přiznány v Katolické Encyklopedii a dalších katolických publikacích. Těchto hříchů je mnoho od přímého kupčení s papežským titulem a válek soutěžících papežů k prodeji „odpustků“ (povolenek k hříchu) a ohlušujícím mlčení Papeže Piousa XII. zatímco Hitler a Nacisti vyvraždili 6 milionů židů.

Podívejme se na ní tak, jak ji viděl Jan ve Zjevení 17:3-6: „*A odnesl mne v Duchu do pustiny. Tu jsem uviděl ženu, sedící na šelmě šarlatové barvy, plné rouhavých jmen, mající sedm hlav a deset rohů. Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahými kameny a perlami; ve své ruce měla zlatou číši plnou ohavností a nečistot svého smilstva a na svém čele měla napsané jméno: 'Tajemství, Babylon, ten veliký, matka smilnic a ohavností země.'* Uviděl jsem tu ženu zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji uviděl.“ Anděl začíná Janovi a nám vysvětlovat tuto ohromující vizi. Podívejme se na verš 18. „*A ta žena, kterou jsi viděl, je veliké město, které má královskou moc nad králi země.*“ V době Jana to mohlo znamenat pouze jediné město, **Řím**. „*Běda, běda, město veliké, které bylo oblečeno do kmentu, purpuru a šarlatu, ozdobeno zlatem, drahokamy a perlami*“ (18:16) „*a křičeli, když viděli dým jejího požáru: 'Které město je podobno tomu velikému městu?'*“ (18:18). Biblický Fakt 1.: Tato žena smilnice je město, veliké město! Teď se podívejme na Zjevení

17:9: „Zde je třeba mysli, která má moudrost: Těch sedm hlav je sedm hor, na nichž ta žena sedí.“ Biblický Fakt 2.: Ta smilnice, to velké město, sedí na sedmi horách. Které velké město je postaveno na sedmi kopcích? Je to samozřejmě Řím v Itálii, který byl dle legendy založen Rumulusem a Rémusem, a je známý také jako „město sedmi kopců.“ Katolická Encyklopedie praví, že stát Vatikán je zcela obklopen městem Řím. Tento Řím je sídlem Papeže, domov Vatikánu, a v roce 1929 byl diktátorem Mussolinim ustanoven jako samostatný stát. Podívejme se dál. „Ještě mi řekl: „Vody, které jsi viděl, kde ta smilnice sedí, jsou lidé a zástupy, národy a jazyky.“ (Zj 17:15) Takže ta smilnice, Řím, také sedí na vodách reprezentující lidi, různých národů a jazyků. Má ještě další vlastnosti. „Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem“ (17:4). To jsou barvy Římsko-katolické církve, používané biskupy a kardinály. „Ozdobena zlatem, drahými kameny a perlami.“ Ta žena je velice bohatá. Je nějaká instituce bohatší než Vatikán, majitel nemovitostí po celém světě, pokladů umění, zlata, diamanty obložených krucifixů, atd.? Působí hanbu jménu Krista, který neměl nic než plášť, a byl pohřben ve vypůjčené hrobce. Ještě ke všemu předstírají chudobu, zatímco kritizují jiné země, že nedělají dostatek pro chudé. Nyní se podívejme na verš 6, kapitolu 17: „Uviděl jsem tu ženu zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků.“ Fakt, že římsko-katolická církev zabila miliony v její inkvizici proti tzv. „heretikům“ je celkem známý, a nebudu ho v této knize dokumentovat. Jeden dobrý zdroj těchto informací je kniha napsaná Anglickým protestantským duchovním, Johnem Foxem (1516-1587), která obsahuje jména anglických protestantských mučedníků. Foxovi byl umožněn přístup k oficiálním záznamům, a hrůzy, které dokumentuje, se čtou jen těžko. Tato kniha byla velice „populární“ za doby koloniální Ameriky, a pomohla vytvářet smýšlení otců zakladatelů, kteří nám dali vládu zaručující svobodu vyznání. Katolická církev byla proti vzniku Spojených Států Amerických, založených na svobodě jednotlivce, koncept, proti kterému vždy stála v opozici. Současný Papež, Benedikt XVI., bývalý kardinál Joseph Ratzinger, byl na titulní straně *Newsweek* Časopisu v článku s nadpisem, „Benedikt XVI. Co znamená pro Americké katolíky.“ Zde je několik

zajímavých citací, „Dnes je 78-letý pontifik hlavou ohromného impéria 1,1-miliardové katolické církve – dohlíží na dogma a doktrínu, charisma a komunikace, rituály a nemovitosti, seminárníky a aspirující Svaté... V roce 1981 ho Jan Pavel II. jmenoval prefektem kongregace pro Doktrínu Víry, pozice, které dříve patřil název Velký Inkvizitor. V Ratzingerově době mučení již nebylo součástí úřadu, ale v oblasti idejí byl Ratzinger nemilosrdný.“ Všimněte si, že úřad „Velkého Inkvizitora“ nebyl zrušen, ale pouze přejmenován. **Toto zcela jistě není církev, kterou založil Ježíš Kristus.**

„Zvolal mocným hlasem: „*Padl, padl veliký Babylon, a stal se příbytkem démonů, vězením všech nečistých duchů, a vězením každého nečistého a nenáviděného ptáka*“ (Zj 18:2). Hříchy katolické církve v dějinách jsou dobře zdokumentovány, ale anděl volá, že se stala ještě něco víc: „*příbytkem démonů, vězením všech nečistých duchů a vězením každého nečistého a nenáviděného ptáka*.“ To je démonická aktivita, a dějí se zde nečisté věci, které Bůh dobře vidí. I my jsme poslední dobou viděli dost na to, aby nás to šokovalo, a způsobilo ptát se, co se děje s katolickou církví. Národní průzkum z roku 1996 nebyl nikdy publikován, protože zjistil, že minimálně 34 000 katolických jeptišek v U.S., neboli 40% všech jeptišek, bylo sexuálně zneužito, mnohé z nich knězi a jinými jeptiškami. Slyšíme o jednom případě za druhým sexuálního zneužívání chlapců kněžími, a nejhorší je, že jejich nadřízení často nevyvíjejí žádnou snahu, aby případy byli odhaleny. Další studie ukázala, že zhruba **dvě třetiny kněží obviněných z sexuálního zneužívání dále vykonávají svou funkci**, praxe která trvá již celé desetiletí. Církevní mluvčí nezpochybňoval výsledky studie. Vystává zneklidňující otázka, jestli selhání církve čelit problému sexuálního zneužívání není výsledkem záporného „ututlávání“ problému? Tyto skandály velice poškozují jméno katolické církve, a ona často vyplácí velké sumy peněz na kompenzaci obětem, a aby si koupila jejich mlčení. Tato smilnice „se kterou smilnili králové země, a vínem jejího smilstva se opili obyvatelé země“ byla představena Janovi v Zjevení 17:3 takto: „*Tu jsem uviděl ženu, sedící na šelmě šarlatové barvy, plné rouhavých jmen*.“ Takže tato žena je spojena s rouháním. Rouhá se? Ano, je rouhavé

říkat, že Marie matka Ježíše je „spolu-spasitelka“ s Kristem, a že všechna milost přicházející od Boha k člověku musí jít skrze Marii, tak jak říkal Jan Pavel II. Marie je v katolické literatuře nazývána „Královna Nebes.“ Katolická Encyklopedie praví, „Královna Nebes je Mariánský titul vyjadřující víru, že po její nanebevstoupení byla Marie korunována královnou nebes.“ V proslovu Jana Pavla II. v září 1993 mluvil o Marii jako „Matce církve, Královně Apoštolů, příbytku Trojice!“ Svěřil všechny přítomné Marii. Výraz „královna nebes“ se vyskytuje pouze jednou v Bibli, v Jeremjášovi v kapitole 44, a vztahuje se na pohanskou bohyni, které odpadlí Izraelité obětovali. Bůh odsoudil toto uctívání ústy proroka Jeremjáše: „*Jahve už nemohl snést vaše zvrácené činy a ohavnosti, které jste páchali. Proto se vaše země stala troskami, hroznou pustinou, kletbou, bez obyvatel, jak je tomu dnes.*“ (v.22). Nazývají ji „Královna Nebes“ ale snaží se z ní udělat Boha. Podívejte se na tituly, které si sobě dali papežové a jak berou to co náleží pouze Bohu. Papež je znám po celém světě jako „Svatý Otec.“ V Bibli je „Svatý Otec“ použito pouze jednou, a je to v Ježíšově velké modlitbě k Bohu Otci v Janovi 17:11: „**Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme jedno my.**“ Dejte to dohromady s tím co Ježíš říká v Matoušovi 23:9, a uvidíte míru jejich rouhání: „**A nikoho nenazývejte na zemi svým Otcem, neboť jediný je váš Otec, ten nebeský.**“ Papežové se někdy nazývali, a byli nazýváni „Bůh.“ Papež Innocent III. (AD 1198-1216) prohlásil „Papež má pozici **pravého Boha.**“ Lateránský Koncil (AD 1123) ustanovil Papeže jako „**Prince Vesmíru**“ a Papež Nikolas (AD 858-867) se chlubil, „Co mě můžete učinit **než Boha?**“ Ferrarův (katolický) Ecclesiastický Slovník říká: „Papež je takové vznešenosti a výsosti, že není pouze člověk, ale **jakoby Bůh a zástupce Boha...** Papežova excelence v moci není pouze nad nebeské a pozemské věci, ale je nad anděli... Je takové vznešenosti a moci, že je na **stejně úrovni jako Kristus...** Papež je jakoby **Bůh na zemi...** Papež je takové autority a moci, že může pozměňovat, vyhlašovat a interpretovat svatý zákon.“ Papež Leo XIII. v roce 1885 deklaroval, že papež zde na zemi má pozici Všemohoucího Boha. Drahý čtenáři, všechna tato zvrácenost a rouhání, které se snaží vzít Všemohoucímu

Bohu Jeho slávu je postaveno na dvou hlavních bájích. Za prvé, že apoštolu Petrovi byla Ježíšem svěřena absolutní autorita, když mu Ježíš dal klíče od království (Mt 16:19), a že poté šel do Říma, a stal se jejím biskupem, prvním Papežem. Odtud pochází tvrzení, že Papež sedí na trůnu Sv. Petra. Vatikánský Koncil II. praví, že „Boží Syn světil klíče od nebeského království Petrovi. a jeho dalším následovníkům, kteří jsou Kristovi vikáři na zemi, tak, aby mohli zaručovat spasení věrným.“ **To je fikce, báje.** Za prvé, ty „klíče od království“, o kterých Ježíš mluvil, souviseli se skutečností, že Petr bude kázat dvě kázání, které Bůh použije, aby otevřel dveře spasení pro Židy, a také pohanů. V den Letnic, když byl Duch Svatý vyliť na ty co čekali v horní místnosti, bylo naplněno asi 120 lidí, a začali mluvit v jazycích. *„A když se ozval ten zvuk, sešlo se mnoho lidí a byli zmateni, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí.“* (Sk.2:6) *„Petr se postavil spolu s jedenácti, pozvedl svůj hlas a přímo k nim promluvil“* (Sk 2:14), a kázal jim Ježíše *„a toho dne bylo přidáno asi tři tisíce duší.“* (v.41). To bylo nádherné. O několik let později, když nastal čas v Božím plánu, aby byli k církvi přidáni lidé z pohanů, tak se naléhavě modlil Kornelius, římský setník. A Bůh poslal anděla, který mu řekl, aby poslal do Jopy pro Šimona Petra. Tak to byl Petr, který kázal Korneliusovi, a kterého Bůh použil, aby otevřel dveře ke spasení pohanům. Důležitost, kterou tomu Bůh přikládal, byla vyjádřena o několik let později v Jeruzalémě, když Petr apoštolům a starším řekl: *„Muži bratři, víte, že si mě Bůh odedávna mezi vámi vyvolil, aby skrze má ústa pohané uslyšeli slovo evangelia a uvěřili.“* (Sk 15:7). Neboť *„zalíbilo se Bohu skrze bláznovství této zvěsti zachránit ty, kdo věří.“* (1.K 1:21). Když Petr kázal, tak ho Bůh použil jako „klíče ke království“, ale to v žádném případě nevedlo k vytvoření „trůnu Sv. Petra.“ Svazování a rozvazování hříčů, o kterém Ježíš také mluvil v Mt 16:19, nebylo exkluzivní Petrovi, ale bylo svěřeno všem dvanácti apoštolům (Mt 18:18 a Jan 20:23). Neexistují žádné důkazy, že by kdy Petr navštívil Řím. Pavel strávil mnoho času v Římě vězněn pro evangelium, a i když zmiňuje mnoho bratrů (24 v Římanům 16), tak Petr mezi nimi není. Druhá hlavní báje, kterou Řím používá k ovládnutí svých oveček, je **doktrína**

očistce. Termín „očistec“ pochází ze slova „očistit“, a označuje třetí sféru existence, kam údajně jdou zemřelí, kteří potřebují „očistění“ od hříchů, od kterých nebyli očistěni tady na zemi. Tato falešná doktrína vznikla v čtrnáctém století, a byla zneužita k získání peněz od truchlících příbuzných, kteří se obávali, že zesnulí trpí na jedné z mnoha úrovní očistce. Bylo jim řečeno, že modlitby kněží můžou pomoci zesnulému na **méně** bolestivou úroveň, nebo ovlivnit jejich propuštění do nebe. Vatikánský Koncil II. 1962-1965 praví: „Pokud někdo tvrdí, že po přijetí milosti ospravedlněním je vina natolik odpuštěna a dluh věčného trestu natolik vymazán každému kajícímu se hříšníkov, že žádný dluh nebo časný trest již není udělován buď na tomto světě nebo v očistci, než se můžou otevřít brány nebes, budiž proklet. (Tridentský koncil). Proč se lidé dále sklánějí pod takovými břemeny, když Ježíš řekl: *„Naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné, a mé břemeno je lehké.“* (Mt 11:29-30). Katolic-tví učí, že jsou dva zdroje pravdy a doktrín, Bible a tradice. Někteří Katoličtí apologeti přiznávají, že mnohé jejich doktríny v Bibli nena-jdeme; **Troj-jednost, modlitby k Marii a Očistec.** Na obranu dog-matu nanebevzetí panny Marie katolický učenec Graham Greene napsal: „Naši protivníci někdy tvrdí, že žádný článek víry by neměl být dogmatem, který není explicitně vyřčen v Písmu... ale protestant-ské církve sami přijali dogmata jako Troj-jednost, pro které není v Písmu jasná autorita.“ V Mt 15:3 se Ježíš ptá zákoníků, *„Proč i vy přestupujete Boží příkaz kvůli své tradici?“* Boží slovo praví v Mar-kovi 7:7, *„Marně mne však uctívají, vyučující nauky, jež jsou jen lidskými příkazy.“* Falešná církev, která po staletí učila, že je smrtel-ný hřích jíst maso v pátek, a říkala milionům poutníků, že Sv. Kryš-tof je jejich svatý ochránce, a pak tyto tvrzení vzala zpět jedním ta-hem pera, se neodvažuje vzít zpět doktrínu očistce. Pokud by to udě-lala, vzdala by se **moci skrze strach**, kterým Řím vždy držel své poddané, kteří věřili, že jejich jediná naděje propuštění z očistce leží v rukou církve. Všimněte si, co anděl řekl Janovi ve Zjevení 17:18: *„A ta žena, kterou jsi viděl, je veliké město, které má královskou moc nad králi země.“* **Očistec** není zmíněn ani jednou v Bibli, a ani Bible neučí, že by bylo nějaké „očišťování“ od hříchů **po** smrti. Židům 1:3

praví o Ježíši, „*Když skrze sebe vykonal očištění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.*“ Jan píše v 1.J 1:7, „*krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.*“ Ve verši 9 pak, „*Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil, a očistil nás od každé nepravosti.*“ Pokud člověk opustí tento svět bez přijetí krve Ježíše na odpuštění hříchů, pak žádný čas v „očistci“ nebude dostatečně dlouhý na to, aby přinesl očištění. Bůh nežádá oběti ale pokání a pokud uvěříme a budeme činit pokání tak krev Ježíše Krista je více než dostatečná na naše očištění. Učit něco jiného, je rouhání. V Bibli není ani jeden příklad modlitby za mrtvé, a nikde k tomu nejsme vedeni. Doktrína očistce je jen další katolická báje. Tyto falešné doktríny jsou využívané Římem k zbohatnutí, a získání moci a prestiže, a dělající z lidí „bohy.“ Ale Všemohoucí Bůh, „ten jediný pravý Bůh,“ již to vše viděl a určil to ke zkáze. „*Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomenul na bezpráví, které činila.*“ (Zj 18:5) „*Proto v jednom dni přijdou její rány: smrt, žal a hlad, a bude spálena ohněm. Protože silný je Pán Bůh, který ji soudí. I budou nad ní plakat a bít se v prsa králové země, kteří s ní smilnili a hýřili, až uvidí dým z jejího požáru.*“ (Zj 18:8-9) Ale náš milující Bůh ještě činí poslední výzvu těm, kteří byli oklamáni, a podlehli její bájím: „*Tu jsem uslyšel jiný hlas z nebe, který říkal: „Vyjděte z ní, můj lide, abyste neměli účast na jejích hříších a nedostali z jejích ran.*“ (Zj 18:4) Bůh si nezasedl na Římské Katolíky ve Zjevení kapitole 17 a 18, ale varuje „jeho lid“, kteří možná měli bezděky podíl na tom klamu, **aby běželi k němu pro opravdovou spásu a útočiště.**

Kapitola 14

BÁJE ZVANÁ ISLÁM

Zatímco báje Římského Katolicismu se formovala na Západě, další báje zvaná Islám se rodila na Východě. Příběh jejího zrodu a růstu byl popsán mnohými, včetně médií hlavně po 9.11.2001. Jenom krátce se podíváme na ten příběh, a pak půjdeme do Bible, aby-

chom si ujasnili, o co se vlastně jedná. Zakladatel a prorok Islámu, Mohamed, se narodil v Mekce, Saudské Arábii v roce 570 A.D. Jeho otec zemřel, než se narodil, a on byl vychován jeho matkou jako jedináček, až do její smrti, když mu bylo šest. On pak šel do opatrovnictví jeho dědečka ze strany otce. Byl to muž, který dělal údržbáře hlavního chrámu Meky Al-Kaba, chrámu plného idolů různých pohanských bohů. Když Mohamedův dědeček zemřel, práci údržbáře převzal jeho strýc, Abu Talib. Mohamed byl často v chrámu, a viděl jak se lidé klanějí idolům, a jak je jiní vyrábějí a prodávají. Mohamed byl údajně odpuzen tím, co viděl, a rozhodl se, že se nikdy nebude klanět idolům. Jsou dvě věci, které se vykládají z Mohamedova dětství, které nám můžou pomoci pochopit, co se stalo později. Jeden příběh často zmiňován v muslimských kázáních říká, že když byl Mohamed malý, tak k němu jeden den, když si hrál s kamarády přišel anděl Gabriel, položil ho na zem, a roztrhl mu hrud. Anděl prý vzal krevní sraženinu z jeho srdce a řekl: „To byla část Satana v tobě.“ Pak ho anděl umyl, a napravil jeho hrud. Vystrašení kamarádi běželi za jeho chůvou, ale když se vrátili, našli ho oťresaného, ale v pořádku. Druhý příběh je o cestě, kterou Mohamed podstoupil, když mu bylo 12, s jeho strýcem Abu Talibem v karavaně z Meky do Sýrie. V Sýrii přišel do styku s mnichem Nestorské sekty, skupinou kteří si říkali křesťané, ale popírali, že Ježíš byl syn Boha. Islámské dějiny praví, že ten mnich se zajímal o mladého Mohameda a prorožkoval nad ním, „že bude ten konečný prorok pro náš svět.“ V mladém dospělosti se stal Mohamed vedoucím karavany do Sýrie, a ve věku 25 let se oženil s bohatou majitelkou karavany z Meky jménem Khadija, která byla o 15 let starší než on. Svatební obřad byl vykonán jejím bratrancem, pastorem velké „křesťanské“ církve v Mekce sekty Ebionitů, kteří stejně jako Nestoriáni popírali, že Ježíš je Boží syn. Tak byl Mohamed vystaven křesťanské doktríně a učení, ale byla to pokřivená zvěst.

Mohamed pokračoval ve vedení karavan, a někdy se uchýlil do jeskyní kolem Meky, aby meditoval. V roce 610 ve věku 40 let měl zkušenost, která ho vyděsila. Když meditoval v jeskyni Hira tak k němu prý přišel anděl Gabriel, a poručil aby četl. Mohamed odpo-

věděl, že neumí číst, ale anděl trval na tom, aby četl a řekl „Čti! Ve jménu Boha, který stvořil vše. Stvořil tě ze sraženiny. Čti! Tvůj Bůh je nejvíce štědrý.“ Tak byli „zjeveny“ první verše Koránu, a jsou zaznamenány v Surah (Kapitole) 96:1-3. Mohamed běžel domů za svou ženou zděšený, a nějakou dobu nevěděl jestli se setkal s andělem Božím anebo s ďáblem. Když pak Mohamed šel za bratrancem své ženy, pomateným křesťanským kazatelem pro radu, tak ten mu řekl, „Ve jménu Boha, který ovládá můj život, ty jsi prorokem tohoto Arabského národa, a dostal jsi veliké znamení od Boha, který v minulosti přišel k Mojžíšovi. Lidé tě budou odmítat a pronásledovat a bojovat s tebou, a když budu naživu až to přijde, tak budu bránit Alaha způsobem, o kterém může vědět pouze Alah sám.“ Waraqa, tento pomatený falešný prorok nebyl Mohamedovi příliš nápomocný, protože brzy nato zemřel. V následujících týdnech, povzbuzen tímto proroctvím a svou ženou, se Mohamed často vracel do jeskyně Hira a přijal počátky zjevení, které jsou nyní zaznamenány v Koránu. Jelikož Mohamed neuměl číst ani psát, tak zjevení byla sdílena lidem kolem něho, kteří je psali na cokoliv, co bylo po ruce, včetně kamenů a palmových listů. Zjevení zpočátku zněla přátelsky vůči Židům a křesťanům, ale v následujících letech, jak odmítly jeho nové náboženství, tak Surah nabírala nepřátelský tón. Zjevení přicházela po dobu šestnácti let, ale byla uspořádána do knihy až léta po Mohamedově smrti. Mohamed si vzal 12 dalších manželek během svých let v Mekce a Medíně, a nejmladší z nich bylo pouze 9 let, když se vzali. Mohamed zemřel v roce 632 (příčina smrti není jasná) ve věku 62 let po životě hříchu, násilí a sebeklamu. Až do konce věřil, že ho navštívil ten jediný pravý Bůh, kterého on a miliarda jeho následovníků nazývá Alah. Bylo to opravdu tak? Ježíš řekl: „***Mějte se na pozoru před falešnými proroky, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte. Což se sbírají z trní hrozny nebo z bodlácí fíky? Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale prohnílý strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce ani prohnílý strom dobré ovoce. Každý strom, který nenese dobré ovoce, bývá vyřat a hozen do ohně. Poznáte je tedy po jejich ovoci.***“ (Mt 7:15-20). Ježíš řekl o falešných prorocích, že je

poznáme po jejich ovoci. Jak můžeme dnes vědět po třinácti stolecích, co někdo promluvil k Mohamedovi, jestli to bylo od Boha nebo od toho zlého. Ve světě je mnoho hlasů, a jak můžeme vědět, které jsou od Boha? Za prvé podle toho, co říkají. „**A jestliže vám řeknou: Dotazujte se těch, kdo vyvolávají duchy zemřelých, a věstců, kteří piští a mumlají ... Což se lid nemá dotazovat svého Boha? Kvůli živým má hledat mrtvé? K zákonu a ke svědectví! Nebudou-li mluvit podle tohoto slova, tak v něm pro ně není úsvit.**“ (Iz 8:19-20)

Musíme posuzovat jakékoliv učení podle Božího slova, a pak, jak Ježíš říkal, poznejte je podle ovoce, které oni a jejich zvěst přinášejí. Co říká Korán, slovo Aláha? Koupil jsem si Korán, a přečetl ho, a musím říci, že je to fascinující. Bylo to rozhodně inspirováno někým jiným než negramotným vůdcem velbloudích karavan. Zjistil jsem, že je to kniha, která je v přímém protikladu s Biblí ve svém poselství a duchu. Bůh Bible je laskavý a milující. Bůh Koránu je nenávistný, náladový a nepředvídatelný. Bůh Bible je spolehlivý; Bůh Koránu nespolehlivý. Bůh Bible použil 40 mužů, aby zaznamenaly Jeho slovo, a není v něm žádný protiklad. Bůh Koránu použil jednoho chybujícího člověka, a jeho zvěst nemá žádnou spojující nit, a je plná protikladů. Jednoduše nemohou být jeden a ten samý Bůh. Bůh Aláh není Nejvyšší Bůh, Svatý Izraele. V Koránu je mnoho nepravd, ale podívejme se pouze na několik těch nejkřiklavějších. Bible říká, že Abraham šel obětovat Bohu svého syna Izáka na hoře Moria. (Gn 22:2,9). Korán říká, že Abraham (Ibrahim) nabídl svého syna Išmaele jako oběť, Surah 37:100-109. Bible jasně říká, že Bůh má syna. Korán jasně říká, že Aláh syna nemá. „Následovníci knihy (Bible) nepřekračujte limity svého náboženství, ale mluďte pravdu, Mesiáš, Isa (Ježíš), syn Marie je pouze apoštol Aláha... Aláh je pouze jeden Bůh; **bylo by to daleké jeho slávy, aby měl syna.**“ (Surah 4:171). „Nikoliv! My jsme jim přinesli pravdu, a oni jsou jistě lháři. **Aláh nikdy nezplodil syna.**“ (Surah 23:90-91). Boží Svaté Písmo praví, že Ježíš zemřel na kříži. Korán říká, že Ježíš nezemřel, ale že se pouze zdálo, že zemřel. (Surah 4:157) „A oni říkali: Určitě jsme zabily Mesiáše, syna Marie, apoštola Aláha, a nezabily ho ani neukřižovaly, ale zdálo se jim to tak... Ale určitě ho nezabili, ale Aláh si ho vzal

k sobě.“ Surah 5.110 pak říká, že Ježíš žil do „zralého věku.“ To je samozřejmě lež! A kolik lidí věří této lži? Přes jednu miliardu! Ještě jeden příklad lživého ducha, kterým je inspirován Korán. V Boží Bibli čteme, že Bůh učinil nezvratnou smlouvu s potomky Abrahama, Izáka, a Jáкова, která zahrnuje zemi, trůn a Mesiáše: „*Odpustím jejich vinu, a na jejich hřích již nevzpomenu. Toto praví Jahve, který dává slunce zasvětlo ve dne, který ustanovuje měsíc a hvězdy za světlo v noci, který vzdouvá moře, až jeho vlny burácejí - jeho jméno je Jahve zástupů: Jestliže ode mne ustoupí tato ustanovení, je Jahveho výrok, pak také potomstvo Izraele přede mnou přestane být národem po všechny dny.*“ (Jr 31:34-36)

„*I stane se v onen den, je výrok Jahveho zástupů, že zlomím jeho jho na jejich šíji, jejich pouta zřetřím, a cizinci je už nebudou zotročovat. Budou sloužit Jahvem, svému Bohu, a svému králi Davidovi, kterého jim ustanovím. A ty se neboj, můj otroku Jákože, je Jahveho výrok, neděs se, Izraeli, protože hle, zachráním tě z dalekých končin, a tvé potomstvo ze země jejich zajetí. Jákob se navrátí, a bude mít klid, bude bezstarostný, a nikdo ho nevyděsí. Vždyť já jsem s tebou, je Jahveho výrok, abych tě zachránil, protože úplně zničím všechny národy, mezi které jsem tě rozptýlil.*“ (Jr 30:8-11). „*Pravím tedy: Zavrhl snad Bůh svůj lid? Naprosto ne! Vždyť i já jsem Izraelec, potomek Abrahamův, z kmene Benjamínova. Bůh nezavrhl svůj lid, který předem poznal... Nechci totiž, bratři, abyste nevěděli o tomto tajemství - abyste nebyli moudří sami u sebe - že část Izraele se zatvrdila, dokud nevejde plnost pohanů. Bude však zachráněn celý Izrael, jak je napsáno: „Ze Siónu přijde Vysvoboditel, odvrátí od Jáкова bezbožnosti.“ (Ř 11:1-2, 25-26). Ano, Izrael klopytal skrze nevěru, ale jejich selhání nebylo konečné. Protože Židé nerozpoznali svého Mesiáše, a chtěli, aby ho Řím ukřižoval, tak byli otevřeny dveře milosti pro pohany „dokud nevejde plnost pohanů.“ Ježíš buduje svou církev. „Na té skále vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou.“ (Mt 16:18) „Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev, a sám sebe za ni vydal, aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.“ (Ef.5:25, 27) Ano, Bůh učinil*

sliby Izraeli, a Bůh učinil sliby své Církvi, a všechny z nich se naplní. „*Vždyť dary milosti a Boží povolání jsou neodvolatelné.*“ (Ř 11:29) „*Což by on řekl a neučinil, promluvil a nenaplnil to?*“ (Nu 23:19). Bůh spojí tyto dva proudy dohromady v jednoho nového člověka v Kristu (Ef 2:15), aby udělal velkou dravou řeku, která smete všechny překážky v její cestě. Co říká Korán? Surah 5:12-14, „Určitě **Aláh učinil smlouvu s dětmi Izraele** a vzbudili jsme mezi nimi dvanáct náčelníků (kmenů), a Aláh řekl: Jistě jsem s vámi, jestli se modlíte a platíte na chudé a věříte v mé apoštoly a pomáháte jim a nabízíte Aláhovi dobrý dar, tak určitě přikryji vaše zlé skutky... **Ale protože porušili svou smlouvu, tak jsme je prokleli**, a učinily jejich srdce tvrdá... a s **těmi kdo říkají „jsme křesťané“**, **jsme uzavřeli smlouvu, ale oni zanedbali část toho, co jim bylo připomenuto, tak jsme mezi nimi vzbudili zášť a nenávist až do dne vzkříšení.** Aláh jim připomene to, co udělali.“ Surah 5:51, „Ti kteří věříte: **neberte židy a křesťany za přátele**; jsou přáteli jedni druhých; a **kdokoliv z vás by si je vzal za přátele, tak je určitě jeden z nich; Aláh jistě nevede ty nespravedlivé lidi.**“ Surah 23:41, „**Tak je trest stihl spravedlivě**, a učinili jsme z nich **odpad, tak pryč s nespravedlivým lidem.**... Tak pryč s lidmi, kteří nevěří.“ Surah 9:30, „**A židé říkají: Uzair je syn Aláha; a křesťané říkají: Mesiáš je syn Aláha; necht’ je Aláh zničí.**“ Je mnoho dalších takových Surahs, včetně těch, které říkají, že židé se stali opicemi a prasaty (2:65, 5:60, 7:166), a jsou prokletí (2:87, 4:46, 5:78, 9:30). Některé Surah jsou směšné, tak jako Surah 11:42-43, kde je psáno, že Noe měl dalšího syna, který odmítl vstoupit do archy a utopil se. Nebo Surah 19:17-34, kde je řečeno, že Marie matka Ježíše byla sestra Mojžíše a Arona, a porodila Ježíše pod Palmou. Duch, který inspiroval Korán je nejenom duch, který mluví lži, ale duch, který inspiruje násilí a vraždění v srdcích Mohameda a jeho následovníků. Je mnoho pasáží, které podporují boj a násilí, k prosazení Islámu ve světě. Například: Surah 8:12 „**Uvedu hrůzu do srdcí těch, kteří nevěří. Tak jim usekávejte hlavy, a každý konec prstu.**“ Surah 9:5 „**Když pomínou svaté měsíce, tak pobíjejte modloslužebníky všude, kde je najdete a zatýkejte je, a čekejte na ně s každou léčkou.**“ Surah 9:73 „**Proroku!**

Uhod' tvrdě proti bezvěrcům a pokrytcům, a buď neústupný vůči nim; jejich domov je peklo.“ Surah 9:123 „Ti kdo věříte! Bijte bezvěrce, kteří jsou blízko vám.“ Surah 8:65-67 „Proroku, posílejte věřící do války... Prorok nemá mít zajatce dokud v zemi neučiní masakr.“ Mohamedova poslední slova byla údajně, „Nechť Aláh prokleje křesťany a židy!“ Dějiny zaznamenávají, že Mohamed financoval své náboženství skrze nájezdy, ve kterých byli povražděni nevinní lidé, a jejich majetek zabaven jako válečná kořist. Tak začaly dlouhé dějiny násilí šíření Islámu produkující konvertity pod hrozbou „konvertuj nebo zemři.“ Dějiny islámského násilí byly dobře zdokumentovány jinými, dokonce i muslimskými historiky, takže zde postačí říci, že to jsou dějiny plné krve. Jako ospravedlnění před veřejným míněním rádi poukazují na křížácké výpravy, jako příklad násilí křesťanů. Je zde jeden křiklavý rozdíl, ti kteří zabíjeli v křížáckých výpravách, to dělali v naprostém rozporu k příkladu a učení našeho Pána Ježíše, ale ti co vraždili a vraždí ve jménu Aláha, to dělají v poslušnosti příkladu a učení svého proroka Mohameda. Vedoucí atentátníků z 9.11., Muhammad Atta, navštěvoval mešitu v Hamburku, Německu, kde imám kázal, že „křesťanům a židům se mají podřezávat krky.“ Tyto hrůzy nejsou inspirovány Bohem Bible, který říká, „*Jahve zkoumá spravedlivého i ničemu. Jeho duše nenávidí lidi milující násilí.*“ (Ž 11:5). Nyní si položíme otázku, která je pro nás nejdůležitější v této kapitole: „Kdo je Aláh?“ Odpověď můžeme najít, když si položíme další otázku: Jaká duchovní bytost by inspirovala knihu lží a motivovala svého proroka a jeho následovníky k takovému vraždění? Odpověď se zdá jasná: Lucifer, satan, ďábel. Aláh nemůže být nikdo jiný, než satan. Podívejme se do Bible pro důkazy. Bůh Bible nemůže lhát (Titovi 1:2):

Kdo je ten Lhář?

„Proč nerozumíte mé řeči? Proto, že nemůžete slyšet mé slovo. Vy jste z otce Ďábla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku, a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec lži.“ (Jan 8:43-44) *„Žádná lež není z pravdy. Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že*

Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna.“ (1.J 2:21-22).

Kdo je zloděj?

„Zloděj (Satan) přichází, jen aby kradl, zabíjel a hubil; já jsem přišel, aby měly život“ (Jan 10:10) „Všichni, kteří přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neposlechly.“ (Jan 10:8).

Kdo je vrah?

„Kdybyste byli Abrahamovy děti, činili byste Abrahamovy skutky. Nyní mne usilujete zabít,... to Abraham neučinil. Vy činíte skutky svého otce. Kdyby byl Bůh váš Otec, milovali byste mě.... Vy jste z otce Ďábla, a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku.“ (Jan 8:39-44).

Nyní se podívejme na jeden poslední biblický důkaz, že Aláh, bůh Islámu není nikdo jiný než Lucifer. *„Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu.“ (Iz 14:12-13).* Toto je Lucifer, který si ve svém srdci říká, že sesadí Boha. To samozřejmě nikdy neudělá! Ale podívejme se na zbytek verše 13 a 14: *„Usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu.“* Kde je toto místo? Podívejme se do Žalmu 48:1-2: *„Veliký je Jahve, nejvyšší chvályhodný - ve městě našeho Boha, na své svaté hoře. Krásně vyvýšená, radost celé země je hora Sijón - nejzazší sever, město velkého krále.“* Toto je místo na planetě zemi, kde Lucifer říkal, že bude sedět. Žalm 48 je Žalm Davidův, který se zpívá v mnoha křesťanských církvích dnes. Tato hora na nejzazším severu je hora Sion na severní straně hory Moria. Ve verši 2 David říká, že je to ve městě našeho Boha, tj. v Jeruzalémě. Bible říká přes 50-krát, že Jeruzalém, včetně Chrámové Hory, je Boží trůn na zemi. *„Šalomoun seděl na Jahveho trůnu“ (v Jeruzalémě) (1.Pa 29:23).* *„V onen čas nazvou Jeruzalém Hospodinovým trůnem, a shromáždí se k němu všechny národy kvůli Jahveho jménu v Jeruzalémě“ (Jr 3:17).* *„Řeka svým prou-*

dem oblažuje Boží město, svaté příbytky Nejvyššího. **Bůh je uprostřed něj.**“ (Ž 46:4-5). „Opěvujte **Jahveho, sídlícího na Sijónu**“ (Ž 9:12). „**Jahve totiž vyvolil Sijón, zatoužil mít jej za sídlo.**“ (Ž 132:13). „**V té době bude přinesen dar úcty Bohu zástupů... k místu přebývání jména Boha zástupů, hoře Sijónu.**“ (Iz 18:7). „**Vstaňte a vystupme na Sijón k Jahvemu, svému Bohu.**“ (Jr 31:6). Nyní se vraťme do Žalmu 48:9, kde vidíme, že tento Sijon je chrámová hora. Je to místo, které Bůh vybral po tom, co Král David zhřešil v počítání Izraele, a Bůh promluvil jejich trest. „**Jahve uvedl na Izrael mor a padlo z Izraele sedmdesát tisíc mužů. Bůh poslal do Jeruzaléma anděla, aby ho ničil. A když ničil, Jahve to viděl, litoval toho zla a řekl andělu, který působil zkázu: Dost. Nyní odtáhni svou ruku. A Jahveho anděl se zastavil u humna Ornána Jebúsejského... Jahveho anděl řekl Gádovi, aby řekl Davidovi: At' David jde, a postaví Jahvemu oltář na humně Ornána Jebúsejského.**“ (1.Pa 21:14-15, 18). Bůh zastavil svou zkázu u humna Ornána, a poručil Davidovi, aby tam vybudoval obětní oltář. Tak David koupil to humno od Ornána: „**Pak tam David postavil Hospodinu oltář, a přinesl zápalné a pokojné oběti. Volal k Jahvemu, a on mu odpověděl ohněm z nebe, seslaným na oltář pro zápalné oběti. Jahve řekl andělovi, aby vrátil svůj meč do pochvy. V oné době, když David viděl, že mu Jahve odpovéděl na humně Ornána Jebúsejského, obětoval tam.**“ (1.Pa 21:26-28). Do té doby místo, kde Bůh přijímal oběti od Izraele, a kde byl Mojžíšův stánek a oltář byl Gibeon. Oběti mohou být nabízeny pouze na místě určeném Bohem. „**David řekl: Toto bude dům Jahveho Boha, a toto bude oltář pro zápalné oběti pro Izrael.**“ (1.Pa 22:1). Od té doby David a Izrael uctívali a obětovali Bohu v této lokalitě. Bylo to místo Šalamounova chrámu a druhého chrámu, neboli Herodesova chrámu, kde uctívali Ježíš a Pavel. Ale Lucifer řekl, „**usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu,**“ na **chrámové hoře.** (Iz 14:13). Ale proč jí říkal „hora shromáždění“? Když David přivedl Šalomouna před Izrael na chrámové hoře, aby ho pomazal za krále, všichni přítomní byli nazváni „**shromáždění**“: „**Nyní před očima celého Izraele, Hospodinova shromáždění**“ (1.Pa 28:8). Když Šalomoun zasvěcoval Boží chrám v 2.Pa.5 a 6, tak ti, kteří se shro-

máždili k uctívání byli nazváni „**shromáždění**“ šestkrát. Takže **chrámová hora je „hora shromáždění“**. Lucifer řekl asi 700 B.C., že **bude sedět na hoře shromáždění v Jeruzalémě**. Ale jak by se to mohlo stát? Když Izrael odmítl Ježíše jejich Krále Mesiáše, tak on prorokoval zkázu chrámu. „*Ježíš vyšel z chrámu a odcházel. Tu přistoupili jeho učedníci, aby mu ukázali na chrámové stavby. Ale on jim na to řekl: „Vidíte to všechno? Amen, pravím vám, **jistě zde ne-zůstane kámen na kameni, který nebude stržen.**“* (Mt 24:1-2). A skutečně v 70 A.D. se to proroctví naplnilo, když Římský generál Titus a jeho vojska kompletně zničili chrám i Jeruzalém. Bůh varoval Izrael, že se to stane kvůli jejich hříchům. „*Toto praví Hospodin zástupů: **Sijón bude zorán jako pole, Jeruzalém se stane sutinami a chrámová hora zalesněným návrším.***“ (Jr 26:18). Toto je Sijón, chrámová hora, a jak říkali proroci nějakých 600 let před tím, než se to stalo, „*proto kvůli vám bude **Sijón zorán jako pole***“ (Mi 3:12). Dalších 600 let po 70 A.D. se chrámová hora stala zoráným polem, i když bylo několik neúspěšných pokusů postavit zde nový chrám a nějaký čas tam stál křesťanský kostel. Několikrát „hora“ změnila „majitele“, až byl v roce 638 A.D. Jeruzalém dobyt islámským vládcem kalifem Umarem. On připravil chrámovou horu, a možná i postavil dočasnou mešitu. Ale byl to jeho následovník kalif Abd al-Malik, kdo postavil Skalní Dom v roce 691. Jeho syn, kalif al-Walid, postavil vedle mešitu Al-Aksa přibližně v roce 705. Motivace těchto dvou mužů je stále tématem diskuse učenců, včetně muslimských. Proč bylo tak důležité dobýt chrámovou horu, a postavit na ní mešitu? Jeruzalém není v Koránu zmíněn ani jednou, a je pravděpodobné, že Mohamed tam nikdy nebyl. Existuje nepodložená legenda, že se Mohamed v noční vizi přenesl do vzdálené mešity, a vystoupil do nebe právě z chrámové hory. Je to další Islámská báje. Pravou motivací lze nalézt v nápisu vytesaném na vnitřní zdi mešity, „Chvála buď Aláhovi, který nezplodil žádného syna, a nemá žádného partnera v jeho království.“ Jsou tam také další nápisy varující Hebreje před chybami jejich víry. Skalní Dom je chrámem Satana jménem Aláh v protivenství proti Pánu Bohu, Svatému Izraele, který to místo nazval „Má svatá hora Jeruzalém“ (Iz 66:20). Mistr uchvatitel si při-

vlastnil Boží vybrané místo po 1300 let v rouhavé budově, která **deklaruje světu** a Bohu „který tak miloval svět, že dal svého jediného syna,“ že „**Bůh nemá syna!**“ To nám pomáhá trochu lépe pochopit konflikt na středním východě. Má mnoho vrstev jako cibule, a je velmi složitý, ale na té základní úrovni je to konflikt mezi Židy a Palestinci o území, malinkou část země, kterou si oba nárokují. Na další úrovni je to rodinná pře, válka mezi bratry, Išmael proti Izákově. President Clinton měl určité pochopení této skutečnosti v roce 1993, kdy byly podepsány mírové dohody z Osla. Když si Arafat a Rabin potřásl rukama, tak prohlásil, „Děti Abrahama a potomci Izáka a Išmaele se společně vydali na smělou cestu. Přejeme jim mír.“ Samozřejmě to nemělo dlouhého trvání. Na té nejhlubší a nejpodstatnější úrovni je konflikt na středním východě duchovní boj. Podívejte se na tyto fakta: a) Je 47 muslimských zemí, a **pouze 3 uznávají právo Izraele na existenci.** (Jordánsko, Egypt ? a Turecko). b) 75% z těch 44 jsou muslimské, ale **nikoliv arabské.** Například Irán, Pákistán a Afganistán jsou muslimské, ale ne arabské. Islám tedy učí, že židé zhřešili, a Bůh dal Svatou zemi muslimům, jejich zaslíbení požehnání a posledního Božího proroka Mohameda. Zní to povědomě? Je to původní „teologie náhražky.“ Někdo se stále snaží nahradit Izrael v Božím plánu, ale to se nestane! Po 1300 let od 638 A.D. to **vypadalo, že Islám má pravdu.** Ovládali Svatou Zemi a **jejich chrám** stál na Chrámové Hoře. Začátkem dvacátého století již většina světa zapomněla, že v Bibli se píše přes 80-krát, že **Židé se vrátí,** nebo že **přes 200-krát říká,** že Bůh je **Bohem Izraele.** Ale již se **začínali vracet,** a sérií neuvěřitelných, Bohem inspirovaných událostí se Izrael znovu stal národem 14.5.1948 po téměř 2000 letech. Židé a jejich křesťanští přátelé, kteří viděli biblickou důležitost události se radovali, zatímco většina muslimského světa běsnila. Znovuzrození Izraele jako národa svědčilo o tom, že Mohamed je **falešný prorok** a Islám **falešné náboženství.** Usama Bin Laden a další radikálové učí, že Izrael je Aláhův trest za hříchy Islámu. Stali se svěťáky. Dovolili Americké armádě vejít do svaté země Saudské Arábie, a znesvětit ji, zem Mekky a Mediny. To vysvětluje eskalující násilí proti Západu. Nemá to lidské řešení! Židé nikdy neopustí Sva-

tou zem, a muslimové nikdy nepřiznají, že jejich prorok a Korán jsou falešné. Prorok Ezechiél popisuje koalici národů v čele s Gogem a Magogem, a včetně Persie (Irán se nazýval Persie do roku 1935). Etiopie, Lybie, možná Turecko a další půjdou proti Izraeli v posledních dnech. Myslím, že se tato koalice již jasně formuje. Tato horda útočníků bude zdecimována Bohem na výšinách Izraele (Ez 38, 39). Jevišťe se nyní připravuje pro Muže Hřichu, antikrista, aby byl zjeven s mírovým plánem, **plánem z pekla!**

*„A pro svou vychytralost dokáže prosadit i podvod. Když se v srdci vyvýší a v míru bude ničit mnohé“ (Da 8:25). Židovský chrám bude znovu postaven se sedmiletým mírovým plánem (Da.9:27, 2.Te 2:4). Ale on poruší tu smlouvu a bude následovat chaos (Da 8:23-24, 9:27). Bůh již napsal poslední kapitulu tohoto příběhu. Luciferovi (Aláhovi) říká: „Podsvětí dole se třese na tebe, vstříc tvému příchodu; zburcovalo kvůli tobě nebožtíky - všechny vůdce země - ze svých trůnů dalo povstat všem králům národů. Ti všichni promluví a řeknou ti: I ty jsi zbaven síly jako my? Stal ses nám podobným!“ (Iz.14:9-10) „Jenže jsi svržen do podsvětí, do nejvěšších hlubin jámy. Ti, kteří tě uvidí, na tebe budou zírat a pozorně tě sledovat: Což to není ten muž, jenž znepokojoval zemi a otrásoval královstvími? Obracel svět v pouštinu a jeho města bořil, své vězně nepropouštěl domů.“ (Iz 14:15-17) „**Připravte místo porážení pro jeho syny kvůli vině jejich otců, ať nevstanou a nedostanou do vlastnictví zemi a nenaplní povrch světa městy. Povstanu proti nim, je výrok Boha zástupů...** Boha zástupů přísahal: Jistěže tak, jak jsem si usmyslil, se stane, a jak jsem se rozhodl, tak se to naplní:*

Rozdrtím Ašúra ve své zemi, a na svých horách ho pošlapu. Stáhnou z nich jeho jho, a odstraním jeho břemeno z jejich ramen. To je plán, který je naplánován pro celou zemi, a to je paže, která je vztažena proti všem národům. Vždyť to naplánoval Bůh zástupů, kdo to zruší? A jeho paže je vztažena, kdo ji odvrátí?“ (Iz 14:21-22, 24-27). Jak Bůh vidí tento konflikt? „Protože to je den Hospodinovy pomsty, rok odplaty v soudním sporu Sijónu.“ (Iz 34:8) „Toto praví Bůh zástupů: **Horlím pro Jeruzalém a pro Sijón velkou horlivostí.**

*Ale převelice se hněvám na sebejisté národy. Když jsem se trochu rozhněval, oni napomáhali ke zlu. Proto takto praví Jahve: **Navrátím se do Jeruzaléma se slitováním, zbuduji v něm svůj dům**, je výrok Boha zástupů, a nad Jeruzalémem bude natažena měřící šňůra. Znovu volej: Toto praví Bůh zástupů: Znovu budou má města přetekat dobrem, **Jahve znovu potěší Sijón, znovu vyvolí Jeruzalém**.” (Za 1:14-17) „Zeptal jsem se anděla, který se mnou mluvil: Co mají tyto věci znamenat? Odpověděl mi: To jsou rohy, které rozptýlily Judu, Izrael a Jeruzalém... Zeptal jsem se: Co jdou dělat? Odpověděl: Toto jsou rohy, které rozptýlily Judu, takže nikdo nepozvedl hlavu. Ale tito je přišli vyděsit, **aby urazili rohy národů**, které pozvedly roh proti judské zemi, **aby ji rozptýlily**... Běž a pověz tomu mládenci: **Jeruzalém bude obydlen jako město bez hradeb** pro množství lidí a dobytka v jeho středu. A já, je Jahveho výrok, budu ohnivou hradbou okolo něj a slávou v jeho středu.” (Za 2:2, 4, 8-9) „I stalo se slovo Boha zástupů: Toto praví Bůh zástupů: **Horlím pro Sijón velkou horlivostí** a velkým rozlícením horlím pro něj. Toto praví Jahve: **Vrátím se na Sijón a budu přebývat v Jeruzalémě**. Jeruzalém se bude nazývat městem bezpečným a hora Boha zástupů **horou svatou**... Toto praví Bůh zástupů: Hle, zachráním svůj lid ze země východní i ze země na západ slunce, přivedu je a budou bydlet v **Jeruzalémě**. Budou mým lidem a já budu jejich Bohem, věrně a spravedlivě... A půjdou mnozí lidé a mocné národy **hledat Boha zástupů v Jeruzalémě** a udobřit si Jahveho tvář. Toto praví Bůh zástupů: V oněch dnech se stane, že deset mužů z národů všech jazyků se chytí, ano, **chytnou se Judejce** za cíp roucha a řeknou: Půjdem s vámi, **protože jsme slyšeli, že je s vámi Bůh**.” (Za 8:1-3, 7-8, 22-23) „Jahve zařval ze Sijónu, z **Jeruzaléma** vydal svůj hlas, nebesa i země se třesou. Jahve je útočištěm pro svůj lid, pevností pro syny Izraele. Poznáte, že já Jahve jsem vaším Bohem, a přebývám na **Sijónu, na své svaté hoře**. Jeruzalém bude svatý, a **cizinci skrze něj již neprojdou**.” (Joel 4:16-17) „Padnou ostřím meče a **jako zajatci budou odvedeni mezi všechny národy, a po Jeruzalému budou šlapat národy, dokud se nenaplní jejich čas**.” (Lk 21:24). Vidíme zde konflikt mezi Pánem Bohem Bible, Svatým Izraele a Aláhem bohem Koránu. Ale Bůh není proti arabům*

nebo muslimům. On je proti falešnému náboženství, které uvěznilo jednu miliardu muslimů v duchovní slepotě. Západ se začal dostávat z doby temna, když se začala masově tisknout bible, a lidé začali vidět světlo Boží pravdy. Muslimský svět je stále v době temna, protože **Islám je temnota**. Duchovní temnota je ten nejhorší druh temnoty. „*Běda těm, kdo zlu říkají dobro a dobru zlo, kdo pokládají temnotu za světlo a světlo za temnotu.*“ (Iz 5:20). Franklin Graham měl pravdu, když nedávno nazval Islám „zlé a zvrácené náboženství.“ Islám přináší nevýslovný teror do našeho světa, a to nejhorší nás teprve čeká. President Bush řekl šestého září 2005, že „Islámský terorismus je největší hrozbou pro dnešní svobodný svět.“ Časopis *Time* měl na titulní straně článek s názvem „The Merchant of Menace“ (Kupec Benátský – Merchant of Venice, menace – hrozba) „Jak se A.Q. Khan stal nejnebezpečnějším překupníkem nukleárních zbraní.“ Článek popisuje, jak pakistánský Khan přelstil Západní rozvědky, a vybudoval nukleární pašeráckou síť, která učinila ze světa mnohem nebezpečnější místo a z Pakistánu nukleární mocnost. Stal se z něj národní hrdina, a byl dvakrát vyznamenán nejvyšším Pakistánským civilním vyznamenáním. Co dělal z vědomostmi, které získal? Pomohl získávat „know-how“, a materiál na nukleární zbraně režimům jako Lybie, Irán a Severní Korea. A jaká byla jeho motivace? *Time* časopis říká, „stal se více náboženský po úspěšném nukleárním testu v roce 1998... Kahn tvrdil, že prodává nukleární technologie, aby podpořil postavení Muslimů. Jeho kolegové říkali, že ho poháněla silná víra a přesvědčení, že pokud budou mít muslimové nukleární zbraně, tak je to vrátí zpět na **dominantní pozici ve světě**.“

„Přesně, jak dalece se Khanovi podařilo tuto vizi rozšířit, zůstává otázkou,“ říká bývalý člen Americké rozvědky, „**kteřá stále mnohým z nás působí bezesné noci.**“ *Time* uzavírá, „i když ten muž se již vytrácí do zapomnění, svět se teprve začíná potýkat s jeho dědictvím.“ **A Mohamedovým dědictvím také!**

„**Jediný hříšník však zničí mnoho dobrého.**“ (Ka 9:18) Chtěl bych na závěr této kapitoly říci, že miluji Araby a muslimy. Skrze naši hudbu jsme posloužili mnohým muslimům bez konfliktu. Viděli

jsme i jak někteří uvěřili Bohu Bible, a poznali Ježíše jako svého Pána. Modlím se často za ty, kteří jsou zaslepeni Aláhem. Je mezi vámi opravdu mnoho dobrých lidí, a já vás mám natolik rád, abych vám řekl pravdu. A mám naději! Bůh Izraele promluvil uzdravení a obnovu Egyptu a Asýrii pro tyto poslední dny, když říká, „Požehnaný můj lid Egypt, dílo mých rukou Asýrie.“ *„V onen den bude v egyptské zemi pět měst mluvících kenaanskou řečí a přísahajících věrnost Bohu zástupů; jednomu se bude říkat Město ruin. V onen den bude Jahveho oltář uprostřed egyptské země, a u její hranice Jahveho posvátný sloup. A bude to na znamení, a na svědectví Boha zástupů v zemi egyptské, protože budou křičet k Jahvemu před utiskovateli, a pošle jim zachránce a obhájce, který je vysvobodí. Jahve se dá Egyptu poznat a Egypťané v onen den poznají Jahveho; a budou mu sloužit obětí a přídavnou obětí, a učiní Jahve slib, a splní ho. Jahve Egypt postihne – postihne, a pak uzdraví. I navrátí se k Jahvemu, a on se dá pohnout jejich prosbami, a uzdraví je. V onen den bude silnice z Egypta do Asýrie; Asyřané budou chodit do Egypta a Egypťané do Asýrie, a budou sloužit Jahvemu Egypt s Asýrií. Onoho dne bude Izrael jako třetí s Egyptem a s Asýrií - požehnání uprostřed země, již Bůh zástupů požehnal slovy: Požehnaný můj lid **Egypt**, dílo mých rukou **Asýrie** a mé dědictví **Izrael!**“ (Iz 19:18-25)*

Jedno Poslední Slovo muslimům z Boží Sváté Bible:

„Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, učinil ho lhářem, protože neuvěřil svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá.“ (1.J 5:10-12)

Modleme se lidé, modleme!

PROTESTANTSKÉ BÁJE

Má žena LaBreeska a já jsme byli nedávno pozváni, abychom sloužili v jedné velké protestantské církvi, kde jsem si na zdi všiml velkého plakátu s nápisem „Jména Boha.“ Na tom očividně sériově tištěném plakátu bylo asi 16 jmen včetně Otec, Jehova, Stvořitel, Všemohoucí, Zachránce, a Duch Svatý, s kterými jsem souhlasil. Ale k mému údivu tam také bylo Syn, Mesiáš, Beránek Boží, Ježíš a Kníže Pokoje. Nechci být kritický, ale toto je velmi důležité pro naše chápání Boha. Také pro chápání mnohých mladých lidí a nových křesťanů, kteří tento plakát uvidí. Od kdy jsou „Syn, Mesiáš, Beránek Boží, Ježíš, nebo Kníže Pokoje“ **jména Boha?** Nikde v Bibli není Bůh nazván „Syn“ nebo „Mesiáš“ (což znamená pomazaný Bohem), nebo „Kníže Pokoje.“ Nikde v Písmu není Bůh nazván „Kníže“ čehokoliv. On je velký Král Nebe a Země, a všeho ostatního. Výše zmíněné jména jsou tituly, které jsou právem aplikovány na Božího Syna Ježíše, ale nikdy na Všemohoucího Boha, Stvořitele vesmíru. Aplikovat je na něho je přinejlepším doktrinální zmatenost a pravděpodobněji je to urážející něčím, co někdo nazval „chabá chvála.“ Prosím pečlivě to zvažte. O několik dní později jsem poslouchal křesťanské rádio, a slyšel jsem modlitbu, která mě znepokojila a rozesmutnila. Když cestuji, tak nejraději poslouchám kázání na rádiu nebo na C.D. Přijal jsem tak mnohé výborné vhledy do Písma od Božích služebníků. Kazatelé Božího slova, evangelisté a misionáři jsou vždy v mých modlitbách. I když nesouhlasím se vším, co říkají, tak je miluji upřímnou láskou. Nicméně člověk, který nezná příliš dobře Boží slovo, by mohl být snadno zmatený. Vezměte si například následující modlitbu. Zazněla na konci programu sponzorovaném velkou křesťanskou mezinárodně známou organizací, vedenou známým, respektovaným, pastorem. Byla docela dlouhá, a zde jsou výňatky z ní: „Nebeský Otče, požehnaný Synu, věčný Duchu“ „Vzývám tě jako jednu Bytost, jednu Esenci“ „Jeden Bůh ve třech osobách“ „O Duchu Svatý, ty mě miluješ a...“ „Tři osoby a jeden Bůh, já tě uctívám“ „O Otče... O Ježíši... O Duchu Svatý...“ „O Trojjediný

Bože, který vládneš vesmíru...“ „Necht' žiju a modlím se jako ten, který je pokřtěný ve tvé trojí jméno.“ Drahý čtenáři, jsem opatrný, protože si uvědomuji, že modlitba je velice intimní věc mezi modlícím se a Bohem, ale Pavel řekl: „*Proroci at' mluví dva nebo tři a ti ostatní at' rozsužují.*“ (1.K 14:29). Výše zmíněná modlitba nemá žádnou oporu v Písmu. Nikde v Bibli není Bůh popisován jako „tři osoby v jednom Bohu“, „Trojjediný Bůh“ nebo ten, který má „trojí jméno.“ Nikde v Písmu nám není doporučováno, abychom směřovali naše modlitby k Ježíši nebo k Duchu Svatému. Nevidíme, že by kterýkoli apoštol něco takového dělal. Jak jsme se dostali do takového zmatku ohledně základní otázky, kdo je Bůh? Může existovat pouze jedna odpověď. V Matoušovi třinácté kapitole je Ježíšovo podobenství o plevelu mezi pšenicí „*Zatímco lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozesel mezi pšenici plevel a odešel.*“ Semena zmatení ohledně identity Boha byla zasetá nepřítelem, skrze možná muže s dobrými úmysly, kteří ale přinesli nebiblické nauky (Řecko-římské myšlení), z kterého se stala křesťanská ortodoxie ustanovená koncily čtvrtého a pátého století. (Nicea 325 A.D., Konstantinopl 381 A.D., Chalcedon 451 A.D.). Podívejme se do Katolické Encyklopedie: „Trojiční doktrína jako taková se zrodila ve čtvrtém století z velké části zásluhou úsilí Athanasiuse a kapadockých... Doktrína Trojice formulována v pozdním čtvrtém století deklaruje, že jeden Bůh existuje ve třech osobách. Záměrem této formulace je vyznat, že Bůh, Kristus a Duch mají stejnoměrnou zásluhu na naší spáse, **takže každý musí být božský.**“ Nová Mezinárodní Encyklopedie: „V době Reformace **protestantské církve převzali Trojiční doktrínu bez vážnějšího přezkoumání.**“ Je nejvyšší čas věnovat této doktríně, a všem doktrínám, které učíme patřičnou pozornost a „**vážně je přezkoumat.**“ My nejsme ovce, které kráčí jedna za druhou do propasti; my jsme lidé, stvoření k obrazu Božímu s inteligencí a schopnou myslí, a s Bohem danou schopností zkoumat Bibli, a s pomocí Ducha Svatého objevovat pravdu. Hlavně pravdu ohledně toho, **kdo je Bůh.** Ježíš nazýval zákoníky „slepí vůdci,“ kteří vedou další slepé do jámy. (Mt 15:14). Bůh Otec s námi byl trpělivý ohledně zmatení v otázce, kdo je, ale nyní je připraven na to, abychom otevřeli své oči, a uviděli a uznali

pravdu. Ohledně následování slepých vůdců, před mnoha lety někteří protestanti vyzvali katolíky, aby přehodnotily doktrínu „nanebevstoupení Panny Marie,“ protože to není biblické. Známý Katolický apologeta Graham Greene v odpovědi napsal: „Naši oponenti někdy tvrdí, že žádný článek věrouky by neměl být dogmatem, který není explicitně vyřčen v Písmu... ale **protestantské církve** také přijali taková dogma jako **Trojedinost**, pro které **není jasná podpora v Písmu**.“ Má samozřejmě pravdu!

BÁJE ZVANÁ „TEOLOGIE NÁHRADY.“

Další chybná doktrína, kterou velká část protestantského křesťanství převzala od katolíků „bez vážnějšího přezkoumání,“ je nauka zvaná „Teologie Náhrady.“ Je to učení, které říká, že církev je „Nový Izrael“, a nahradila Izrael Starého Zákona ve všech Božích zaslíbeních budoucího požehnání.

To je vážný omyl!

Ano, je mnoho velkých Božích zaslíbení pro Církev: „*Na té skále vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou*“ (Mt 16:18). „*Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním také žít. Jestliže vytrváváme, budeme s ním i kralovat*“ (2.Tm 2:11-12). „*Bud' věrný až na smrt, a dám ti věnec života*.“ (Zj 2:10). Ale přátelé v Bibli je o mnoho více zaslíbení Božímu vyvolenému národu Izraeli, než je tam zaslíbení Církvi. Ti, kteří učí „Telogii Náhrady,“ (že není žádná budoucí obnova Izraele) snad vůbec nečetli Izajáše, Jeremjáše, Ezechiele, Daniele, Ozeáše, Joela, Ámose, Zacharjáše, Malachiáše, nebo S.Z. vůbec? Například v Jeremjáši 31:35-37 se píše: „*Toto praví Jahve, který dává slunce za světlo ve dne, který ustanovuje měsíc a hvězdy za světlo v noci, který vzdouvá moře, až jeho vlny burácejí - jeho jméno je Bůh zástupů: Jestliže ode mne ustoupí tato ustanovení, je Jahveho výrok, pak také potomstvo Izraele přede mnou přestane být národem po všechny dny. Toto praví Jahve: Jestliže budou změřena nebesa nahoře a prozkoumány základy země dole, také já zavrhnou celé potomstvo Izraele za všechno, co páchali, je Jahveho výrok.*“ (Bůh v podstatě říká, že se to **nikdy nestane**). Zaslíbení Bo-

ha jsou založena na Jeho věrnosti: „*Věz, že Jahve, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, který zachovává smlouvu*“ (Dt 7:9). Ano, Izrael byl nevěrný, a my jako křesťané také, ale Boží zaslíbení nejsou založena na našem výkonu, ale na Jeho věrnosti. Učit, že by Bůh zrušil tyto smlouvy s Izraelem, je vážná věc, protože to připisuje Bohu nevěrnost. V Hebrejům 6:10 se píše: „*Neboť Bůh není nespravedlivý, takže by zapomněl na vaši práci a lásku,*“ a také není nespravedlivý, aby zapomněl na svou věčnou smlouvu. Pokud by Bůh porušil Jeho často opakovaná zaslíbení Izraeli, jakou bychom měli jistotu, že neporuší Jeho smlouvu s námi? Hanba těm, kteří si to myslí. Prosím podívejte se znovu na list Římanům 11:25-29: „*Nechci totiž, bratři, abyste nevěděli o tomto tajemství - abyste nebyli moudří sami u sebe - že část Izraele se zatvrdila, dokud nevejde plnost pohanů. Bude však zachráněn celý Izrael, jak je napsáno: ‚Ze Siónu přijde Vysvoboditel, odvrátí od Jákoba bezbožnosti; a to bude má smlouva s nimi, až odejmu jejich hříchy.‘ Podle evangelia jsou nepřátelé kvůli vám; ale podle vyvolení zůstávají milovanými pro své otce. Vždyť dary milosti a Boží povolání jsou neodvolatelné.*“ Bůh nezměnil svůj názor!

Pokud stále zjišťujete, že máte negativní pocity k Izraeli a židům, tak by jste měli přezkoumat svůj vztah k Bohu. Mohlo by to být s Vámi podobně, jako když Ježíš řekl o svých učednících, „*Nevíte, jakého jste ducha.*“ (Lk 9:55). Bůh použil židovský lid k tomu, aby dali světu monoteismus, Desatero, Bibli a Mesiáše. Pavel řekl, že jim patří sláva, smlouvy, zaslíbení a S.Z. otcové víry a Bůh má stále plány použít Izrael k požehnání světa. Satan to ví, a snaží se to překazit tím, že podsouvá lidem anti-semitismus. Někdy se objevuje i v církvi k naší hanbě. Samozřejmě, není třeba souhlasit se vším, co Izraelský národ dělá, abychom milovali židy a modlili se za pokoj Jeruzaléma (Ž 122:6). Nezapomínejme, že anti-semitismus, a jakákoliv rasová nenávisť jsou od satana, a jsou někdy maskována ve formě falešného učení.

Nedostatek modlitby

Bůh, autor Bible, nikdy nezamýšlel, aby Jeho intimní tajemství byla známa náhodnému čtenáři, nebo tomu, kdo čte pouze když po-

třebuje kázání pro příští neděli. K Boží knize musí být přistupováno s modlitbou a s opravdovou touhou poznávat Boha. Pokud opravdu neznáš „Autora“, tak nikdy pořádně neporozumíš Jeho knize. Bůh posuzuje motivy, a tak jako v našem dávání, tak také v studiu Bible musí být naše motivace správná. Čteme Písmo, abychom lépe dokázali obhajovat naše doktríny, nebo proto, že nám to přináší měsíční příjem? Pouze my a Bůh víme.

Slepé následování druhých

Já jsem začal mluvit o mém rostoucím porozumění Boha s jedním mým drahým přítelem, výborným pastorem, který vede a evangelizuje již přes 30 let jako člen velké letniční denominace. Nedlouho po začátku naší diskuse na téma jestli Bůh je jedna osoba nebo tři, jestli Bůh je skutečně Trojjediný, mi řekl „nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Pouze jsem přijal, co mi řekli, když jsem byl spasen, aniž bych to příliš zkoumal.“ Díky Bohu, to nyní vážně zkoumá. Myslím, že takový přístup je běžný, a vypovídá mnohé o tom, v jakém stavu je křesťanství a proč. Následujeme rodiče, prarodiče, kazatele a další křesťany, kteří také následují další křesťany v tom, čemu věří, aniž bychom si ověřovali základní pravdy sami pro sebe. **My ale máme sami důkladně zkoumat Písma a vše si ověřovat, abychom někomu „nenaletěli.“** Máme být „*ušlechtilejší... a denně pečlivě zkoumat Písma, zdali je tomu tak.*“ (Sk 17:11). Ježíš řekl, že „*vyučují nauky, jež jsou jen lidskými příkazy*“ (Mk 7:7). Petr řekl: „*Bud'te stále připraveni k obhajobě před každým, kdo by od vás žádal, abyste vydali počet z naděje, kterou máte*“ (1.P 3:15). Ježíš se nás nebude ptát na to, co učil ten a ten pastor, ale na to, co říkal on, co čteme v Písmu? „***Sami sebe zkoušejte, jste-li ve víře, sami sebe zkoumejte.***“ (2.Kor 13:5) .

Vzdálení se od Bible

Nahlédněte do jakéhokoliv křesťanského knihkupectví, a budete ohromeni, kolik je zde „křesťanské fikce.“ Tyto knihy jsou často jen pramálo založené na Písmu, a mnohé se zakládají na chybných doktrinálních předpokladech, které přidávají na zmatení ohledně skutečné pravdy. Existují tlusté knihy o biblických postavách, o kterých je

řečeno velice málo v Písmu: Josef, manžel Marie, Marie Magdalen-
ská, Timoteus a další. Zvažte „Letopisy Narnie“ C.S. Lewise, kte-
rých se prodalo přes 100 milionů kopií v 29 jazycích od první publi-
kace v roce 1950. Je to série sedmi knih, a první z nich byla nedávno
zfilmována za 150 milionů \$. Hlavní roli hraje lev jménem Aslan,
„který vyzpíval svět do existence“, a byl pánem Narnie. Naše místní
noviny citovali pastora, který používal tento příběh k sérii kázání:
„Je zde jasná paralela mezi Aslanem a Ježíšem, a pomáhá vysvětlit
ústřední článek víry křesťanství, že Ježíš Kristus byl přítomný při
stvoření vesmíru, byl s Bohem, a je Bohem.“ Děti potřebují zábavu a
dobrá křesťanská témata jsou nejlepší, ale nemělo by to být založené
na správné doktríně? Známy komentář k „Narnii“, který se jmenuje
„Znát Aslana“ tvrdí, že „aby nás zachránil, tak musel Bůh zemřít
místo nás.“ „Drahý Bože děkuji ti mnohokrát, že mě tak miluješ.
Děkuji ti, že jsi zemřel místo mě.“ Bůh zemřel nebo „*tak Bůh miluje
svět, že dal svého jediného Syna?*“ **Bůh nemůže zemřít**, On je ne-
smrtelný! Jeho Syn, „člověk Ježíš Kristus“ zemřel! Jsem si jistý, že
záměr je dobrý, a splnil již mnoho dobrého, ale zasévat takové nebib-
lické koncepty o Bohu v myslech milionů je velice nešťastné.

Měsíčník *Time* měl článek o křesťanské fikci nazvaný „Otec a Dí-
tě“, který byl zaměřený hlavně na nový trend knih o Josefovi, ne-
vlastnímu otci Ježíše, o kterém je v Písmu řečeno velice málo. Je
zde oprávněně kritizován fakt vzrůstajícího trendu vymýšlení si pří-
běhů z Bible. Křesťanská fikce je na vzestupu, a v evangelikálních
církvích jsou stále více slyšet kázání, kde kazatel vypráví příběh spí-
še, než čte a vykládá Bibli. To je vzhledem k varování Písma ohledně
posledních dnů velice alarmující. Nedávno jsem viděl rozhovor
s mladým pastorem největšího protestantského společenství v Ame-
rice (Houston, Texas), který má také své vlastní televizní kázání a
knižní vydavatelství. S úsměvem říkal, že mnoho (možná většina)
jeho kázání neobsahuje ani jeden citát z Písma, ale dává prý odkaz na
verš nebo pasáž Písma, který si můžou posluchači přečíst později. Na
kanálu CNN byl představen jako „mladý, New Age kazatel, v jehož
kostele nikdy neuslyšíte slova hříšník nebo satan.“ Jeho kázání, které
jsem viděl na televizi, jsou vesměs o dobrých pocitech, svépomoci, a

positivním myšlení. Pokud je toto protestantské křesťanství dnes, tak se o nás bojím. Víím, že malá kázáníčka produkují malé křesťánky, kteří neobstojí, až půjde do tuhého. Zdá se, že je to s námi tak, jak říkal známý londýnský kazatel, Dr. Joseph Parker: „Peklo pryč! Satan pryč! A Bůh na odchodu!“ Je čas znovu slyšet Pavlova slova mladému Timoteovi: „*Zapřísahám tě před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, a při jeho zjevení a jeho kralování: **Hlásej slovo, přicházej s ním vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvěj, napomínej se vši trpělivostí a s vyučováním. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních žádostí budou shromažďovat učitele, aby jim říkali, co je jim příjemné; odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím.***“ (2.Tm 4:1-4). Má naléhavá modlitba k Bohu je, aby nám poslal více pravých učitelů Bible. Kazatele jako Jonathan Edwards, D.L. Moody, John R. Rice, Clarence E. Macartney, Robert G. Lee, Adrian Rogers, Imon Ursery, Edward Kelley, a ano W.T. Hemphill. Mnozí nejsou moc známí na zemi, ale dobře známí v nebi. Kazatelé, kteří silně zasáhli životy lidí, a zanechali svět v lepším stavu, než jej našli. Kázali o lásce Boží **s láskou** Boží. Kázali Boží slovo s nohama pevně postavenýma na jeho skálopevném základě, včetně hrůzy hříchu a pekla. Kázali Ježíše Krista ukřižovaného, a že jeho krev je dostatečná, aby nás očistila od každého hříchu. Že on je jediná cesta k Bohu, jediná naděje pro tento zmatený, unavený, duchovně pustý, do pekla směřující svět, ve kterém žijeme. Kázali, že jsme na zkušební cestě zde na světě, a všichni budeme jednoho dne povoláni, abychom se zodpovídali Bohu. Byli to kazatelé, s kterými bych možná ve všem nesouhlasil, a kteří by možná hned nepřijali tezi této knihy (dokud by jim Bůh nedal porozumět), ale kázali Slovo, a já salutuji jejich památce. Chci říci svým bratrům a sestrám, věrným služebníkům Ježíše Krista každého národu, rasy a denominace, jste moji hrdinové! Miluji vás. Modlím se za vás. **Máte vysoké povolání** i když se vaše práce zdá být někdy nevděčná. Když se před několika roky ptali Billyho Grahama, zda by se nechtěl ucházet o post presidenta, tak bez náznaku pýchy odpověděl, že by to byl krok dolů. Souhlasím!

Kažte Slovo!

Kažte ho přes to, že pochybovači pochybují. Kažte ho přes to, že je odmítané. Kažte ho přes to, že nenávidní ho nenávidí. Kažte ho přes to, že vysmíváči se mu vysmívají. Kažte ho rozhodně, i když církevní rady ho doporučují změkčit. Kažte ho přes to, že posluchačů je málo, a darů ještě méně. Kažte ho přes to, že se vám nedostává pochvaly. Kažte ho s láskou a trpělivostí. Kažte ho přes to, že peklo se bouří.

Kázání pokání je nezbytné

Co se stalo s touto zvěstí? Jan Křtitel ji kázal. Ježíš ji kázal při svém prvním kázání (Mt 4:17). Petr a Pavel ji kázali. „*Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes.*“ (Mt 3:2). Jan Křtitel: „*Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.*“ (Lk 13:3). Ježíš: „*Na základě jeho jména má být všem národům vyhlášeno pokání k odpuštění hříchů.*“ (Lk 24:47). „*Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy*“ (Sk 3:19). Petr: „*Pán je k vám shovívavý, nechtěje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.*“ (2.P 3:9). Všimněte si, že ne jenom k víře ale „k pokání.“ „*Když tedy Bůh přehlédl ty doby nevědomosti, nařizuje nyní lidem, aby všichni a všude činili pokání.*“ (Sk 17:30). Proč musí všichni lidé činit pokání? „*Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého k tomu určil.*“ Pavel mluvil k Řekům a Boží přikázání jim bylo stejné, jako židům, „**čiňte pokání.**“ „*Nebo pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a trpělivosti, a nevíš, že Boží добрota tě vede k pokání?*“ (Ř 2:4). „*Zármutek, který je podle Boha, působí pokání k záchraně, jehož nelze litovat*“ (2.Kor 7:10). Korintští nebyli židé. Přijímat lidi do našich společenství, kteří neudělali opravdové pokání, znamená potvrdit je v jejich vzpouře, a utěšovat je v hříchu. Je to jako jít za marnotratným synem do chlívků s prasaty, a dát mu prsten, robu, a sandály, a pozvat ho na oslavu, aniž by se před tím umyl. Jan Křtitel odmítl pokřtít ty, kteří k němu přišli bez pravého pokání – Lk 3:7-14. Pokud se ta zvěst nějak změnila, apoštolové nám o tom nic neřekli!

Kázat křest vodou ve jménu Ježíše je důležité

„Učiňte pokání a každý z vás ať se dá **pokřtít** na základě **jména Ježíše Mesiáše** na odpuštění svých hříchů.“ (Sk 2:38). „Byli jen pokřtěni **ve jméno Pána Ježíše**.“ (Sk 8:16) „A (Petr) **nařídil, aby byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista**.“ (Sk 10:48) „Když to uslyšeli, dali se pokřtít **ve jméno Pána Ježíše**.“ (Sk 19:5). „A proč nyní váháš? **Vstaň, dej se pokřtít a smyj své hříchy vzývaje jeho jméno**.“ (Sk 22:16) „Je Kristus rozdělen? Byl snad za vás ukřižován Pavel? Anebo jste byli pokřtěni v Pavlovo jméno?“ (1.Kor 1:13). Ne! Správná odpověď je „**v Ježíšovo jméno**.“ „I ujal se jich v tu noční hodinu, vymyl jim rány, a **hned se dal pokřtít on i všichni jeho domácí**.“ (Sk 16:33). Křest je tak důležitý, že byli pokřtěni ihned. „**Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen**.“ (Mk 16:16).

Jedna myšlenka na závěr této kapitoly. Pastor Clarence Macartney líčil příběh jednoho mladého kazatele, který byl povolán, aby nahradil starého pastora, který umíral. Přišel k jeho posteli, aby ještě zjistil zda má pro něj starý pastor nějaké poslední instrukce. Ten mu pouze řekl, „Dej do toho co nejvíce slova Božího.“ To mluví za vše!

Kapitola 16

BOHU BUĎ SLÁVA

„Ty uvidíš **Jahveho slávu, nádheru** našeho Boha.“ (Iz 35:2) „A zjeví se **Jahveho sláva**, a uvidíš to spolu veškeré tělo; protože **Jahveho ústa** promluvila.“ (Iz 40:5) „**Otče náš, který jsi v nebesích,...** tvé je **království i moc i sláva na věky**. Amen.“ (Mt 6:9, 13) „**Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši. Našemu Bohu a Otci sláva na věky věků. Amen**“ (Fp 4:19-20). „**Neboť země bude naplněna poznáním Jahveho slávy**, tak jako voda pokrývá moře... **Bůh přichází z Témanu, Svatý z hory Páranu. Sela. Jeho nádhera přikryla nebesa, jeho chvála naplnila zemi. Jeho zář je jako svítání**“ (Abk 2:14, 3:3-4).

Jelikož se den obnovení rychle blíží, kdy země nebude pouze naplněna Boží chválou, ale také „poznáním Hospodinovy slávy, tak jako voda pokrývá moře“ neměli bychom my, Jeho lid, hledat porozumění toho co znamená „Boží sláva“? Nerad to říkám, ale miliony lidí, kteří se nazývají křesťané, nemají příliš dobrou představu o tom, kdo je Bůh, o to méně pak o **Jeho slávě**. Na stránkách této knihy jsme hledali biblické pravdy o Pánu Bohu. Na závěr se znovu podíváme na některá fakta, a uvidíme, jaké další porozumění můžeme získat.

Boha můžeme znát a porozumět mu. „*Chce-li se něčím chlubit, ať se chlubí, že je prozíravý a zná mne*“ (Jr 9:23) „*Tak mě poznáte a uvěříte mi, a pochopíte, že to jsem já. Předemnou nebyl vytvořen Bůh a nebude ani po mně.*“ (Iz 43:10) „*Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle*“ (Ř 1:20).

Boží Duch naplňuje vesmír, ale On má konkrétní přítomnost. Adam a Eva se schovali před Bohem. (Gn 3:8) „*Kain odešel od tváře Jahveho*“ (Gn 4:16) „*Neodvrhuj mě od své tváře*“ (Ž 51:13).

V Bibli je Bůh osoba mající podobu člověka. „*Spatřil jsem Boží vidění... nahoře na tom jakoby trůnu kdosi vzhledem podobný člověku... Toto praví Panovník Jahve.*“ (Ez 1:1, 26, 2:4) „*Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu... I žil Adam sto třicet let a zplodil syna ke své podobě jako svůj obraz.*“ (Gn 1:27, 5:3) (Jako se Adam podobal Bohu, tak se Šét podobal Adamovi). „*Muž si nemusí zahalovat hlavu, neboť je Božím obrazem*“ (1.K 11:7) „*Oblékli toho nového (Ježíše), který se obnovuje k pravému poznání podle obrazu toho, který ho stvořil.*“ (Ko 3:10)

Co znamená slovo „sláva“ v Písmu?

Je to krása, význam, hodnota nebo dobrota osoby, místa nebo věci a úcta a čest, která jim přirozeně patří. Bůh dal všemu, co stvořil svou vlastní hodnotu. „*Bůh viděl všechno, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré.*“ (Gn 1:31) „*Pozorně si všimněte lilií... ani Šalomoun v celé své slávě nebyl tak oblečen jako jedna z nich.*“ (Lk 12:27)

„Větší bude budoucí **sláva** tohoto domu nežli první“ (Ag 2:9). Vše na nebi a na zemi má svou vlastní **míru slávy**. „A jsou těla nebeská, a těla pozemská, ale jiná je sláva nebeských, a jiná pozemských. Jiná je sláva slunce, jiná je sláva měsíce, a jiná je sláva hvězd. Neboť hvězda od hvězdy se liší ve slávě.“ (1.Kor 15:40-41).

Žádný člověk neviděl Boha v Jeho plné slávě

„On (Mojžíš) řekl: Ukaž mi svou slávu!... Nemůžeš vidět mou tvář, neboť člověk mě nemůže vidět, a zůstat naživu.“ (Ex 33:18, 20) „Boha nikdo nikdy neviděl“ (Jan 1:18). „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“ (Mt 5:8) „Králi věků, **nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému moudrému Bohu čest a sláva na věky věků.**“ (1.Tm 1:17)

CO TO ZNAMENÁ, KDYŽ BIBLE MLUVÍ O BOŽÍ „SLÁVĚ“?

Shekinah – oslňující vyzařování Boží přítomnosti. „Na hoře Sínaj spočívala Jahveho sláva... Jahveho sláva vypadala před očima synů Izraele jako stravující oheň na vrcholu hory.“ (Ex 24:16-17) „Všem synům Izraele se u stanu setkávání ukázala Jahveho sláva... jakože jsem živ, Jahveho sláva naplní celou zemi.“ (Nu 14:10, 21) „Kněží nemohli kvůli tomu oblaku stát a sloužit, protože Jahveho sláva naplnila Boží dům.“ (2.Pa 5:14) „A hle, sláva Boha Izraele přicházela směrem od východu; jeho hlas zněl jako zvuk mnohých vod a země zasvítla od jeho slávy.“ (Ez.43:2) „Uviděl jsem, jak Jahveho sláva naplnila Jahveho dům. Tu jsem padl na tvář.“ (Ez 44:4) „A hle, postavil se k nim Pánův anděl a Pánova sláva je ozářila; i zmocnil se jich veliký strach.“ (Lk 2:9) „A to město nepotřebuje slunce ani měsíc, aby mu svítily. Ozářila ho Boží sláva“ (Zj 21:23).

Bůh dal Ježíši jeho vlastní zářící slávu

„A byl před nimi proměněn. **Jeho tvář zazářila jako slunce**, a jeho šaty zbělely jako světlo.“ (Mt 17:2) „Petr a jeho druhové byli obtíženi spánkem. Když se probudili, uviděli **jeho slávu**“ (Lk 9:32) „Což to neměl Kristus vytrpět, a vejít do **své slávy**?“ (Lk 24:26). „Jeho

hlava a vlasy byly bílé jako bílá vlna, jako sníh, jeho oči jako plamen ohně; jeho nohy podobné bronzu rozžhavenému v peci“ (Zj 1:14-15) „**Skrze něho** věříte v Boha, jenž ho probudil z mrtvých, a **dal mu slávu**, takže vaše víra i naděje se upíná k Bohu.“ (1.P 1:21) „**On přijal od Boha Otce čest a slávu**, když k němu z **velebné slávy** zazněl takovýto hlas: ‚Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.‘ A tento hlas, který zazněl z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na té svaté hoře.“ (2.P 1:17-18). Sláva Boha Otce je mnohem větší než sláva Ježíše. Petr říká, že Ježíš přijal svou slávu od Boha Otce. Boží sláva je Jeho vlastnost. On jí prostě má, nikdo mu ji nedal. Ježíšova (a naše) sláva je mu dána od Boha. Petr, Jakub a Jan viděli Ježíšovu slávu, ale hlas, který zazněl z nebe, byl z „velebné slávy.“

Bible také mluví o Boží slávě ve smyslu Jeho úplné dobroty a ohromujícího majestátu, krásy, moudrosti, majestátu, bohatství, velikosti a morální dokonalosti

Když chtěl Mojžíš vidět Boží slávu Bůh řekl: „*Nechám projít kolem tebe **všechnu svou dobrotu** a zavolám před tebou **jméno Jahve**.*“ (Ex 33:19) A příští ráno když byl Mojžíš ukrytý v skalní dutině: „*Jahve sestoupil v oblaku, stál tam s ním a zavolal jméno Jahve. Jahve prošel kolem něho a zavolal: Jahve, Jahve, **Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti**, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hříchy, jistě však nenechá viníka bez trestu, navštěvuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci.*“ (Ex 34:5-7) Král David říká o Boží slávě: „*Tobě, Pane, patří **velikost**, udatnost, **sláva**, síla i **nádhera**, ano všechno, co je na nebesích i na zemi. Tobě, Pane, patří **království**, vyvýšený jsi jako **hlava nade všechno**.*“ (1.Pa 29:11) Ježíš potvrzuje, že David mluvil o Bohu Otci v Mt 6:9: „*Vy se modlete takto: Otče náš, který jsi v nebesích...**neboť tvé je království i moc i sláva na věky**. Amen.*“ David znovu říká: „*Jahve, náš Pane, jak vznešené je tvoje jméno na celé zemi! Tys dal **svou velebnost** na nebesa.*“ (Ž 8:2) „O jedno jsem Boha žádal, to jedno jsem hledal:

Abych přebýval v Jeho domě po všechny dny svého života, abych mohl hledět na Jeho nádheru.“ (Ž 27:4).

Boží sláva, Jeho dobrota, Jeho majestát, Jeho velikost, Jeho morální dokonalost se odrážejí ve stvoření

*„Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou.“ (Ž 19:2). Bible svědčí o tom, že hlavní důvod, proč Bůh učinil celé Stvoření je, aby ukázal Svou slávu. „Každého, kdo je nazýván mým jménem, jehož jsem stvořil ke své slávě, jehož jsem utvořil i učinil.“ (Iz 43:7). „A tvůj lid - všichni budou spravedliví - obdrží navěky zemi. Bude to výhonek mé setby, dílo mých rukou, abych byl oslaven.“ (Iz 60:21) „Budou nazváni: Duby spravedlnosti, setba Jahveho, aby byl oslaven.“ (Iz 61:3) „Jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení věčnosti věků! Amen.“ (Ef 3:21) „Bojte se Boha a **vzdejte mu slávu**, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14:7) „Jahve všechno udělal pro svůj účel“ (Př 16:4).*

Boží sláva a Jeho „dobrota“ je zjevná v Jeho charakteru (božské přirozenosti)

*„Bůh je láska“ (1.J 4:8). „Dám záchranu na Sijónu, a pro Izrael svou slávu.“ (Iz 46:13). „Když nás podle zalíbení své vůle předurčil sobě k synovství skrze Ježíše Krista **ke chvále slávy jeho milosti**.“ (Ef 1:5-6). „Nevzpomínej však na hříchy mého mládí, na má přestoupení. Vzpomeň na mě podle svého **milosrdenství**, kvůli své **dobrotě**, Bože.“ (Ž 25:7). „Jahve je milostivý a soucitný, **pomalý k hněvu**, a velkého milosrdenství.“ (Ž 145:8).*

Boží sláva je zjevná, i když Jeho spravedlnost velí trestat zlé

*„Což nechtěl Bůh ukázat svůj hněv a uvést ve známost svou moc, a proto s velikou trpělivostí snášel **nádoby hněvu** připravené k záhubě? A také proto, aby oznámil **bohatství své slávy** na nádobách milosrdenství, které předem připravil k slávě“ (Ř 9:22-23). „Protože Jahve je **dobrý**, jeho **milosrdenství** je věčné a jeho **věrnost** od pokolení do pokolení.“ (Ž 100:5).*

Boží sláva je zjevná v Kristu a jeho vykupitelském díle

„*Neboť Bůh, který řekl: ‚Z temnoty ať zazáří světlo, ‘ zazářil v našich srdcích, aby osvětlil lidi poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista.*“ (2.K 4:6). „*Nyní je má duše rozrušena. Co mám říci? ‚Otče, zachraň mne od této hodiny? Vždyť proto jsem přišel k této hodině. Otče, oslav své jméno!‘*“ Z nebe se ozval hlas: „*Oslavil jsem a ještě oslavím.*“ (Jan 12:27-28). „*A oč byste požádali v mém jménu, to učiním, aby byl Otec oslaven v Synu.*“ (Jan 14:13). „*Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby tvůj Syn oslavil tebe*“ (Jan 17:1).

Byla nám dána sláva v Kristu

„*Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno*“ (Jan 17:22). „*Mnoho synů přivedl do slávy*“ (He 2:10). „*...budoucí slávou, která na nás má být zjevena.*“ (Ř 8:18). „*A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Duha.*“ (2.K 3:18). „*To naše nynější lehké soužení nám totiž působí nesmírně veliké břímě věčné slávy*“ (2.K 4:17). My zoufale potřebujeme toto „*břímě věčné slávy*“ v Kristu, protože bez něj je sláva člověka dočasná a bezcenná: „*Neboť, každé tělo je jako tráva a všecka jeho sláva jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne*“ (1.P 1:24). Bible mluví o Boží Slávě ve vztahu k chvále, úctě, adoraci a uctívání, které my Jeho stvoření Stvořiteli dáváme. Nyní je příhodný čas podívat se zpět, a reflektovat Boží povahu, a chválit Ho se srdcem plným vděčnosti z následujícího důvodu: Pokud by byl Bůh tyran nemohli bychom s tím nic dělat. Narodili jsme se do tohoto světa, dýcháme Jeho vzduch, a jsme úplně závislí na všem, co nám dal. Doufám, že už jste se také vzbudili, a žasli jste nad tím, jak je Bůh dobrý a soucitný, trpělivý a odpouštějící, plný milosti. Co kdyby měl zalíbení v tvoření jenom, aby to mohl zničit, nebo nalézal potěšení v naší bolesti! Co kdyby stvořil peklo pro všechny lidi místo pouze „*pro ďábla a jeho anděly*“ Ale volejme Haleluja, protože Bůh je láska! Jemu záleží na našich problémech. „*V každém jejich (Izraele) soužení měl soužení i on (Bůh). Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je, a nosil je po*

všechny dávné dny.“ (Iz 63:9). My můžeme k Bohu přistupovat. On je světlo, a není v něm žádné tmy. On je pravda, a není v něm žádná chyba. On je stabilita, a není v něm žádná proměna. Bůh je dobrý Bůh. Bůh je šťastný Bůh, a je Bohem rád. On se raduje v Jeho dokonalém majestátu, moci, kráse, spravedlnosti a slávě. Bůh se také raduje z nás a jeho stvoření. „*Jahve, tvůj Bůh, je ve tvém středu, hrdina, který zachraňuje. Rozjásá se nad tebou radostně, obnoví tě svou láskou, zaplesá nad tebou s výskáním.*“ (Sofonjáš 3:17).

Podobně Bůh chce, abychom se v něm radovali, a dávali mu čest, úctu a chválu, která patří pouze Jemu. Největší naplnění, které může člověk na zemi zažít je zahlédnout Boží slávu a reflektovat tu slávu v životě, dávání a uctívání. „*Zpívejte Jahvemu novou píseň, zpívejte Jahvemu, celá země! Zpívejte Jahvemu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu! Vypravujte mezi národy o jeho slávě, mezi všemi lidmi o jeho divcích! Vždyť Jahve je velký, nejvyšší chvályhodný... Nádherná a důstojnost před ním, moc a okrasa v jeho svatyni. Vzdejte Jahvemu, čeledi národů, vzdejte Jahvemu slávu a moc! Vzdejte Jahvemu slávu jeho jména, přineste dar a vstupte na jeho nádvoří! Kľaňte se Jahvemu v nádherné svatyni!*“ (Ž 96:1-9).

Bůh je žárlivý ohledně Svě Slávy

Ano, Bůh Otec dal svému Synu „velkou slávu“, jeho „vlastní slávu“, ale Pán Bůh nedá **Svou slávu** jinému. „*Já jsem Jahve, to je mé jméno, a svou slávu jinému nedám*“ (Iz 42:8). „*Náš vykupitel, jehož jméno je Jahve zástupů, Svatý Izraele. Svou slávu jinému nedám.*“ (Iz 47:4, 48:11).

Bůh je zdrojem všeho dobrého. Milostí, kterou jsme zachráněni je **Boží milost**. Kříž byl projev **Boží lásky** („protože Bůh tak miloval svět“). Jestli jste kdy měli zodpovězenou modlitbu, tak to byl Bůh! On je zdroj! „*Nemylte se, moji milovaní bratři. Každé dobré dání a každý dokonalý dar je shůry, sestupuje od Otce světla*“ (Jk 1:16-17). „*...mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a dar spravedlnosti v milosti toho jednoho člověka, Ježíše Krista.*“ (Ř 5:15) „*Díky Bohu za jeho nevyšlovný dar!*“ (2.K 9:15) „*Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás - je to Boží dar*“ (Ef 2:8).

Když jsem byl malý chlapec, můj otec přijal vedení společenství asi 50 mil od našeho města, kde jsme bydleli. Můj starší bratr Dub mi koupil dětskou pistoli, a poslal mi ji po švagrovi, který k nám jel na návštěvu. Protože mi ji přivezl Buck, tak jsem si ve své dětské mysli myslel, že je od něho. Říkal jsem „ta pistole, co mi dal Buck.“ Moje matka mi jen těžko vysvětlovala, že je to dárek od mého bratra. Nebuďme děti ve svém porozumění. **Bůh Otec je zdrojem všeho, co nám bylo dáno Ježíšem.**

„Darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Ř 6:23) „...aby byl ve všem oslavován **Bůh** skrze Ježíše Krista“ (1.P 4:11). Prosím přijmeme tuto pravdu: Bůh je náš Zachránce, ale použil také věrné muže jako zachránce. Podívejme se na Židům 11:7: *„Vírou dostal Noe pokyn ohledně toho, co ještě nebylo vidět, a v bázní Boží připravil koráb k záchraně svého domu.“* Noe se stal zachránцем nejenom své rodiny, ale **celé lidské rasy**. Čteme o tom v Genesis šesté kapitole. *„I viděl Jahve, jak mnoho je na zemi lidského zla, a že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé. Jahve řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, vyhladím člověka i zvěř, plazy i nebeské ptactvo, protože lituji, že jsem je učinil. **Přede mne přišel konec všeho těla**, protože země je plná jejich násilí. Hle, zničím je spolu se zemí.“* (Gn 6:5, 7, 13). *„Ale Noe nalezl milost v Hospodinových očích. Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve své generaci; Noe chodil s Bohem.“* (Gn 6:8-9). Bůh uložil velikou milost do svého muže Noeho. On se stal Božím vyvoleným nástrojem spásy. On sám rozuměl Božímu **záměru**, znal Boží **plán**, a měl od Boha **moc**, aby to uskutečnil. Jediná cesta, jak být zachráněn od zkázy, byla poslechnout Noeho, protože mluvil Boží slova. Stal se z něj „Noe, hlasatele spravedlnosti“ (2.P 2:5). Všichni ti na palubě Archy byli velice vděční Noemu, a jeho věrnosti a poslušnosti, když bouře udeřila do lodi a vody stoupali, až pokryli vrcholky hor, ale **chválili Boha**, který je zachránil! Zvažte toto: Každý v nebi **od potopy dále** vděčí Noemu za svůj život, protože jsme všichni jeho potomci a **on nás všechny zachránil!**

Ale ta největší záchrana (věčné spasení), které Bůh uskutečnil skrze Krista jde ještě před Noema k prvnímu Adamovi. „*Když tedy přišla **skrze člověka** smrt, přišlo **skrze člověka** také vzkříšení mrtvých. Jako v **Adamovi** všichni umírají, tak také v **Kristu** budou všichni obživeni.*“ (1.K 15:21-22). „*Jako se skrze neposlušnost jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také skrze poslušnost jednoho stanou mnozí spravedlivými.*“ (Ř 5:19) Ano, Ježíš je jediná cesta k Bohu, Jeho jediný prostředník spasení, ale **cílem je dostat se k Bohu**. „*Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (Jan 14:6). „*Kristus jednou provždy trpěl za hříchy,... aby vás přivedl k Bohu.*“ (1.P 3:18) „*A to všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista... Neboť Bůh byl v Kristu, když **smířoval svět se sebou**... jako by vás skrze nás vyzýval... Smířte se s **Bohem**.*“ (2.K 5:18-20) „*Proto také může dokonale zachránit ty, kteří **skrze něho přistupují k Bohu***“ (He 7:25). Ježíš je dveřmi, ale my jsme se zastavili ve dveřích. Za dveřmi je oceán milosti, přijetí, odpuštění a bezpodmínečné lásky. Lásky ve které se můžeme koupat. Lásky Boha! Bůh náš Stvořitel je ten, proti kterému jsme zhřešili. „*Proti tobě samému jsem zhřešil, udělal jsem to, co je zlé v tvých očích.*“ (Ž 51:4). „*Otče, zhřešil jsem proti nebi i před tebou. Nejsem již hoden nazývat se tvým synem.*“ (Lk 15:21). Ale Bůh uložil velkou zásobu milosti v Ježíši, a skrze něj nabízí odpuštění a očištění: „*...jako i Bůh v Kristu odpustil vám.*“ (Ef 4:32). Děkuji ti Ježíši! Ale chvála a sláva Bohu! Již téměř 1 700 let je křesťanství zaměřeno na Ježíše, a to je v pořádku, ale udělali jsme z něho samého Boha, a to není v pořádku. Bůh Otec, který poslal Ježíše, aby byl naším zachráncem, nikdy nezamýšlel, že by nahradil Jeho v našich srdcích, v našem obdivu a uctívání. Každý otec chce, aby jeho syn vynikal, ale žádný otec nechce, aby byl úplně nahrazen svým synem, nebo aby syn přijímal úctu i za Otcovo dílo. Vzdávejme úctu Ježíši jako Mesiáši, Synu Boha, ale vzdávejme úctu Bohu Otci jako jedinému Bohu. Jako Ježíš říkal o dobročinnosti, „*Toto bylo třeba udělat a tamto nezanedbávat.*“ (Mt 23:23). Bůh existuje nikoliv proto, že existuje Ježíš, ale Ježíš je závislý na Bohu, na tom „*Já Jsem,*“ který po tisíce let říkal lidem, že přijde Mesiáš.

Jak máme vzhlížet k Pánu Bohu?

Jako pomůcku k porozumění míry úcty, která patří Stvořiteli vesmíru si představme váhy se Svrchovaným Bohem na jedné straně a celým stvořením na straně druhé. **Bud'me si jistí, že v porovnání se Stvořitelem celé stvoření neváží více než prach na vahách.** Tak jako je Stvořitel nekonečný a dokonalý, tak mu patří **všechna** čest a úcta. Tak jako je v každém ohledu první a Nejvyšší, a Jeho je ve všech ohledech definitivní krása a sláva (původní dobro a pramen všeho co je dobré), tak mu vždy patří nejvyšší úcta. Jako je Bohem nade vším, a patří mu vláda jako hlavě všeho, tak je hoden nejvyšší cti a úcty od všeho stvoření. „Bože, náš Pane, jak vznešené je tvoje jméno na celé zemi! Tys dal svou **velebnost** na nebesa. Když hledím na tvá nebesa - **dílo tvých prstů**, měsíc a hvězdy, které jsi upevnil - **co je člověk**, že na něj pamatuješ, **syn člověka**, že jej navštívuješ?“ (Ž 8:2, 4-5) „Hle, národy jsou před ním jako kapka na vědru nebo **jako poprašek na vahách**. Všechny národy jsou před ním **jako nic**. Mají pro něj cenu menší než nic, než marnost.“ (Iz 40:15, 17). „Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny“ (Jan 10:29). **Stvoření je o Bohu:** „Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou.“ (Ž 19:1). **Spasení je o Bohu:** „Zjevila se totiž **Boží milost**, která přináší záchranu všem lidem“ (Titovi 2:11). **Bible je o Bohu:** „Příští sobotu se shromáždilo téměř celé město, aby vyslechlo **Pánovo slovo**.“ (Sk.13:44) **Nebe je o Bohu.** „Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid, a **sám Bůh bude s nimi** a bude jejich Bohem... a jeho otroci mu budou sloužit“ (Zj 21:3, 22:3). **Naše existence, a vše co děláme, je o Bohu a Jeho slávě:** „Ať tedy jíte nebo pijete nebo **cokoliv činíte, všechno činite k Boží slávě**.“ (1.K 10:31). „Požehnaný **Bůh** a Otec našeho Pána Ježíše Krista... když nás podle zalíbení své vůle předurčil **sobě** k synovství skrze Ježíše Krista ke chvále slávy jeho milosti“ (Ef 1:3, 5, 6). „Ten, kdo obětuje obětí díky, ten **mě oslaví**.“ (Ž 50:23) „Pastýři se pak navrátili, **oslavující a chválíce Boha**“ (Lk 2:20). „...aby uviděli vaše dobré skutky a **vzdali slávu vašemu Otci**, který je v nebesích.“ (Mt 5:16). „...aby jste jednomyslně jedněmi ústy **slavili Boha a Otce** našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ř 15:6). „Bojte se **Boha** a vzdejte mu slávu“ (Zj.14:7). „Ve-

*liké a podivuhodné jsou tvé skutky, **Pane Bože Všemohoucí...** Kdo by se nebál tebe, Pane, a neoslavoval tvé jméno?“ (Zj 15:3-4). „**Jedinému** moudrému **Bohu** zjevenému skrze Ježíše Krista, jemu bud' **sláva** na věky věků. Amen.“ (Ř 16:27). „**Jedinému** moudrému **Bohu**, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu bud' **sláva**, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky věků. Amen.“ (Judův 25). „**Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému** moudrému **Bohu** čest a **sláva** na věky věků. Amen.“ (1.Tm 1:17).*

Bohu bud' Sláva!

Dodatek A – Zpráva od Boha

Začátkem roku 1986 ke mně Bůh promlouval prorocky a vysvobodil mne ze skličujících osobních problémů. Byla to ohromující zkušenost a časopis Charisma měl článek o této mé zkušenosti pod titulkem „Rodina v Probuzení.“ Pán mi v té době řekl, abych studoval Písmo, protože On se mi zjeví ve Svém slově. Řekl mi, že napíši knihu nebo knihy o Jeho slávě. I když jsem napsal a nahrál již mnoho gospelových skladeb, tak jsem nikdy nenapsal knihu, a to, co jsem věděl o Jeho slávě, by se možná vešlo na jednu stránku. Mimo to, co mi Bůh sdělil do mé osobní a rodinné situace, mi dal čtyři konkrétní zvěsti i pro ostatní. Naši velké křesťanské rodině Bůh řekl, že mnozí jsou nepozorní a bláhoví, a jejich srdce nejsou obrácená k Němu, ale jsou obrácená ke světu, a oni si hrají blízko temnoty. Bůh řekl, „**Navrat' se ke Mně, a hledejte mou tvář**, a já natáhnu svou ruku a uzdravím vaše zranění, protože jestli se ke mně nenavrátíte, tak brzy vztáhnu svou ruku v **hněvu**.“ Bůh dále řekl, „Brzy zatřesu národy, a ukážu moc Svého hněvu. Mnozí si budou myslet, že to je konec, ale nebude.“ Bude to, aby ukázal Svou moc národům. Bůh řekl, že nechce, aby Jeho církev byla zneklidněna tím zatřesením, ale chce, aby s námi zatřásl Slovo, tak abychom měli sílu sklízet sklizeň duší, které otřesy přinesou. Později jsme našli odkazy v Písmu na toto zatřesení v Ezechieli 38:20, Ageus 2:6-7, Hebrejům 12:26-27, a v Joelovi, kde prorok říká, že se to stane, než přijde den Jahveho.

Ježíš říká v Lukášovi 17:26 a Matoušovi 24:37: „*Neboť jak tomu bylo za dnů Noe, tak tomu bude i při příchodu Syna člověka.*“ V Genesis 6:13 je psáno, „*I řekl Bůh Noemu: Předě mne přišel konec všeho těla, protože země je plná jejich násilí. Hle, zničím je spolu se zemí.*“ Musíme být již znovu velmi blízko k tomu bodu. Modlete se lidé, modlete! Bůh řekl proroku Abakukovi: „*Zapiš vidění, zřetelně ho napiš na tabulky, aby to čtenář mohl přeběhnout zrakem. Vždyť vidění je svědkem pro určený čas, svědectvím o konci, a neselže. Ačkoliv otálí, vyčkávej na něj, neboť se jistě naplní a neopozdí se.*“ (Ab 2:2-3).

Dodatek B – Nejasné Verše

Není mým zvykem, abych ospravedlňoval doktrínu zpochybňováním autentičnosti biblických veršů, které se s ní zdají neshodovat. Bůh je strážcem Svého slova, a věřím, že nám dal vše, co potřebujeme z Jeho slova pro spasení a službu. Asi jste si všimly, že používám překlad King James (Král Jakub), a nepoužívám další překlady, abych lépe dokázal nějaký argument. Některé moderní překlady jsou dobré, a používám je k studiu, ale pro mé kázání a psaní používám King James. Nicméně při přípravě a psaní této knihy jsem našel některé věci, které by neměly být ponechány stranou. Muži kteří přeložili KJ (prvně publikována v roce 1611) měli určitě upřímnou snahu, a měli přísné instrukce od Anglického krále Jakuba I, nicméně byli vírou trinitáři, a to se odráží ve volbě slov v některých verších. V našich biblích jsou mnohá slova v kurzívě, což znamená, že v originálech nejsou (v hebrejštině a řečtině). Také mějte na paměti varování, které mi dal můj otec, věrný služebník Evangelia po 68 let: „Synu bud si vědom toho, že bibličtí znalci hebrejštiny a řečtiny ohnou hebrejštinu a řečtinu tak, aby vyhovovala jejich doktríně.“ Trinitářský autor Lee Strobel ve své knize „Na Podporu Krista“ (The Case for Christ), které se prodalo více než dva miliony kopií, se dotazoval Bruce Metzgera, PH.D., který je velkou autoritou na autenticitu N.Z. a napsal na to téma mnoho odborných knih. Bruce odpovídal, že existuje 5 664 raných řeckých spisů Nového Zákona. Na dotaz ohledně 1.Jan.5:7: „Tři jsou, kteří vydávají svědectví *na nebi - Otec,*

Slovo a Duch Svatý - a ti tři jsou jedno“, říká, že tento verš není v raných manuskriptech, a že se nalézá pouze v sedmi nebo osmi kopiích z patnáctého a šestnáctého století. (Většina moderních překladů tento verš nemá). Další verš, který je hojně citován trinitáři je Matouš 28:19: „*Jděte tedy a čiňte učedníky ze všech národů, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého*.“ Překladatelův Biblický Slovník (The Interpreter's Dictionary of the Bible) říká: „Existují vážné pochybnosti jestli tuto frázi kdy Ježíš vyslovil.“ Britská Encyklopedie (Encyclopedia Britannica) praví: „Nikde jinde v N.Z. není tato trojiční formulace použita. Někteří učenci proto mají pochybnosti o přesnosti této citace z Matouše... V nejstarších zdrojích je psáno, že křest je ve jménu Ježíše.“ Autentičnost této pasáže je zpochybňována jak z historických, tak z textových důvodů. Raná církev tuto formulaci nepoužívá, a křtí pouze ve jménu Ježíše. Bylo by velice podivné, kdyby apoštolové nedbali instrukcí Ježíše ohledně křtu (viz Sk 2:38, 8:16, 10:49, 19:5). Posuďte sami, jestli je rozumné zakládat doktrínu na pasážích, o kterých mají pochybnosti i samotní trinitáři.

„*Je možné, že Svatý Pavel nikde nenazývá Ježíše „Bůh*.“ *Pro žida je idea, že by člověk byl samotný Bůh tím nejvyšším stupněm rouhání*.“ (James Hastings, uznávaný trinitářský biblista).

Dodatek C – Pro Mé Židovské Bratry

Rád bych využil této příležitosti, abych vám poděkoval za tak věrné správcovství vaší Bohem dané Tory, a za to, že jste dali světu tu největší pravdu, monoteismus, tak, jak je jasně psáno ve vaší Šema, „*Slyš, Izraeli, Jahve je náš Bůh, Jahve jediný*.“ (Dt 6:4). Rád bych se vám jako křesťan omluvil za snahu některých křesťanů vnutit vám již téměř dvě milénia nebiblickou doktrínu Boha ve třech osobách. Mnoho jste vytrpěli vinou tohoto učení k naší hanbě. Neporozuměli jsme tomu, že člověk byt' bez hříchu nemůže být zároveň Bůh. Inspirovaný N.Z. napsaný židy byl převzat Řeky, kteří z něj učinili řeckou knihu ovlivněnou jiným, západním myšlením. Ale šupiny začínají padat z našich očí. Máme jinou, neméně důležitou biblickou pravdu, kterou s vámi chceme v lásce sdílet, a ta je, že Mesiáš již přišel, a narodil se v Betlémě. Pod Božím vedením ho pojme-

novali Ješua, a on je vším, co vaše inspirované Písmo říká, že bude, pomazaný, určený, zmocněný syn Boha, člověk Ježíš. PROSÍM PODÍVEJTE SE JEŠTĚ JEDNOU NA JEŠUU. Váš Mesiáš měl být prorok jako Mojžíš z vašich bratrů, mluvící Boží slova v Božím jménu (Dt 18:15-19) – tím Ježíš byl. Měl být ze semene Davidova, a syn Boha (2.Sam 7:11-14, 1.Pa 17:7-14) – tím Ježíš byl. Měl být narozen z panny (Iz 7:14) – On byl. Narozen v Betlémě (Mi 5:2-5) – Ješua byl. Mesiáš měl přijít 69 týdnů (let) (483 roků) od udělení pokynu znovu postavit Jeruzalém v době Nehemiáše (445 BC) což je 32 A.D. (Da.9:25) a přesně odpovídá času, kdy se Ježíš presentoval jako židovský Mesiáš. Měl být trpící služebník; nenáviděn, odmítnut, zavržen, ubit a ukřižován (Iz 53:2-12, Ž 22:2, 8, 9, 15-23) – Ješua byl tím vším. Saul z Tarsu za vás plakal. Ješua za vás plakal. On věděl, že protože jste vyvolený Boží národ, skrze který žehná a bude žehnat celému světu, tak **máte nepřátele**. Ješua vás varoval před těmito nepřáteli. „*A když se přiblížil a uviděl město, dal se nad ním do pláče a řekl: „Kdybys aspoň v tento svůj den poznalo i ty, co je k tvému pokoji. Avšak nyní je to před tvýma očima skryto. Neboť přijdou na tebe dny, kdy tě **tvoji nepřátelé** obklopí naspem, obklíčí tě a sevrou ze všech stran. Srovnají se zemi tebe i tvé děti v tobě a nenechají v tobě kámen na kameni za to, že jsi nepoznalo čas svého navštívení.“* (Lk 41-44) To se také stalo v roce 70 A.D., nedlouho po tom, co to Ježíš řekl. Nerad to říkám, ale stále máte nepřátele. Také máte mnoho přátel! Křesťané, kteří věří Bibli, jsou ti nejlepší přátelé, které máte. Potřebujete nyní Mesiáše Ješuu více než kdy v minulosti. Volejte k Bohu tak, jak mnozí z vás děláte, protože On slíbil, že ho pošle znovu. Poslechněte vašeho proroka Malachiáše: „*Avšak vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti, a na jeho paprscích bude uzdravení. Vyjdete a budete poskakovat jako vykrmené tele. Pošlapete ničemy, ano, budou popelem pod chodidly vašich nohou v den, který já učiním, praví Bůh zástupů. Pamatujte na zákon mého otroka Mojžíše, který jsem mu dal na Chorébu, ustanovení a nařízení pro **celý Izrael**. Hle, pošlu vám proroka Elijáše, dříve než přijde Jahveho den, velký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych nepřišel a nestihl zemi klatbou.“* (Ma 3:20-24). „Hle,

*posílám svého posla a připraví cestu přede mnou. Panovník, kterého hledáte, vstoupí náhle do svého chrámu, posel smlouvy, jehož si přejete, **hle, přijde**, praví Bůh zástupů.“ (Ma 3:1).*

Všechny citace z Bible jsou z Českého studijního překladu, nebo z Bible 21. století (pokud není uvedeno jinak).

Překlad: David Starosta, 2012